

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
2

CHUYỆN
CỦA
THÚY BỤI
VÀ
QUYÊN TIỂU MÙOỊ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGŨ QUÁI SAIGÒN

TẬP
2

BIỂU BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP. HỒ CHÍ MINH THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Bùi Chí Vinh

Ngũ quái Sài Gòn. T.2, Chuyện của Thúy Bội và Quyên Tiểu Muội / Bùi Chí Vinh. - In lần thứ 1. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2017.
250tr. ; 20cm.

1. Vụ án. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.
1. Trials. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- ddc 23
B932-V78

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
2

CHUYỆN CỦA THÚY BỤI
VÀ QUYỀN TIỂU MƯỚI

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

SƠN ĐẠI CA

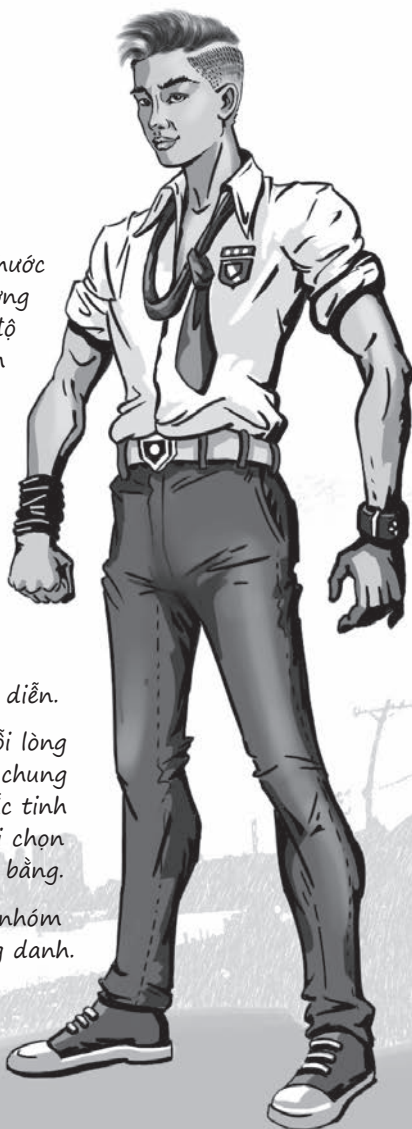
16 tuổi, đẹp trai, cao một thước
bảy mươi hai, học lớp 11 trường
trung học Cao Bá Quát, có trình độ
học vấn cao nhất trong nhóm
Ngũ quái Sài Gòn.

Ngoài tài thao lược của một nhà
tổ chức các cuộc chơi mạo hiểm,

Sơn sở trường hai môn võ
Karatédo và Vovinam, thổi phi
tiêu tự chế cực kỳ chính xác,
đó là chưa kể trong những buổi
văn nghệ cây nhà lá vườn, hắn
sử dụng sáo trúc tuyệt vời không
thua gì nghệ sĩ biểu diễn.

Là một đứa trẻ nghèo, Sơn hiểu nỗi lòng
cha mẹ, sống có hiếu với gia đình, chung
thủy với bè bạn, nhưng là đại khắc tinh
đối với những kẻ ác, và những ai chọn
lối sống thiếu công bằng.

Hắn xứng đáng là đại ca của nhóm
Ngũ quái Sài Gòn lừng danh.

THÚY BỤI

15 tuổi, xinh đẹp, ngổ ngáo, thông minh khác thường, cao một thước năm mươi lăm, học chưa hết lớp 6 ở trường mồ côi đã phải tự học thêm kiến thức trường đời.

Tuy mang danh Thúy Bụi nhưng tâm hồn cô bé như tờ giấy trắng, cô chia sẻ vui buồn với lũ mèo hoang khu xóm đường ray xe lửa mỗi đêm và nhất là với ả mèo ranh mãnh lông tuyền một màu đen mà cô gọi là “Bé Mun”. Một Bé Mun không thể thiếu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Cô sống độc lập và ngẩng cao đầu như một bông lau phất phơ cho đến khi trở thành một nữ kiệt trong cánh rừng Ngủ quái khiến lũ tội phạm thất điên bát đảo.

QUYÊN TIỂU MUỘI

15 tuổi, ngộ nghĩnh hết một
búp bê, học lớp 10 trường
trung học Cao Bá Quát,
cùng trường nhưng khác
lớp với Sơn Đại Ca.

Với chiều cao một
thước sáu mươi, Quynh
thừa sức làm bạn bè
cùng lứa ái mộ bởi
thân hình thon thả,
khuôn mặt xinh xắn, túi
tiền rủng rỉnh của một cô
gái nhà giàu biết thương
yêu đồng loại. Trong nhóm
Ngũ quái Sài Gòn, Quynh
Tiểu Muội có một biệt tài:
cô có thể nhái giọng
của bất cứ ai sau khi
tiếp xúc và nghe
tiếng nói của họ.
Chính năng khiếu
trời ban này đã mở
màn cho vô số thắng lợi
bất ngờ của cả nhóm.

Biệt thự yên tĩnh và sang
trọng của gia đình Quynh
trồng toàn cây sứ, cô bé quả
là một nụ bông sứ lạ lùng.

THẠCH SẦU ĐỜI

16 tuổi, kỳ hình dị tướng, giống một thân cây cao một thước sáu mươi lăm bị khô queo vì thiếu nước, trình độ vừa qua tiểu học, một nhân sự thường xuyên có ánh mắt... sầu đời.

Hắn luôn luôn nói ngược nguyên vọng hoặc sở thích của mình, chẳng hạn như vô cùng yêu đời lại tự vỗ ngực xưng... sầu đời. Trừ bạn bè trong nhóm, có lẽ ít ai biết rằng hắn đang phụng dưỡng một bà mẹ mù lòa và trung thành tuyệt đối với Thúy Bội bất chấp sẽ có ngày tận thế.

Hắn là chủ nhân bắt đắc dĩ của con khỉ có tên "Tề Thiên", một quái khỉ mà thành tích quậy còn hơn Thạch Sầu Đời.

HOÀNG LÃNG TỬ

17 tuổi, nhỏ nhả hết một thư sinh, cao một thước bảy mươi, đi thanh niên xung phong từ năm 15 tuổi, biết cả tiếng Miên và tiếng các dân tộc thiểu số.

Đặc điểm của hấn cũng khác người, hấn yêu thú dữ và là một chuyên gia chinh phục hùm, voi, gấu, rắn, chó sói. Cụ thể hấn bao giờ cũng kè kè một con chim đại bàng quái đản trên vai mang tên “Búp”, một con thần điêu gần như hiểu tiếng người. Tuy nhiên, hấn rất sợ mèo, khỉ, chuột, rắn lùn, gián, nhện. Hấn sợ chúng như sợ cái nhìn búp bê của tiểu muội Quyên.

Sau những đặc vụ điều tra nhất sinh thập tử, hấn lại là một nghệ sĩ kèn môi hòa âm với tiếng sáo du dương của Sơn Đại Ca.

NGƯỜI ĐÀN BÀ PHÁP

Xóm Đường Ray về đêm thật huyền hoặc. Trăng không đủ sáng rọi xuống các mái nhà thấp lè tè, thành thử lũ mèo hoang nhìn xa tựa tựa những đồng bột đóng cục biết di động. Chúng gào lên rờn rợn rồi bắt đầu cuộc du hành vào nghĩa địa như thường lệ, bắt đầu từ các mái tôn, xà cột của xóm nghèo. Thoạt tiên chúng đồng loạt im phăng phắc không gào nữa, mọi cặp mắt tinh quái đều mở lớn tập trung nhìn về đám cỏ lau. Đám cỏ lau động dậy và vị nữ hoàng có bộ lông địa ngục của chúng lừng lững tiến ra với một con chuột cống rỉ máu giữa hai hàm răng nhọn lếu.

Nữ hoàng mèo hoang thả con chuột gần chết xuống đất để hiện nguyên hình thành hắc miêu Bé Mun. Với một chân móng vuốt đè lên con mồi bản thiêu, Bé Mun ngửa cổ lên trời tung hiệu lệnh.

- Ngo...o...aoa...o...

Thế là toàn bộ Xóm Đường Ray rung chuyển. Hơn một trung đội mèo hoang nhảy cà tung, riu rít kinh dị và phi một lèo trên các nóc nhà trực chỉ cánh đồng hoang mỗ mả lô nhô. Ở phía sau, nữ hoàng Mun xù hết bộ lông đen, nó kiêu hãnh ngoạm con chuột cống chạy tà tà theo đám đệ tử. Còn phải hỏi, trong thế giới ban đêm, mèo là chúa tể của nhiều câu chuyện cổ tích hải hùng.

Giống như những nóc nhà khác bị lũ mèo hành hạ, mái tôn nhà Thúy cũng sầm sập sầm sét nhưng cô vẫn ngồi bó gối yên tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, cô lặng thinh dòm trôn trời vào chiếc xích lô dựng ở trước hiên, con mắt long lanh ngấn nước.

Bóng của ông Tám Lục nghiêng xuống bóng Thúy.

- Tại sao con không ra ngoài kia chơi với con Mun và lũ mèo hoang hả. Tụi nó đợi con đó.

- Không.

- Đừng khóc nữa con gái, ba đã quyết định rồi. Ba đã quá già để đạp xích lô, quá già để làm vương bận con. Đã đến lúc ba phải tự mình xoay sở hậu vận. Nói tóm tắt ba đã quyết định thu xếp phần đời của mình còn lại lên núi Ba Ngàn Mét tu luyện đạo trời đất.

- Không, ba không thể bỏ con một mình ở Sài Gòn lộn xộn này. Cái lá thư mà Hoàng Lăng Tử đưa cho ba thật đáng ghét. Con chỉ muốn gây gổ với gã ngay lập tức. Ngay lập tức, ba hiểu không?

Thúy bùng mặt khóc hu hu khiến ông Tám Lục lặng người. Bàn tay phong trần của người phu xích lô già xoa lên mớ tóc nhím của đứa con gái nuôi một lúc lâu như cố kềm cơn xúc động. Sau đó ông nói dứt khoát:

- Ba cấm con giận thằng Hoàng, nó là thằng tốt.

- Nhưng anh ta là đệ tử của Đinh Kheo, Đinh Kheo là người đã làm cho cô Năm Hát Bội phải chết trong hờn tủi ở Cô Nhi Viện Thủ Đức. Con đã chưa hỏi tội ông già Bana ấy thì hôm nay Đinh Kheo lại nở nhăn tâm chia lìa hai cha con mình.

- Ô, sao lại gọi là chia lìa...

Ông Tám Lục rút từ túi áo bà ba đen ra một phong bì kỳ cục. Phong bì màu đỏ có vẽ hình con đại bàng núi dang cánh lượn trên mây bằng mực Tàu nơi góc trên cùng, rõ ràng loại phong bì không bán trên thị trường và không giống ai. Chỉ có điều góc phải bì thư vẫn dán tem, tem đóng mộc bưu điện vùng cao nguyên hẻo lánh, chính giữa đề tên người nhận là Hoàng Lăng Tử.

Ông háng giọng:

- Không còn gì nữa để nghi ngờ, đây là thư của Đinh Kheo, suốt hai mươi năm không gặp nhau, ta không ngờ ông ta vẫn còn sử dụng phong bì ngày cũ. Loại phong bì đặc biệt mà mỗi tù trưởng Bana tự tạo cho mình. Ông ta thích màu đỏ và chim đại bàng, còn ta thì thích màu xanh và con kinh ngư lướt sóng. Con thấy không con gái cưng, trên lá thư trong phong

bì, ông ta minh họa một chú cá mập vẫy vùng trên biển. Ái chà, Đinh Kheo vẫn còn hiểu tính nết của ta.

- Nhưng con thù nội dung lá thư Đinh Kheo đến tận xương tủy.

- Hà hà, nín khóc rồi hả con gái. Cho dù con đã đọc lên và nổi giận, ba vẫn thích đọc lại để chúng ta cùng phân tích. Nào, bùng ngọn đèn dầu lại cho ba, Thúy.

Nội dung của lá thư như sau:

“86 cố nhân thân kính, quả là trái đất tròn quay, hôm vừa rồi tôi tình cờ nhận được thư của thằng cu Hoàng gửi lên núi mới hay tin cố nhân còn sống và sống khỏe mạnh. Chúng ta đã qua thời kỳ đẹp trai, hào hùng rồi đúng không 86? Thời mà tôi còn vương vào tục lụy, thời mà cố nhân còn tung hoành ngang dọc với tay nghề Kung fu danh bất hư truyền. Ngồi điểm danh lại mới thấy tuổi thanh niên của mình qua thật phung phí. Cố nhân thì không nói làm gì, bởi bản thân cố nhân đã có con đường chánh đạo, chỉ riêng tôi mắc quá nhiều sai lầm... Năm 86, những chỗ bị nhòe trên trang thư là do nước mắt Đinh Kheo. Tôi đã khóc khi thư thằng cu Hoàng cho biết cô Năm Hát Bội đã vì thương tôi mà chọn nghiệp tu hành và chết trong tuổi hặn. Tôi cũng đã khóc khi biết 86 lên Viện Cô Nhi ở ẩn khi vợ hiền con thơ chết trong nhà bảo sanh, tôi cũng đã khóc cho cái hư danh phù phiếm tù trưởng một bộ lạc lớn đã không làm được một điều gì tốt cho cuộc đời... Nhưng thừa cố nhân, chúng ta là những bậc võ sư may mắn được học cái chữ, tôi quyết tâm sám hối và dành phần đời còn

lại của mình ngồi bích diện như Đạt Ma Tổ Sư trên hang động 3000 mét, tôi muốn được thấy 86...

Hãy trả lại chiếc xích lô cho trần gian và lên núi với tôi. Chúng ta sẽ trò chuyện cùng nhau như xưa, hiền sĩ thay vì võ sĩ. Tôi hằng chờ cố nhân từng giờ từng phút. Chờ tin 86. Người cũ Đinh Kheo”.

Tám Lục đọc xong lá thư cũng là lúc ngọn đèn dầu chao lên như sắp tắt. Ông lầm bầm:

- Đinh Kheo hắt hơi nhắc ta đó.

Thúy quay mặt chỗ khác, trề môi:

- Ba là chuyên gia mê tín dị đoan, nhưng chuyện đó thuộc về ba. Riêng con thắc mắc chuyện này, sao lão... à à, sao bác Đinh Kheo lại gọi ba là cố nhân 86?

- Hà hà, y giống đó mà. Y vẫn còn tính nết trẻ thơ như ngày nào, 86 tức là Tám Lục, lục là số 6, con gái hiểu chưa?

- Còn Đạt Ma Tổ Sư là ai?

- E hèm, ngài là thủy tổ của môn Kung Fu xuất thân từ quê hương Ấn Độ. Đại khái ngài qua chùa Thiếu Lâm bên Trung Hoa khai sáng môn phái và nổi tiếng nhờ cách ngồi thiền nơi vách núi đá. Suốt mười năm ngài ngồi “bích diện” không hề ăn uống theo thuật Yoga đến nỗi vách đá bị lõm in hình thân thể ngài. Con không tin hả Thúy, dưới chân núi chùa Thiếu Lâm giờ vẫn còn di tích.

Thúy Bụi đã quên mất những giọt nước mắt, cô cười khanh khách:

- Truyền thuyết bao giờ cũng làm lợi cho nghề kinh doanh du lịch. Con dám cá mấy cô tiếp thị thế nào cũng moi túi tiền du khách ở cái vách núi Đát Ma cho coi... Và nếu cái vách núi có bị phẳng lì đi thì họ sẽ lại gia công đục lõm vào, hì hì hì...

Vị dưỡng phụ của Thúy hết ý kiến. Con bé càng lớn càng trở mã... tinh quái. Nó sắc sảo như một phù thủy tí hon dù có trái tim của một thiên thần. Ông rì rầm:

- Vậy là con đã chấp nhận chuyện ba lên núi, đúng không?

- Sự thuyết phục của ba vẫn chưa đủ.

- Nghe ta nói đây, con là một đứa con gái mang hai dòng máu Pháp Việt, con đang lớn như thổi, con sẽ rất xinh đẹp và sẽ có nhiều bạn trai. Con đã biết tự lập và đang nương thân ở một căn nhà mà phường khóm cấp cho cha con mình. Không có ta, con còn thằng Sơn, thằng Thạch, thằng Hoàng, con Quyên ở bên cạnh. Nói tóm tắt lại, con có đủ điều kiện để ta dứt áo ra đi mà không phải lo lắng.

- Ba bắt đầu thuyết phục được con đó.

- Ngày kia, ta sẽ nhờ thằng Hoàng Lăng Tử dẫn đường lên ngọn núi Đỉnh Kheo đang ẩn cư. Chúng ta sẽ đi bằng xe đò và đi bộ. Sau đó thằng Hoàng sẽ trở về Sài Gòn một mình. Con còn ý kiến gì không?

Thúy thốt lên tuyệt vọng:

- Còn. Con sẽ ra chợ Phú Nhuận bán “mão” hai giỏ hột vịt lộn cho đại lý để sắm cho ba một số thứ cần thiết.

- Kìa Thúy!

- Ba đã thuyết phục con thì bây giờ đến phiên con thuyết phục ba. Chúng ta phải tôn trọng nhau.

Ông Tám Lục ngây người như bức tượng. Giữa ánh đèn dầu leo lét, lồng ngực ông thổn thức tựa ngọn bấc sắp lụi tàn. Ngoài kia, tiếng con hắc miêu Mun gào lên não ruột làm ông muốn khóc.

*

Năm nào cũng vậy, cứ gần đến Tết âm lịch là Việt kiều về nước nườm nượp. Những người ăn mặc sang trọng vì lý do nào đó phải xa xứ liền tự bù lỗ nỗi nhớ hương vị quê nhà bằng cách thi đua nhau đi chợ vùng tiền thắng tay. Thúy Bụi giao xong hai giỏ hột vịt lộn cho khổ chủ liền chọn một quán nước mía ngồi quan sát bá tánh. Chung quanh cô là đủ loại hợp âm xô bồ của một khu chợ đông đúc, từ tiếng chửi rửa giành đập, cho đến tiếng còi hoét hoét của nhân viên bảo vệ chợ ra oai.

Cô bưng ly nước mía cười khan:

- Thế nào bọn mảnh mung chôm chĩa giựt dộc cũng hoạt động cho coi.

Suy nghĩ của cô chậm hơn thực tế khoảng... hai mươi mét giây. Chờ gì nữa, cách chỗ xe nước mía khoảng hai chục thước đường chim bay, ba cái nón lá đang chụm lam lũ xì xầm:

- Tụi nước ngoài đi chợ Phú Nhuận nhiều quá, tụi mình sắp trúng quả bầm.

- Tao chấm thằng cha mặt ngố đầu đinh đeo kính
râm giắt điện thoại di động ở lưng quần.

- Tao thì chấm con mụ đầm ngoại quốc. Hí hí, ngó
mụ lóng ngóng lựa dưa hấu mà nực cười...

Ba cái bóng rách rưới đội nón lá tản ra nhưng còn
lâu mới qua mặt được Thúy Bụi. Cô quá rành tụi “cái
bang” thoát ần thoát hiện này, hành tung ảo diệu
của chúng nhanh như chớp lúc ra tay lẫn lúc đào tẩu
khiến bảo vệ chợ và cảnh sát phải chào thua. Chúng
được đời mệnh danh là băng “Mẹ Bồng Con” mà ở
khu chợ nào cũng có. Riêng chợ Phú Nhuận có 8 đứa,
năm đứa có lẽ đang tiến hành phi vụ ở cuối chợ, chỉ
còn ba mạng xồn xác ở đây.

Mắt của Thúy rời khỏi ly nước mía để chuyển hệ
sang một ả Mẹ Bồng Con bế đứa nhỏ ngậm núm vú
cao su. Cứ ngó cách ả thông thả tiến về quầy bán
dưa hấu là cô cảm thấy như ngồi trên đồng lửa. Lạ
chúa, trước quầy dưa hấu là một người đàn bà ngoại
quốc, cụ thể là một mệnh phụ châu Âu da trắng, mũi
cao, mắt xanh, tóc hung, mặt lốm đốm tàn nhang,
mặc bộ váy đầm thật nhã nhặn. Bà ta trẻ trung và
dễ mến như một thiếu nữ dù tuổi tác có lẽ gần bốn
mươi. Thúy không hiểu sao cô lại có cảm tình với
người đàn bà da trắng kia một cách kì cục.

Cũng có thể dòng máu “con lai” trong người cô nổi
dậy chẳng, cô không giải thích nổi nhưng chắc chắn
cô sẽ không cho ả Mẹ Bồng Con láu cá dở trò mèo.

- Phải can thiệp nhanh rồi mua sắm cho ba Tám Lục.

Thúy cần môi nói thầm trong bụng, trong khi cô tự độc thoại thì ả Mẹ Bồng Con cũng tự di chuyển tới mục tiêu. Giọng của ả thều thào dưới vành nón lá.

- Con tôi thiếu sữa... xin quý bà bố thí...

Bà mệnh phụ châu Âu suýt đánh rơi trái dưa hấu cầm tay. Điệp khúc cái bang quen thuộc lại bập bẹ.

- Hừ hừ... you... give me... dollars... hừ hừ...

Thúy không ngờ người nội trợ nước ngoài kia biết nói tiếng Việt. Bà ta ú ớ:

- Tôi... không phải người... Mỹ...

Thế là chiếc nón lá ụp xuống cánh tay trắng trẻo không cầm trái dưa hấu của bà ta. ả cái bang Mẹ Bồng Con nhanh như cắt vượt nhẹ chiếc vòng mã não đắt tiền và hô biến chớp nhoáng. Con đường rút của ả cũng thênh thang không kém, ả phi thân qua xe nước mía và định rẽ ngoặt vô một ngõ hẻm nếu không đụng... con hổ cái xinh đẹp Thúy Bội đứng lù lù.

Cô bé rít qua kẽ răng:

- Trả lại cái vòng mã não cho người ta!

- Không, mày xê ra...

Thúy uốn lượn quanh ả ăn cướp như rồng bay phượng múa. Những dân buôn bán đầu chợ chỉ thấy bóng cô ập vào bóng nữ tặc chưa đến ba giây đã dạt ra cục lệ. Cô bé gí cái vòng trang sức vào mặt ả Mẹ Bồng Con nói lạnh lùng:

- Còn chưa chịu chạy hả?

- O...

- Lần này tôi tha cho đó, lần sau tái phạm tôi sẽ giao chị cho bảo vệ chợ, hiểu chưa?

Ả đàn bà tội phạm cụp cặp mắt lú lú làm bộ hối hận trước khi biến mất. Hừm, Thúy còn lạ gì sự hối hận “dỏm”, cô quá biết ả sẽ cùng đứa nhỏ thuê giò đi lòng một con mồi khác trong chợ chứ sao.

Coi, khi cô định cất bước đến quầy dưa hấu trả chiếc vòng mã não cho nạn nhân thì mệnh phụ da trắng đẹp đẽ kia đã tự động kéo ghế ngồi xuống xe nước mía. Bà ta ngắm cô thán phục.

Thúy lảng lảng đeo chiếc vòng trơn tuột vô cổ tay bà. Cô cười nhẹ:

- Bộ tôi là quái vật hay sao?

- Cô... cô giỏi lắm...

- Tôi là một đứa con lai, mắt tôi có màu tím. Tôi có phân nửa giống bà.

- Oui. Elizabeth Taylor...

Elizabeth Taylor thì Thúy biết chớ. Đó là nữ minh tinh màn ảnh lớn có đôi mắt màu tím giống mắt cô. Cô ấp úng:

- Bà là người Pháp ư?

- Vâng. Tôi tên là Madame Henry. Bà Henry. Còn cô?

- Thúy. Lolita Thúy hay Thúy Lolita cũng được. Chào bà, tôi có việc gia đình phải đi gấp. Hẹn gặp lại.

TÌM THÂN NHÂN

Madame Henry không ngờ ân nhân bé bỏng của bà chia tay đột ngột đến thế. Y hệt một chi tiết cường điệu của phim ảnh xine. Người đàn bà da trắng quý tộc có cơ sở làm ăn ở Thái Lan đáp máy bay qua Sài Gòn du lịch và ghé chợ bản xứ để mua ít quà Tết cho ông chồng có máu Đông phương. Chợ búa đang ì xèo tấp nập thì một nữ tặc bông con nhỏ tiến lại. Sau đó là cái vòng mã não giá 5000 đô suýt bị bốc hơi và rồi một cô bé xinh như mộng mang tên Lolita Thúy đọng lại trong ký ức người đàn bà như một nữ hiệp sĩ.

Lolita Thúy ư? Madame Henry từng sờ chột nhớ đến một điều gì. Con mắt xanh biếc của bà bất động trước quầy dưa hấu.

- Chúa ơi, chẳng lẽ con bé là, là...

Không cần biết nỗi kinh hoàng của người đàn bà Pháp, Thúy Bụi len lỏi vào dòng người xuôi ngược

trên đường Hai Bà Trưng. Chuyện cứu thiên hạ chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề là làm sao tiêu hóa hết “hai giỏ hột vịt lộn” đã biến thành tiền trong túi quần. Nào, cô sẽ mua cho ba Tám Lục những thứ gì: bàn chải, kem đánh răng, mấy bộ đồ Sida chẳng? Hay là thuốc Đông y trị thấp khớp và chục vỉ thuốc chống sốt rét? Biết đâu ở trên núi Ba Ngàn Mét, ông lại cần thuốc xoa bóp hoặc dầu nóng ngừa cảm mạo, biết đâu đó, đại võ sư nội lực thâm hậu cách mấy cũng đôi khi trúng gió như... một kẻ bình thường.

Thúy thả bước chân như người mộng du. Hễ nghĩ đến cảnh ba Tám sắp xa cô là cô bé lại nghẹn ngào. Suốt 15 năm, dưỡng phụ cắn răng chịu cảnh gà trống nuôi con, hết làm bảo vệ Viện Cô Nhi đến làm phu xích lô cho cô được sống tận ngày hôm nay. Cô biết múa hát, biết hóa trang, biết chữ cỡ lớp 6 và tinh thông võ nghệ. Đó là chưa kể cô biết khá nhiều mảnh khõe của người lớn trong nghệ thuật kiếm sống. Ông Tám Lục đã lập đi lập lại:

- Ở trên đời, điều quan trọng nhất là nghệ thuật tự tồn tại. Con thừa khả năng ấy đó con gái cưng.

Ôi chao, cha nuôi đã đánh giá mình quá cao. Mình có thể tồn tại được chẳng giữa trùng trùng chạp bầy?

Mua sắm đồ cho dưỡng phụ xong, Thúy Bội bất chợt nhớ đến Bé Mun. Ừ nhỉ, phải ghé vô xe hủ títu mì nào đó để “thỉnh” cho linh miêu một mớ “xí quách”. Tội nghiệp con miu, cả tuần nay cô toàn lo đấu tranh với

chuyện đi hay ở của ba Tám mà quên khuấy mất con thú hoang dã của mình điểm tâm toàn thịt chuột cống.

Coi, cô bé vừa nhắc gót tính băng qua đường thì một lũ nhi đồng bụi đời đã ùa tới vây kín. Chúng hò reo:

- Chào bà chúa mèo hoang Xóm Đường Ray.

- Chị Thúy Bụi ủng hộ tụi em xấp vé số lấy hên nghe, sáng giờ rao khan tiếng chẳng thấy ai làm phước.

- Chị mua báo nữa hen chị Thúy. Báo bữa nay đăng tin tỉ vụ án hấp dẫn, ly kỳ, rùng rợn...

- Hì hì, bà chủ đại lý vừa hột vịt muối nói với tụi em rằng bữa nay chị khảm tiền, đúng không? Chị mới “mại” cho bà chủ hai giỏ hột vịt lộn sống, đúng không?

Thúy đổ tài nào ngăn được miệng trẻ thơ. Lũ trẻ mồ côi hoặc có hoàn cảnh bất hạnh phải bán báo, bán vé số mưu sinh này là bạn của cô trước cả nhóm Ngũ Quái. Cô đã cùng chúng chia cơm sẻ áo trong những ngày xó chợ đầu đường, chúng đã từng giúp cô liệng đá vô những biệt thự nhà giàu phách lối, dán kẹo Chewinggum lên núm chuông cửa các villa cho chuông reo mút chỉ cà tha. Ngược lại cô cũng hỗ trợ sắp nhỏ trong chuyện giành giang sơn lãnh địa khỏi bị tụi đầu gấu bụi con ăn hiếp.

Cô kéo lũ nhóc ngồi xuống vĩa hè:

- Đạo này mấy đứa còn ở mái ấm Từ Thiện miệt Cầu Ông Lãnh không?

Một thằng lớn nhất ôm xấp vé số nói buồn thiu:

- Miệt Cầu ông Lãnh xa quá, hôm rồi tụi em tái ngộ anh Thạch Sầu Đồi. Ảnh nói ở Xóm Chùa sắp khai trương tổ Xa Mẹ của một ông thầy tu nào đó, chắc tụi em sẽ về đầu quân chỗ ảnh.

- Hứ, không thèm ở dưới trướng Thạch Sầu Đồi.

- Ủa, sao vậy? Tụi em nghe đồn anh Thạch “kết mô đen” chị Thúy mà.

- Đẹp. Tụi em biết một mà không biết hai, căn nhà chị ở Xóm Đường Ray đang vắng vẻ đây.

Ngay lập tức lũ nhóc nhao nhao như ong vỡ tổ. Thúy chờ cho chúng nguôi cơn hưng phấn mới nhẹ nhàng giải thích:

- Đó, mấy đứa nghe rõ chưa. Ba Tám Lục sắp bỏ chị lên núi mài gươm ở ẩn. Kể từ ngày mốt, chị có quyền mở cửa cho các em về lập căn cứ tại nhà.

Lũ nhóc gào muồn rách màng nhĩ:

- Hoan hô bà chúa mèo hoang.

- Tụi em sẽ được làm bạn với mèo Mun, sướng quá.

- Tụi em sẽ bỏ mái ấm Từ Thiện, báai bai luôn tổ Xa Mẹ để đi theo bà chị đẹp huy hoàng.

Một đứa con gái lai da đen thút thít:

- Mình sẽ nuôi nhau ghen chị Thúy?

Thúy hào hứng:

- Ồ. Đưa xấp vé số đây. Chị sẽ mua cho cứng đúng một tờ. Cái thằng mặt mũi tèm lem kia nữa, đưa cho chị tờ Công an thành phố số mới nhất. Chị còn đủ xu mua tờ báo của em thôi.

Thằng mặt mũi tèm lem mở tờ báo mới ra. Nó nhanh nhẩu lật lia lia mấy trang như quảng cáo nghề nghiệp ai dè mắt “nữ chúa mèo hoang” dòm trang cuối trùng trùng. Dưới cùng của tờ báo ghi ngày tháng phát hành đã ba hôm đúng.

- Lạy Chúa!

Đám nhóc há hốc mồm. Chúng chồm tới theo ngón tay chỉ của Thúy Bụi. Ờ, tí cuối trang 8 của tờ báo là mục “Tìm thân nhân” với hàng chữ LOLITA Thúy to tướng. Một đứa biết chữ đọc to.

- “Chúng tôi là người ở ngoại ô Paris trên đất Pháp sang Việt Nam để tìm lại đứa con gái 15 năm không gặp. Vì hoàn cảnh bất đắc dĩ, 15 năm trước chúng tôi đau khổ giao hài nhi mới sanh cho một người đàn ông tên Tám Lục nuôi dưỡng. Kỷ vật duy nhất trên cổ đứa bé là một sợi dây chuyền bạc có mặt cẩm thạch hình trái tim, bên trong mặt cẩm thạch có khắc họ tên đứa bé là LOLITA THÚY cùng ngày sinh tháng đẻ. Vậy ai biết ông Tám Lục hoặc cháu Lolita Thúy ở đâu và sống chết ra sao xin báo về địa chỉ 33 đường Cây Bã Đậu hoặc điện thoại số 6450150 cho mẹ ruột cháu Lolita Thúy là Lê Thị Thúy Kiều biết tin. Bảo đảm có hậu tạ lớn”.

Thúy nín thở trong mười giây. Giây thứ 11, cô nói giả tảng:

- Không biết con nhỏ thất lạc nào trùng tên Thúy với chị há, mà nhầm nhò gì ba cái lẻ tẻ, các em chia

nhau chút tiền còm làm lộ phí nghe. Hẹn một gặp lại xóm đường ray, giờ thì chị phải về với ba Tám gấp.

Cô cuộn tròn tờ báo lại và tàng hình cấp tốc làm đám nhóc bụi đời chung hứng. Tụi nhỏ làm sao thấy nổi cô vừa co giò chạy vừa mân mê sợi dây chuyền bạc có mặt hình trái tim trên cổ mà không ngớt ngẩn ngơ.

Cùng lúc đó, vị võ sư Tám Lục đang ở chơi tề xá người bạn già trong Chợ Lớn và Hoa Đà AMan. Ông muốn tạm biệt ông bạn già đồng hương người Tàu dòng dõi khai quốc công thần triều Minh để phủi sạch bụi trần chẳng còn vương vấn. Hai ông già khề khà bên hai chung trà nhỏ xíu bốc từng lọn khói thoát tục.

Tám Lục ngâm ngùi:

- Mới đây mà chúng ta đã gần đất xa trời.

AMan đủng đỉnh, khuôn mặt đôn hậu và quắc thước của ông tựa tựa bản sao của thủy tổ ngành thuốc Việt Nam Hải Thượng Lãn Ông Lê Hữu Trác. Ông nói ung dung:

- Đệ cũng mừng là đã chữa dứt căn bệnh sốt rét kinh niên cho đại huynh trước khi đại huynh lên núi tu đạo với Đinh Kheo.

- Ừm, quả là ta mắc nợ từ kiếp trước với lão thầy võ gốc từ trường Bana đó. Ta và lão giao chiến bất phân thắng bại hai mươi năm trước và bây giờ lại trở thành bạn vong niên sống trên núi Ba Ngàn Mét mới thật lạ lùng.

AMan cười thanh thản:

- Nhưng đâu có lạ lùng bằng mối giao tình của đệ với đại huynh, ha ha. Hai mươi năm trước chúng ta cùng môn phái Thiếu Lâm và cùng si mê một người con gái đẹp, đúng không nào. Đệ thất tình bỏ nghề võ đi theo con đường y dược của các tổ sư Hoa Đà, Biển Thuộc. Còn đại huynh lấy người đẹp làm vợ, sinh con và cuối cùng vĩnh biệt cả vợ lẫn con trong một nhà bảo sanh tư nhân. Hai mươi năm sau chúng ta gặp lại nhau, hai người đều sống độc thân và đệ lại còn chữa trị được cho đại huynh căn bệnh nan y mới là hạnh ngộ lớn. Rõ ràng đại huynh mắc nợ đệ một mối tình cộng thêm một căn bệnh, ha ha ha...

- Khoan cười đã, Aman. Đệ quên ta đã cứu đệ khỏi bàn tay độc thủ của Đinh Kheo rồi sao, hồi đó nếu mà ta quay lưng không can thiệp thì y đã đánh cho đệ bán thân bất toại. Đệ phải nhớ Đinh Kheo rất ghét thầy thuốc Tàu, nhất là ghét những thầy địa lý hay đạo sĩ xâm phạm khu rừng dược liệu, nơi y làm tù trưởng.

Tám Lục ngừng lại nhấp một ngụm trà siêu thoát.

- Cuộc đời như một cái chớp mắt. Ta, đệ và Đinh Kheo, ba người ba góc, nhập một rồi tản ra. Ta tranh nhau với đệ về ái tình, tranh nhau với Đinh Kheo về võ công, lúc về già cùng tranh nhau cái tâm nhân nghĩa.

- Ha ha, đúng là đệ chỉ thấy cái dằm nơi cột nhà chớ chưa thấy được cái dằm trong mi mắt mình. E hèm, cạn chung cùng đại huynh nghe.

Hai ông già cụng khế vành chung rồi đồng loạt thần thờ. Kỷ niệm thời trai trẻ ngày xưa hiện về long lanh trong mắt Tám Lục. Ông chép miệng:

- Lâu lắm rồi ta quên bằng khúc ngâm “Tỳ Bà Hành” của Bạch Cư Dị, bài đó chơi theo điệu cô đầu phải nói là độc đáo.

AMan giật thót mình như bị điện giật. Vị Hoa Đà vùng Chợ Lớn vỗ tay:

- Nếu đệ nhớ không lầm thì đêm qua đoàn nghệ thuật cung đình Trung Hoa đã đến Việt Nam biểu diễn theo chương trình công du một vòng thế giới. Đệ bật ti-vi cho đại huynh xem thử nhé. Chắc chắn sẽ có bản “Tỳ Bà Hành”...

- Ô, chắc gì có. Thà kiếm cây tiêu ra đây ta thổi bài thơ Bạch Cư Dị nghe chơi.

AMan cười khà khà và đứng lên bật nút truyền hình. Ông tùm tùm:

- Bao giờ đài cũng phát lại ban ngày mà, đại huynh không tin ngó thử xem. Tám Lục cũng ráng “ngó thử xem” để chiều lòng bạn cũ. Trời đất, trước mặt ông màn hình hiện ra với tiết mục “Tìm thân nhân” lộ lộ. Mắt ông nổ đom đóm trước ba chữ LOLITA THÚY. Giọng người xướng ngôn viên oang oang:

- “Bà Lê Thị Thúy Kiều từ Pháp về muốn tìm gặp một người đàn ông tên TÁM LỤC mười lăm năm trước nhận nuôi một đứa bé gái có tên Pháp Việt là LOLITA THÚY. Kỷ vật của bé Thúy là một sợi dây chuyền bạc có mặt cẩm

thạch hình trái tim. Vậy ông TÁM LỤC hoặc LOLITA THÚY ở đâu xin liên hệ với... số 33 đường Cây Bã Đậu hoặc điện thoại số...”

Coi, không riêng gì Tám Lục mà ông già thầy thuốc Aman cũng biến sắc. Tiếng Aman trầm hẳn:

- Chuyển đi núi Ba Ngàn Mét phải đình chỉ rồi đó. Đại huynh về giải quyết ân oán trần gian mau...

*

Cũng trong thời gian trên Hoàng Lăng Tử “công” con đại bàng đã được khoác xiêm y chỉ chừa cái mỏ, nghêu ngao trên đường đến Xóm Chùa. Gã lẩm bẩm:

- Không hiểu thằng Thạch luyện hầu quyền theo bộ pháp của con khỉ Tề Thiên đến đâu mà “nổ” tá lả. Nó dám vênh váo rằng võ thượng du của mình chỉ là đồ bỏ, hừ hừ...

- Krééc...

Con Bụt hiểu sự tức tối của chủ nên ré lên điệu dóm. Hoàng khoái chí cười vang:

- Hà hà, hai thầy trò mình ăn rơ nhau quá phải không? Nhà ngươi sẽ “bụ” con khỉ bằng móng vuốt ác diệu còn ta sẽ kí đầu thằng Thạch cho nó biết thế nào là ý nghĩa... sâu đời. Bày đặt lối...

Bước chân phiêu lãng của anh chàng hảo hớn trắng trẻo đẹp trai rẽ vô ngõ hẻm bỏ lại đằng sau lưng con đường Trần Quang Khải ồn ào xe cộ. Gã tha hồ miên man nghĩ đến chuyện sẽ dần vật chiến hữu và nhân

tiện nghĩ luôn chuyển dẫn ông thầy võ Tám Lục về thăm lại sư phụ Đình Kheo. Ái chà, thời gian tới sẽ bộn bề tình cảm đây...

- Ê...

Mọi tư tưởng thanh cao trong đầu Hoàng Lăng Tử bỗng cất cánh bởi tiếng “ê” cụt ngắn quá đỗi phàm tục. Đáng tiếc là âm thanh chói tai đó lại phát ra từ đôi môi đỏ chót của một cô gái chừng 15 tuổi đâm sầm vào gã. Gã chỉ biết đại khái rằng cô ta phóng vụt ra hém từ một tiệm uốn tóc rẻ tiền. Trong một giây, gã nhìn thẳng vào bộ mặt lờ lợt son phấn của... đối thủ.

- Xin lỗi, tôi không cố ý chạm phải cô.

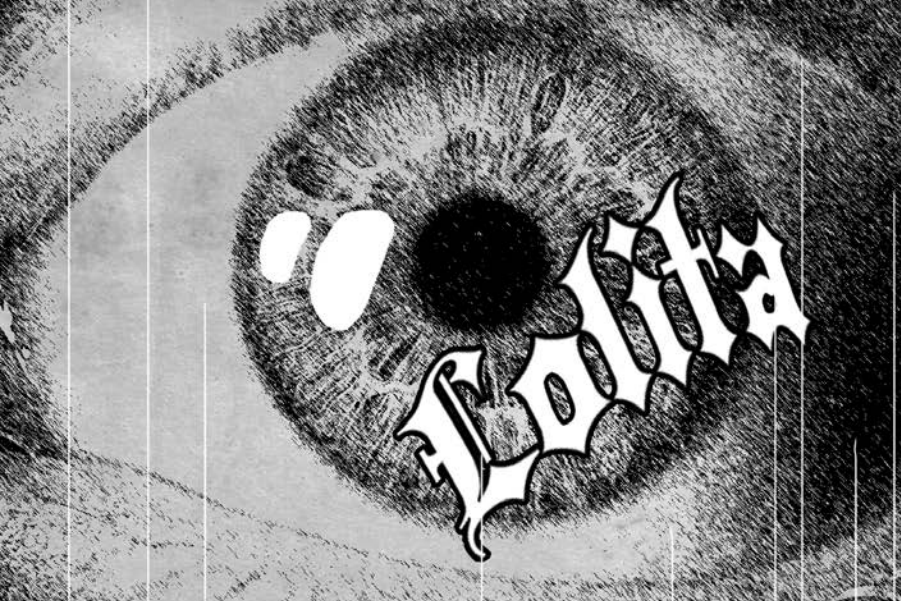
Đôi môi đỏ chót của đứa con gái cong lên lời hai cái răng bịt vàng ớn lạnh:

- Miễn xin lỗi, đồ con trai vô duyên. Đừng chọc khùng con nhỏ Lolita Thúy này nghe.

- Cái gì?

- Gì hả, đòi con Thúy này sắp lên hương chứ sao. Bà già bên Tây sắp gặp tui sau 15 năm xa cách. Tui sẽ đốt Xóm Chùa thành tro bụi nói chi cái mặt mốc của anh. Thứ đồ...

Đứa con gái rửa mặt hơi rồi ngoe nguẩy mất dạng khiến Hoàng Lăng Tử không tài nào hiểu nổi. Một là ả “Lolita Thúy” ấy bị điên, hai là ả coi thường nhân loại quá trớn. Xét cho cùng hai món đó đều bậy bởi rõ ràng chính cô ả vi phạm luật giao thông chứ sao.

Ả đã lao như một con thiêu thân vào gã trong khi gã đầu hề có ý định đi ngang tiệm uốn tóc.

Hoàng Lăng Tử đem theo mớ thắc mắc mới phát sinh xông xộc bước vào sào huyệt Thạch Sầu Đồi. Gã chưa kịp vấn tội chúa trùm du đảng con nít Xóm Chùa thì thẳng sếu vườn dị tướng đã tri hô hót hải:

- Mày hả Hoàng, mới nhấc thăm trong bụng đã thấy mặt. Ổ là là, tội mình phải đến nhà Thúy Bội gấp, trước đó tạt ngang trường Cao Bá Quát bắn tin cho Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội luôn.

- Sao?

- Trời đất quỷ thần ơi, mày không nghe con nít bán báo rao mấy ngày nay sao. Bà mẹ Lê Thị Thúy Kiều của Thúy Bội ở bên Tây sang Sài Gòn tìm nó sum họp tình mẫu tử. Tao vừa mới được đàn em báo lại tức thì.

- Ô, Thúy Bội của tội mình hả? Hồi nãy tao đụng một con nhỏ có hai răng vàng xung danh là Lolita Thúy Xóm Chùa...

Thạch Sầu Đồi cười ngất:

- Con nhỏ mày đụng độ cũng tên Thúy nhưng là Thúy Răng Vàng. Con nhỏ điệu lăm, tối ngày ở tiệm uốn tóc. Tao rành con Khùng đó quá xá. Chắc là nó đọc báo rồi “thấy người sang bắt quàng làm họ”, hi hi...

QUÁ NHIỀU LOLITA

Buổi sáng trong giờ ra chơi như thường lệ, quái đầu đàn Sơn Đại Ca lại “đến hẹn thì lên” với quái út Quyên Tiểu Muội tại gốc cây phượng vĩ góc sân trường. Bữa nay hắn ăn mặc thật chỉnh tề, áo trắng bỏ vô trong quần chứ không liệng ra ngoài, đầu hót tóc cao ráo, chân mang giày hắn hoi.

Hắn có cảm giác mình “tài tử” hơn trong đôi mắt ngơ ngác của Quyên Tiểu Muội. Bởi thế cho nên hắn hiên ngang nói lớn:

- Thấy mình ngon không Quyên?
- Cái gì ngon?
- Thì... cái kỳ thi trắc nghiệm vấn đáp sinh ngữ.

Mình đã đối đáp tiếng Anh khá... trôi chảy.

Trời ạ, chẳng lẽ Sơn Đại Ca lại tự vả vào miệng mình, khi không trình diện tiểu muội quá ngon lành mà nói năng cực kỳ lãng xẹt. Trong lúc hắn còn bẻ

tay bối rối thì cô bé hoa khôi lớp 10 đã đi guốc vô tim hấn.

- Mình biết. Chung diện quá coi chừng trở thành Hoàng Lăng Tử thì liệu hồn lên núi mà ở với đại bàng.

- Hà?

- Hãy bình tâm mà nghe mình báo cáo chuyện động trời đây. Tối qua xem tivi trong mục “Tìm thân nhân” mình thấy có tên Lolita Thúy...

- Hà?

Cô bé lắc mái tóc thể óng ả và kéo tay hấn ngồi xuống thảm cỏ. Câu chuyện kinh dị chấm dứt cùng lúc với ước mơ trẻ con của người hùng. Hừm, té ra “đôi mắt ngơ ngác” của Quyên xuất hiện bắt đầu từ nguyên nhân thế này đây. Chán mớ đời.

Giọng cô bé trong veo không một chút âm mưu:

- Vậy là Thúy Bụi sẽ đổi đời 180 độ. Y chang như cổ tích “Ba hạt dẻ dành cho Lọ Lem” ấy. Thúy sẽ qua Pháp, giàu có và mặc sức đi chu du khắp thế giới. Hèn chi tối ngày cô ấy cứ bị ám ảnh bởi sợi dây chuyền huyền bí trên cổ.

Sơn lắc đầu:

- Đừng quá hấp tấp về Thúy. Cô ấy không giống mọi đứa con gái khác đâu. Thúy sẽ trụ lại Xóm Đường Ray với chúng ta.

- Tại sao?

- Vì cô ấy có trái tim lành mạnh của một thiếu nữ bán hàng rong, đôi mắt của linh miêu và đôi chân

của một nữ quái đi hia bảy dặm. Cô ấy luôn luôn đi ứng với thứ tiền bạc không phải của mình. Và thí dụ có tiền, cô ấy sẽ chia hết cho trẻ con đường phố.

Ít ra thì đại ca cũng chí lý ở câu nói cuối cùng, Quyên nghĩ thầm. Giao du với Thúy qua những cuộc phiêu lưu, cô đã tận mắt chứng kiến điều này, nhưng...

Cô nói lí nhí:

- Con người vẫn có thể thay đổi hay bị động trước hoàn cảnh. Lạy trời đừng cho điều đó xảy ra với Thúy Bụi.

- Nào, bình tĩnh nghe tôi nói nhé, sau giờ học chúng ta sẽ bay ngay đến nhà Thúy, có thể bác Tám Lục lẫn Thúy đều không có thì giờ xem ké tivi hàng xóm. Chúng ta sẽ cùng bàn bạc với nhau, nếu cần thiết sẽ họp mặt cả nhóm. Sau đó thì...

- Thì vô lớp. Chuông reo rồi đại ca ơi.

Buổi trưa tan trường, hai đứa vừa dắt xe đạp và xe ga ra khỏi cổng đã ngỡ ngàng trước hai ông thần đứng lù lù bên kia đường. Một ông thần nho nhã uyển chuyển như công tử bột với con ác điệu trùm kín xiêm y đậu trên vai, ông thần còn lại thì ốm nhách khô queo như một khúc củi thiếu nước tưới.

Hai ông thần la oai oái:

- Sơn ơi, Quyên ơi...

- Ú ù, nghe rồi. Đến hồi nào vậy Thạch Sầu Đồi, Hoàng Lăng Tử?

Bốn quái chụm đầu vào nhau tại một khúc quanh vắng vẻ. Bốn cái miệng thi đua tường thuật như pháo Tết, cuối cùng thì tám con mắt thần thờ nhìn nhau.

Quyên Tiểu Muội bữu môi:

- Ai mà dè có thêm một “Lolita dỏm” ở Xóm Chùa chó. Mình tính sao đây hở các bạn?

Sơn Đại Ca phẩy tay cái rụp:

- Theo tôi, chúng ta khoan báo tin cho cha con Thúy Bụi vội, trước tiên tụi mình cần thám thính căn nhà số 33 đường Cây Bã Đậu coi hư thực ra sao. Nếu con nhỏ “Lolita” Thúy Răng Vàng ở xóm Thạch Sầu Đời được bà Lê Thị Thúy Kiều nhận diện là con ruột thì...

Hoàng Lăng Tử cười sằng sặc:

- Ha ha, nghĩa là bà ta cũng dỏm tuốt luốt. Hoặc bà ta có cái nhìn của một người mù.

- Một người mù quá khú ư? Tao không tin. Bằng chứng là bà ta còn nhớ núm ruột mà bà ta bỏ rơi có sợi dây chuyền bạc mặt cẩm thạch hình trái tim bên trong khắc tên “Lolita Thúy”.

Thạch Sầu Đời chán nản:

- Yêu cầu mọi người đừng đề cập con nhỏ Thúy Răng Vàng. Nó là một đứa “man man” mê tiền hơn mê cha mẹ. Cha mẹ nó còn sống sờ sờ ở Xóm Chùa mà nó dám đi nhận một người dung từ phương trời Paris dạt đến. Thiệt bất hiểu. Hừ hừ, mà con Thúy Răng Vàng cũng liều mạng lắm, vì giấc mơ triệu phú, nó dám lại tiệm kim hoàn đặt sợi dây chuyền mặt

cắm thạch hình trái tim rồi lừa bịp bà Thúy Kiều gì đó như chơi.

Phát biểu khơi khơi của Thạch Sầu Đồi làm cả đám hoảng vía. Quyên ú ớ:

- Không.... thể được. Thực vô lý khi một bà mẹ lạ hoắc lạ huơ đột ngột nhận ra con gái 15 năm xa cách chỉ nhờ một sợi dây chuyền... giả mạo. Không, mình phải báo cho bác Tám Lục...

Sơn gục gặc:

- Từ từ đã Quyên. Người mẹ có tình mẫu tử thiêng liêng với con cái bằng những giác quan riêng. Vụ nhận “bà con” trời ơi đất hỡi của cô ả Thúy Răng Vàng không qua mắt được ai đâu. Vấn đề là bà Lê Thị Thúy Kiều là ai, chúng ta chưa rõ lai lịch. Nội cái tên bà ta cũng đủ thấy khó chịu, cái tên nghe... đầy lịch sử thăng trầm quá. Chưa chắc...

Hoàng lạnh lẽo nhếch mép:

- Chưa chắc bà ta đã là người tốt, đúng không. Một người tốt chẳng bao giờ đợi thời gian rụng xuống 15 cuốn lịch treo tường mới hối hả đi tìm thân nhân. Hừm, có lẽ phải giúp Thúy Bụi thôi. Và giúp bằng cách chúng ta cùng mò tới địa chỉ số 33 Cây Bã Đậu để tìm hiểu.

Ý kiến của anh chàng bạch diện thư sinh được phê duyệt gọn lẹ. Không một giây do dự thêm, hai con ngựa sắt lọc cọc lên đường.

*

Đường Cây Bã Đậu vốn là một con lộ nhỏ trải nhựa mới mở thuộc vùng ven quận Tân Bình. Từ khi có kế hoạch mở rộng đô thị, Sài Gòn hoa lệ bổ sung thêm một số đường sá, đa số là đường mang tên chữ số, thiếu số còn lại dân địa phương tự động đặt tên bằng cảm tính riêng, dần dần nhà nước cũng hợp thức hóa. Chẳng hạn đường Cây Bã Đậu, đường Ống Cống, đường Chó Tru, đường Bến Tắm Ngựa vân vân...

Đường Cây Bã Đậu bề ngang chừng bốn mét dài cỡ nửa cây số. Trên con đường em út hẩm hiu đó, sự sống mọc lên vương giả mới đáng gờm. Đám trẻ rề rề xe giữa một vòng vây cao ốc, nhà nàoбет lăm cũng ba tầng trở lên. Ái chà, cuộc đời thay đổi quá nhanh, trong khi vô số nông dân lam lũ làm ruộng không đủ ăn thì cách họ chưa đầy vài trăm mét con đường mới mở kia đang vồ béo các đồng loại có hầu bao chênh lệch với họ một trời một vực.

Sơn giụi mắt:

- Thiên hạ thở ra tiền bằng tấm bảng “House for rent” dựng trước cửa. Phù, nhà cho ngoại quốc thuê ở khắp mọi nơi.

Quyên trầm ngâm:

- Cái giá của nền kinh tế thị trường, đại ca ạ. Thắc mắc chi cho mệt.

Hoàng Lăng Tử thở phì phò vì chiếc xe đạp đòn dông của Sơn khó phù hợp với thể tạng của gã. Đó là

chưa kể Thạch Sầu Đồi ngồi sau hồn nhiên huyết sáo và ở giỏ trước con đại bàng phản chủ luôn mồm phụ họa theo “Krec, Krec”. Gà diên tiết là lẽ tất nhiên.

- Krec, Krec con khỉ khô. Ủa...

Cái nhìn xuyên thủng chướng ngại của gã dừng lại trước một dãy xe Dream đậu san sát trên vỉa hè nhà số 31. Gã kinh ngạc, vì trên vỉa hè nhà số 35 cũng chình ỉnh một dãy xe Dream chó sao.

- Dừng lại quý vị ơi. Té ra cái địa chỉ số 33 mà mình đang kiếm nằm thụt lùi trong một con hẻm cụt.

Đám trẻ nhảy xuống hai con ngựa sắt cấp tốc. Việc làm đầu tiên của chúng là lững thững dắt chiến mã cho gia nhập vào đội quân gấn máy vỉa hè.

Nhanh như điện xẹt, một tay thầu giữ xe cộ từ cửa mặt tiền số 31 phóng ra. Y chưa quá 30 cái xuân xanh nhưng mặt mày “đầu gấu” thấy rõ. Y hất hàm về phía đám nhóc:

- Xế điếc và xế tay ga giá ngang xế nổ nghe.

Thạch Sầu Đồi nhún vai:

- Ông anh lấy tiền xe thiếu công bằng đó. Tụi này là dân giang hồ cũng như ông anh thôi mà.

- Hề hề, giang hồ là “dô hàng” là “hô ra vàng” hiểu chưa. Bữa nay chạy xe đạp, xe Spacy 100 mai mốt băng nhóm chú mày lên xe hơi mấy hồi.

- Sao kỳ cục vậy?

- Mẹ kiếp, giấu nhau làm gì chú em. Có phải chú em hộ tống em bé Lolita Thúy lại đây cho mụ già Lê

Thị Việt Kiều, à quên, Lê Thị Thúy Kiều nhìn mặt bà con không hả?

Bốn đứa trẻ chung hừng trong khi tay đầu gấu coi xe nhìn Quyên Tiểu Muội muốn lòi con mắt. Y gật gù.

- Phải công nhận là em bé của ba chú em đẹp nhất trong đám con gái mười lăm tuổi mò đến biệt thự số 33. Chặt chặt, em bé đẹp như tiên, áo dài trắng nữ sinh, tóc thề mơ mộng kiểu này chắc chắn lọt vô vòng chung kết.

Y lăm nhảm giống một thằng điên khiến con Bụt bực bội hất tung “chiếc áo ngự trang” xuống đất rồi vỗ cánh đại bàng quần thảo đúng một vòng trước khi đổ bộ xuống vai chủ nhân. Hoàng Lăng Tử lặng lẽ phủ kín xiêm y lên con ác quỷ. Gã gằn giọng:

- Ông anh biết con thú có cánh vừa rồi có tên họ gì không?

- Ô, ơ...

Hoàng Lăng Tử đảo mắt không thấy ai quan sát liền lẹ làng chụp cuờm tay gã đàn ông bóp vào huyết mạch môn tuyệt đối chính xác. Coi, khuôn mặt hả hê của tay đầu gấu bỗng bèo nhèo như đám giẻ rách. Y phều phào:

- Tha... cho... anh...

- Đồng ý, nhưng con thần quỷ Bụt của em chỉ muốn “bụt” ông anh thôi. Nó sành sỏi ngón đại bàng mổ mắt đấy.

Thạch Sầu Đồi mau mắn kè sát nách gã giữ xe để che chắn sự tọc mạch của bà con đi đường. Cũng may giữa trưa trời nắng chang chang, ai lơ lửng ngang qua đều tưởng một dùm choai choai đang bàn tán chuyện đời với đàn anh lớn tuổi.

Giọng Thạch lạnh hơn nước đá:

- Lê Thị Thúy Kiều là ai?

- Ô, ơ... nghe nói mụ ta là Việt Kiều từ Pháp hồi hương, muốn biệt thự số 33 trong hẻm cách đây một tháng và sau đó nhả tin tìm ái nữ lưu lạc ở Việt Nam như quý vị đã biết qua báo đài.

- Tụi này không biết gì cả.

- Ô, ơ,... đau quá. Thế... thế tại sao quý vị dắt cô em đẹp để Lolita Thúy lại đây?

- Ông anh lầm rồi. Bạn gái tụi này không phải Lolita. Cô ấy có họ tên Đỗ Thị Thuyền Quyên trong thẻ học sinh đảng hoàng.

Sơn Đại Ca khoanh tay gật gù liên tục. Hắn tạm tạm hiểu rằng gã đầu gấu địa phương kia đang sống phây phây nhờ nghề giữ xe Dream cho quan khách ghé vào cái địa chỉ mà hắn náo nức tìm kiếm. Hắn cũng hiểu rằng đòn bấm huyết của bạn hiền Hoàng Lăng Tử đang phát huy hiệu quả, bằng chứng là mồ hôi hột của nạn nhân toát ra đầm đìa. Nhưng có một điều hắn vẫn chưa hiểu nguyên nhân nào mà tên du đảng lỏi đời này lại khăng khăng dòm Thuyền Quyên thành nàng Lolita mới là dễ giận.

Sơn đưa một ngón trỏ lên môi.

- Nào, nói khe khẽ thôi rồi tức khắc hết đau. Ông anh tên gì?

- Thành Cá Sấu!

- Nghe ghê nhỉ.

- Không ghê bằng mấy cô nàng chạy Dream đến đây đâu. Em nào cũng cầm tay tờ báo đăng tin mộ Lê Thị Thúy Kiều tìm con, em nào cổ cũng đeo dây chuyền bạc có mặt hình trái tim lung lẳng. Các em chờ đôi, chờ ba đến chỗ tôi gửi xe tự xưng là Lolita Thúy rồi lao vô hẻm cụt chẳng em nào trở ra. Hình như bên trong biệt thự, mộ Thúy Kiều đang mở cuộc thi tuyển lựa lý lịch xem em nào đáng mặt làm con mộ nhất.

Hoàng Lăng Tử khai thông huyết đạo cho Thành Cá Sấu, tối thiểu thì y cũng đã thành tâm đúng luật giang hồ. Lúc này bốn đứa trẻ còn hoang mang hơn cả y. Trời ạ, có lý nào câu chuyện Tề Thiên của Thạch Sầu Đồi ví von về ả Thúy Răng Vàng lại biến thành sự thực. Mà sự thực đứt đuôi con nòng nọc ấy chứ, khi không phải một Thúy Răng Vàng hóa kiếp Lolita mà tới hàng chục ả Thúy khác. Không tin cứ “duyet” bằng mắt dây xe Dream đậu kín tiền sảnh hai căn nhà số 31 và 35 là biết liền.

Đúng vào lúc đám trẻ bế tắc tột độ thì từ xa một chiếc xe tải ập tới. Một cái bóng mềm mại nhuộm đầy son phấn từ trên xe ào xuống bay vào ngõ hẻm

khiến mọi người hoa mắt trừ Thạch Sầu Đồi. Giọng của nó nghe như sấm:

- Thúy...

Ê, cái bóng son phấn dừng đúng ba giây nhe hàm răng hai cái bít vàng sáng lòà. Cô ả cười mím chỉ thêm một giây nữa rồi trôi tuốt vô cánh cửa mở hé của ngôi biệt thự. Thạch há hốc miệng rồi cười lên ha hả, nó cười như không thể nào ngăn nổi dù có bị viêm họng mặc kệ.

- Hô hô hô, ha ha ha, hi hi hi... các bạn thấy con nhỏ Thúy Răng Vàng chưa, ai đời một con nhỏ nhà quê phụ thợ uốn tóc Xóm Chùa cũng đệ đơn xin đi xuất cảnh Pháp. Là lá la, hí hí hí... nghĩa là em gái nào bỏ vô số 33 cũng được, miễn là trên cổ tồn teng sợi dây chuyền mặt cẩm thạch hình trái tim khắc rõ họ tên Thúy Lolita. Hô hô hô, các bạn có thể đoán ra bà Thúy Kiều là nhân vật nào chẳng?

Sơn vỗ vai Thành Cá Sấu thân mật. Hắn nói không phải để giảng hòa:

- Dù sao cũng cảm ơn ông anh. Ông anh có quyền khai thác bãi giữ xe kiếm tiền còn tụi này khai thác thứ khác. Ái chà, nếu cô bạn Thúy Bụi của tụi này mà là con gái của người đàn bà trong ngôi biệt thự thì bất hạnh biết bao. Tạm biệt ông anh.

b ố n

BÀ MẸ GIẢ HIỆU

Cuộc thăm viếng ngôi biệt thự số 33 trong hẻm cắt kể như kết thúc nửa chừng. Những đứa trẻ mới lượn sơ sơ vòng ngoài mà đã biết khá nhiều chuyện ám muội. Trên đường trở về Xóm Đường Ray báo tin cho cha con Thúy Bội, hai tên tài xế đẹp trai cầm cương hai con ngựa sắt nháy mắt đổi xe. Sơn Đại Ca tiếp tục “cày” Thạch Sầu Đồi bằng chiếc xe đạp quen thuộc nhường vị trí thuận lợi cho nhị ca Hoàng Lăng Tử lần đầu tiên có cơ hội “gánh vác” người đẹp Quyên Tiểu Muội trên chiếc Spacy 100 phân khối.

Con đại bàng Bụt được “đổi tài” cũng lim dim mắt không kém gì chủ. Giọng Quyên ngọt như nước mía:

- Có sự thế này anh Hoàng còn tính đưa bác Tám Lục lên núi Ba Ngàn Mét không há?

- Chắc là không, Quyên à. Chúng ta phải giải quyết vấn đề bà mẹ của Thúy Bội trước đã. Tôi nghĩ bác Tám sẽ nhất trí điều đó.

Hoàng nói đúng. Chưa chắc người đàn bà tên Thúy Kiều mà chúng ta chưa biết mặt đó là mẫu thân của Thúy Bội. Theo lời kể của ông thầy giữ xe Thành Cá Sấu thì bà ta mượn cái biệt thự kia từ một tháng trước. Ở đây có một điểm mâu thuẫn về tình mẫu tử, tại sao một người mẹ tha thiết nhìn con rơi sang Sài Gòn cả tháng trời mới chịu đăng báo, đăng tivi tìm thân nhân. Rõ ràng mấu chốt từ điểm sơ hở này nghe.

Hoàng giảm ga chiếc Spacy huyết sáo. Một trái bã đậu mang hình thù giống hệt cái sọ người từ trên cây rút cộp xuống đầu gã. Điềm bất trắc nào qua trái bã đậu đây?

Gã liếm môi:

- Bây giờ tôi mới nể tài suy đoán của Quyên. Thăng Sơn Đại Ca khen Quyên thông minh như một nữ luật sư là phải quá.

- Một nữ luật sư ư?

- Ừ, một luật sư quan trọng hơn mười tay súng võ biên. Ba thằng con trai chúng tôi chỉ thuần túy là ba tên giặc đầu.

- Đừng khiêm tốn anh Hoàng. Các anh là ba chàng ngự lâm pháo thủ ấy.

Trên chiếc xe đạp chạy song song kế bên, Thạch Sầu Đồi ngồi sau vịn vai trái Hoàng Lăng Tử mà hả hê phập phồng lỗ mũi. Nó hú như khỉ:

- Uuu... Nghe thiên hạ nói dóc đã quá.

Sơn tỏ vẻ dừng dừng:

- Ngó qua thì vậy chứ không phải vậy đâu. Vừa rồi tụi mình không xâm nhập hang ổ 33 vì cần phải trao đổi với bác Tám Lục và dành sự hợp pháp một cách công khai cho Thúy Bụi nhìn mặt mẹ. Hừm, chúng ta thử hệ thống lại từ đầu coi, thứ nhất, bốn đứa mình qua những thông tin khác nhau đều biết bà Lê Thị Thúy Kiều từ ngoại ô Paris sang đây tìm thân nhân, thứ hai, Lolita Thúy Bụi của chúng ta chưa xuất hiện thì ở Xóm Chùa đã có Thúy Răng Vàng với sợi dây chuyền láu cá, thứ ba, khi đến điểm giữ xe của đường Cây Bã Đậu chúng ta lại tiếp tục đụng đầu với hàng chục Lolita Thúy khác và cả tá kỷ vật mặt cảm thạch trái tim khác như lời Thành Cá Sấu khai báo, thứ tư có vẻ quái đản nhất, trước một số con cái đông đảo lố bịch như thế bà Lê Thị Thúy Kiều lại không nhờ cảnh sát can thiệp mà ung ung “nhận họ hàng” bá vợ vào nhà làm như đi tuyển mộ tài tử đóng phim vậy. Thế là thế nào?

Sau khi hỗn hển một lèo, Sơn Đại Ca ngừng xe đạp lại vệ đường để... thở. Buổi đi học của hắn và Quyên ở trường Cao Bá Quát đã kéo dài hơn một giờ trưa. Hắn vuốt mặt cười khan:

- Giờ thì tụi mình phải đưa Quyên về nhà thôi, cô bạn búp bê của chúng ta sẽ trực diện thoại còn ba thằng con trai bay qua Xóm Đường Ray kết hợp với

cha con Thúy Bụi làm một cuộc xâm nhập thực sự vào cái hang ổ 33 bí ẩn ấy. Cấm phản đối.

*

Tại hang ổ 33, người đàn bà trạc năm mươi tuổi có bộ mặt hung ác mà đầu gấu Thành Cá Sấu mệnh danh là “mụ già” đang ngồi vắt chéo giò trên chiếc ghế bành. Cặp giò của bà ta mập ú tỷ lệ thuận với nhân dạng. Coi, toàn bộ cơ thể của bà như được nặn bằng mỡ gấu nhiều hơn xương thịt nên lớp da cơ học cứ phồng lên xẹp xuống liên hồi. Lớp da đó làm các chi tiết trên gương mặt bánh bao bị lún sâu, chẳng hạn nó cấu tạo nên cặp mắt ti hí gấn lông mi giả, cái mũi tẹt, vòm miệng như một đường kẻ kẹp giữa hai vành môi mỏng dính đầy son màu nâu. Nói tóm lại bà ta ra vẻ một Tú Bà thời đại tách ra từ Đoạn Trường Tân Thanh của nhà thơ Nguyễn Du hơn là một người mẹ Thúy Kiều mười lăm năm tình duyên lận đận.

Hãy ngó bà ta quay đầu lại phía bức rèm sau lưng thỏ thẻ:

- Anh ra được rồi đó “Krabi Krabong”.

Bức rèm khê lung lay và một cái bóng nảy giờ ẩn thân sau bức rèm hiện ra không một tiếng động. Gã đàn ông hạ cánh xuống sàn gạch bông bằng mười đầu ngón chân hết sức thượng thừa. Mười đầu ngón chân của y như một vũ nữ Balê trong khi mặt mũi y

sẵn sàng chửi thề với khái niệm thẩm mỹ nhân loại. Còn phải hỏi, y chỉ có một mắt, con mắt chột được bịt chặt bằng một mảnh da đen hình tròn có dây ràng ra sau y hết hải tặc Viking, lỗ mũi y to như quả cà chua còn răng y lúc nhe ra giống như có hai nanh lòi khỏi khoe mép. Y gầm gừ bằng giọng phát ra từ cuống họng hơn là từ cái lưỡi đen đúa.

- Tốt lắm, cưng đã chiêu dụ được tới 16 con mỗi.

- Cũng vì anh thôi, Krabi Krabong.

Ê, mù đàn bà hung ác kia làm gì biết thế nào là... Krabi Krabong. Theo giai thoại võ lâm châu Á, Krabi Krabong là môn võ dân tộc bí truyền của Thái Lan tương đương như võ Bình Định, võ Thất Sơn, võ Kiến Tường, võ Bà Trà Tân Khánh, võ Cao Bắc Lạng của Việt Nam với nhiều chiêu thức kỳ ảo. Ấy vậy mà gã chột dị dạng dám vỗ ngực tự xưng là “Krabi Krabong” thì hẳn tay nghề võ thuật phải thuộc loại... sấu đời.

Gã đàn ông sau lời khen đã lộ mòi gắt gỏng:

- Tôi đã dặn chó nên gọi tôi là Krabi Krabong mà gọi tắt là K.K, rõ chưa. Tôi không muốn bị lộ lai lịch quá sớm.

Mụ đàn bà đồ sộ có vẻ biết lỗi:

- Dạ thưa anh K.K. Hôm nay tạm thời thu hoạch 16 con mỗi, hy vọng ngày mai ngày mốt qua tiết mục Tìm Thân Nhân trên báo đài, chúng ta sẽ tiếp đón thêm nhiều con thiêu thân 15 tuổi khác hơn. Những

gì anh bảo em làm thì em đã làm xong, em đã đánh máy danh sách 16 con mỗi thành hai bản chia ra mỗi người giữ một bản.

- Chúng không phản ứng gì sao?

- Không. Kế hoạch của anh thành công mỹ mãn. Anh phải nhớ 16 con mỗi tự nguyện đến với chúng ta đều là con cái nhà giàu no cơm rủng mỡ có xe cộ hẳn hoi. Chúng đẹp xấu đủ cỡ nhưng đều thêm Passport xuất cảnh và giấy thông hành vào nước Pháp. Chúng đều hí hửng với cái tên họ “Lolita Thúy” mạo nhận và đều khoe khoang 16 sợi dây chuyền mặt trái tim cẩm thạch tách đôi vừa được chúng nặn ra từ các tiệm kim hoàn.

K.K nheo một con mắt còn nhìn thấy sự đời:

- Còn lão già Tám Lục nào đó mà cứng rêu rao trên báo lẫn truyền hình, lão ấy có đến không?

- Không. Chắc lão đã chui xuống lòng đất an nghỉ từ lâu, cả con Thúy Lolita gì đó cũng thế.

- Khà khà, tại sao cứng không nghĩ rằng hai cha con lão vượt biên bị hà bá kéo chìm tàu.

Cặp nhân tình xấu nhất trần gian cười lên khả ố. Mụ đàn bà đợi cho lồng ngực mập bót rung rinh mới thổn thức:

- Hic, hồi này qua 16 đợt kiểm tra tình mẫu tử, em tự nhiên thấy cảm động ghê. Con Thúy bán cà phê om thì xông tới em kêu “má mì”, con Thúy chạy hàng tàu thì gọi em bằng “bu”, con Thúy tiếp viên karaoke

hét lên “mẹ, mẹ”, con Thúy đứng chợ Shop thì kêu “mother” inh ỏi... Riêng con Thúy Răng Vàng nhà ở xóm Chùa Đa Kao làm em cảm động nhất. Nó gào trúng khĩa “ma mǎng” cứ như là sắp sang Tây đến nơi.

K.K cười ghê rợn:

- Có mà sang Tây... Ninh, khả khả. Nào đưa cho tôi bản danh sách đánh máy. Tôi sẽ “Fax” cho ông chủ ở Bangkok biết thắng lợi này gấp. Ai mà dè trò “thả bóng bắt mồi” này ngon ăn như vậy.

Coi bàn tay to bè của y không phải chụp bản danh sách mà gằn như “hít” cho tờ giấy chỉ chít chữ bay lên. Mụ nhân tình lớn tuổi của y tít mắt:

- Anh đúng là sếp sòng của băng đảng “Ba Con Cóc Vàng”.

Mụ Thúy Kiều kéo tay gã chột tới trước một ô cửa lắp kính màu tím, loại kính chỉ nhìn rõ đối với người đứng ở bên trong. Mụ ỏn ẻn:

- Bọn nhãi Lolita dỏm đó không thấy được anh đâu, anh có quyền nhìn bằng một con mắt, hí hí...

- Tuyệt hảo. Đám con gái mới lớn này đưa đường bộ qua Campuchia rồi chuyển tiếp qua Thái Lan là “number one” đấy. Không ngờ chúng ta lại phát ở đất Sài Gòn, kha kha kha...

- Này, anh nhớ chuẩn bằng của sau kéo cái thang giữ xe Thành Cá Sấu gì đó tò mò bép xép nghe. Em chỉ chờ anh về là giải tán 16 đứa con vô thừa nhận cho thoát nợ.

- Cùng hẹn chúng ngày tái ngộ chưa?
- Xong. Bộ anh không thấy 16 cái chứng minh nhân dân của chúng nằm dưới tờ danh sách sao?

*

Thượng đế nghĩ cũng thật trớ trêu. Có lẽ ngài chưa muốn cuộc đụng đầu giữa võ phái Krabi Krabong và võ Việt Nam xảy ra nên hai phía chạm mặt nhau mà đâu có sự cố gì. Thì đây, hai giờ rưỡi chiều trên con đường Cây Bã Đậu nắng như thiêu như đốt, phái đoàn 5 quái Sài Gòn chỉ thiếu mỗi Quyên Tiểu Muội đang vi hành trên một xe đạp và một xích lô bỗng bần thần trước một chiếc mô tô nằm chổng gọng. Cách chiếc mô tô chừng sáu mét là một gã đàn ông dị dạng đang lồm cồm ngồi lên. Y chửi vang:

- Đồ cục đá chó đẻ...

Giọng chửi của y lơ lửng như người lâu năm sống ở ngoại quốc nhưng chuyện đó tính sau, trước mắt phái đoàn Ngũ Quái do ông già võ sư Tám Lục cầm đầu tập trung ánh mắt về cục đá tổ bố kế bánh xe mô tô. Trời ạ, không hiểu kẻ nào chơi ác liệng cục đá ra đường hèn chi gã chạy mô tô rên như bọng vì cán phải.

Sơn Đại Ca thắng xích lô ken kết cho ông Tám Lục và Thúy Bội nhảy xuống. Nhanh hơn cả hấn, Hoàng Lăng Tử và Thạch Sầu Đồi đã tấp xe đạp đến chỗ nạn nhân.

Tiếng thằng Thạch gào lên:

- Nạn nhân mù một mắt rồi, mảnh da tồn teng lòi con mắt không trông ổn quá.

Hoàng lập tức phụ họa:

- Mũi nạn nhân sưng vù đỏ bầm như trái cà chua, trời đất!

Nạn nhân chẳng ai khác mà chính là sếp sông Ba Con Cóc Vàng Bangkok có biệt danh K.K. Y búng chân tựa con cào cào bật thẳng dậy phủ bụi bám rồi nhe cặp nanh nhọn lều dòm trừng trừng năm nhân sự lạ hoặc đến giúp đỡ mình. Chỉ thấy y hù một cách khinh bỉ và cột lại miếng da bị sút khỏi con mắt chột gớm ghiếc. Con người phức tạp của y khó đoán nổi tuổi, Sơn Đại Ca tạm thời ước lượng nạn nhân tuổi tác độ khoảng từ ba mươi đến bốn mươi xuân xanh.

Hắn đột nhiên mũi lòng trật lất:

- Ông anh có sao không, hay đợi tôi gọi điện thoại kêu xe cấp cứu?

K.K khề như rắn:

- Câm mồm. Hai thằng bạn của mày cần phải được dạy dỗ, tao té mặc kệ tao đâu cần tụi bây can thiệp. Tao lành lặn thế này mà thằng ốm kia lại bảo tao đui, thằng mặt trắng thì nói tao dập lỗ mũi. Mẹ kiếp, trừ khi đạn bắn chớ gạch đá trên đường này còn lâu mới làm xây xước được tao.

Gã chột hỗn hào đến mức ông Tám Lục phải bịt tai lảng ra xa. Lòng tự trọng của một ông thầy võ về già không cho phép ông động thủ với một thằng

cóc cần. Thúy Bội hiểu ý dưỡng phụ hơn ai hết, cô bé chống nạnh xông tới:

- Hứ, được người đi đường đến cứu không biết mang ơn mà còn làm càn. Muốn du côn phải không?

K.K lùi một bước theo phản xạ:

- Mày, mày là con nhái bén nào hả?

- Lolita Thúy đây!

Cô bé nói xong là diều võ dương oai. Ngay cái nhấc người đầu tiên cô đã chơi trò ảo thuật. Bàn tay mặt thon thả của cô phất vào mặt gã chột, kèm theo cú đá chéo giò. Đợi đối thủ trúng kế nghiêng mình tránh né, bàn tay trái của cô moi gọn tờ giấy gấp đôi trong túi áo khoác K.K. Ba động tác liên tiếp của cô chưa tới ba giây.

Cô bé cười khanh khách mà không biết rằng mình có thể lãnh tai họa khủng khiếp nếu gã chột hóa thân thành võ sĩ Krabi Krabong. Nhưng K.K không nhúc nhích, y chỉ rên rỉ sầu thảm:

- Trả lại tao tờ giấy, con nhóc.

- Hứ, tưởng gì, toàn chữ đánh máy. Bản cô nương trả lại nè.

Cô quăng tờ giấy siêu đến nỗi lọt thỏm vào túi áo khoác của đối thủ. Con mắt không chột của K.K đại đi trong vài giây và sau đó y lão đảo tiến về chiếc mô-tô, dựng lên, lẳng lặng đạp máy rồ ga. Khi chiếc xe gắn máy phân khối lớn phóng vút, K.K mới thuận chân trở chút tài mọn, ngay lúc mô-tô tăng tốc, y tung

thần cước đá “cục đá chó đẻ” gây tai nạn giao thông cho y bay tuốt lên trời. Cục đá bắn xẹt qua đầu Thúy Bụi và rơi xuống xa hơn năm mươi mét cùng lúc với chiếc mô tô mất hút.

Bốn đứa trẻ liếc bác Tám Lục như chờ thỉnh ý. Ông già chỉ lạnh lùng khoát tay:

- Tiếp tục lên đường đến số nhà 33 đi các con.
- Nhưng gã chột đó là ai?
- Hỏi làm gì hả Thúy. Vừa rồi y dần mặt con đó.
- Sao?

- Kẻ nào đá tung được cục đá sần sùi nặng hai kilô bay tới năm mươi mét ắt không phải hạng tầm thường. Phải công nhận rằng nghề Thiếu lâm của con cũng khá công phu nhưng chưa qua nổi y đâu. Y xuống nước năn nỉ xin lại tờ giấy chỉ vì không biết ta và ba thằng anh trai mày còn những thứ trò chơi gì khác. Y kín và lợi hại hơn ta tưởng.

- Nhưng tà đạo có giỏi giang cách mấy cũng phải thua chánh đạo...

- Ta biết con gái ạ. Ta từng tiếp xúc với nhiều bạn võ khắp châu Á nên ngò ngợ chất giọng Việt Nam của y xuất xứ từ đất Xiêm La. Ái chà, không hiểu ta đoán có đúng không, còn bây giờ thì thằng Sơn làm ơn đập xích lô lẹ lẹ đi chớ, thằng quý sú!

GÃ ĐÀN ÔNG VÀNG

Cuộc hành quân của phái đoàn Năm Sài Gòn vô căn biệt thự số 33 thật ngoạn mục. Coi, vừa sà đến mặt tiền số 31, Thành Cá Sấu đã ra tận vỉa hè nghênh tiếp các người hùng. Đòn “bấm huyết mạch môn” của Hoàng Lăng Tử đến giờ này vẫn còn công hiệu, tay đầu gấu giữ xe địa phương cứ nhìn Hoàng lấm lét. Y cười cầu tài:

- Chú em trắng trẻo không vác con đại bàng theo sao?

- Không. Em Bụt của tôi đang chơi với một em mèo rừng đen đúa như hắc báo.

Thành Cá Sấu mừng rơn:

- Anh cứ tưởng chú mày thả nó bay xà quần trên không ấy chứ. Đờn dao búa của anh kỳ lũ chim chóc và mèo chó lấm, hể hể...

Hoàng Lăng Tử vô thắng vấn đề:

- Nay ông anh, hơn chục chiếc xe Dream đậu trước sân ông anh đâu mất tiêu rồi?

- Vù, 16 đứa con gái 15 tuổi phóng lên xe vù sạch bách cách đây hơn mười phút. Đứa nào đứa nấy mặt mũi phơi phới như sắp “oversea” tới nơi, có đứa còn nhe hai cái răng bịt vàng ra nhát ma anh nữa đấy.

- Tôi biết con nhỏ đó. Nó là con Thúy Răng Vàng làm thợ phụ tiệm uốn tóc tại gia trong Xóm Chùa.

- Hê hê, không hiểu mẹ Thúy Kiều có bùa mê thuốc lú gì mà nhận một lượt 16 đứa con đại dỏm. Anh nghi mẹ lừa chúng để ẵm gọn những chiếc xe Dream cáu cạnh và lạng lẽ bốc hơi.

Thạch Sầu Đồi cười ngất:

- Làm gì có chuyện đó. Xe Dream thuê trả tiền giờ ở gara nào không có. Xóm tôi tụi con gái mỗi lần hẹn bồ tèo đều mượn xe Dream lấy le sau đó cẩn răng làm mọi thiên hạ trả nợ muốn khùng luôn.

Thành Cá Sấu tiu nghỉu. Tính đàn bà “ngồi lê đôi mách” của y xét cho cùng cũng hữu ích cho công việc đại sự. Sơn Đại Ca thông một câu cuối cùng:

- Người đàn bà từ Pháp về còn ở trong biệt thự hả ông anh?

- Còn. Anh đang rình mẹ ta từ này giờ để xin chút tiền huê hồng giữ xe cho 16 đứa con gái rơi của mẹ.

Phái đoàn báai bai “ông anh bất đắc dĩ” rồi xông thẳng vô con hẻm cụt nằm cách đường nhựa hơn

chục mét. Hai chiếc xe đạp và xích lô được dựa sát vào nhau. Đối diện họ là cánh cửa sắt đóng kín bít bùng thành một bức tường cao liền bao quanh căn biệt thự xây theo kiểu pháo đài. Trước khi Sơn Đại Ca nhấn chuông, Thạch Sầu Đồi đã lẹ làng thi thố võ khỉ lao vun vút lên một cây điệp bên hông con hẻm. Nó hét ầm ỹ:

- Căn nhà này có cửa hậu thoát thân nghe. Á à, có một thằng cha dữ dằn đang bước ra đó. Báo động khẩn cấp.

Thạch tuột xuống đất vừa vịn cánh cổng sắt mở hé. Nhanh như cắt Sơn Đại Ca chèn ống quyển thép vào khe hở giữa cửa đóng bất thành linh. “Thằng cha dữ dằn” mới chường mặt đã bị thất thế, y gằm như cọp rống khiến vết sẹo lồi nơi khoe mép co giật theo.

- Đồ nhãi ranh, mày là ai?

Sơn tỉnh bơ:

- Tôi là đứa con thất lạc của bà Lê Thị Thúy Kiều đây.

- Thằng láu cá, bà chị tao đâu có sinh con đực.

Gã thanh niên sẹo mép gào xong là chộp cổ áo “thằng láu cá” tính lôi tuột vô trong cửa sắt để giáo huấn một bài học võ biền. Chỉ tội nghiệp cho y, Sơn Đại Ca giả vờ bị té sắp mặt, và trong tư thế chúi đầu hi hữu đó, hấn móc ngược cặp giò thép ngụy vào cổ đối thủ quật bắn lên trời như biểu diễn xiếc.

- Á á, chết tao...

- Đừng có la lớn người ta cười. Xưa Quan Vân Trường “qua ngũ quan trăm lục tướng” còn tôi mới chỉ qua được một cửa ải.

- Hic, không còn cửa ải nào nữa đâu, sân vườn trống trơn thấy không... ôi, cái lưng tao...

Lúc này ông già Tám Lục và sắp nhỏ đã đẩy hai con ngựa sắt vô cực nhẹ nhàng. Hoàng Lăng Tử đi sau cùng, gã cài chốt cổng sắt rồi khoanh tay quan sát.

Sơn ấn một ngón tay xuống huyết giao hội giữa đốt xương gáy và xương sống gã sẹo mép làm y hết cục cựa. Hấn hỏi rất lễ phép:

- Anh bạn hành nghề gác cửa biệt thự hay là quán gia?

- Hic, tôi... tôi là em ruột của bà Kiều, tôi tên Lê Văn Lết. Tôi vừa qua tuổi vị thành niên được... mười một năm chẵn.

- Ê, ai có bắt anh khai tên tuổi ra đâu. Nhưng anh muốn “lê lết” thì cũng tốt, màn điểm huyết của tôi có thể làm anh bị bại xuội đấy. Nào, câu hỏi đầu tiên dành cho chính bản thân anh. Anh cũng ở Paris như bà chị anh chứ?

Gã thanh niên sẹo mép nhìn mọi người như cầu cứu. Ánh mắt sầu thảm của y dừng lại ở một cô bé có cặp mắt tím xinh đẹp ngổ ngáo đang chống nạnh kế một ông già vóc dáng tiên phong đạo cốt. Ngay lập tức niềm hy vọng của y tắt ngấm bởi cô bé khá dừng dưng. Cô nói bằng quơ:

- Con nhỏ Thúy Bụi này còn lâu mới có một ông cậu ruột cà chớn như...

Thúy Bụi im lặng đột ngột trước cái nhìn náy lửa của ông già Tám Lục. Cô hiểu mình suýt nữa bị hớ. Chỉ có điều sự cảnh giác của dưỡng phụ cô coi như vô ích, gã thanh niên lo an toàn mạng sống hơi nào thêm để ý, y phun ra ào ào ngang với phún xuất thạch từ hỏa diệm sơn:

- Ôi, ối... tôi có hộ khẩu ở Bangkok chứ không phải Paris như bà chị của tôi. Bà ta đi ở đợ bên Pháp hết nhà này đến nhà kia làm sao tôi biết. Quý vị có thắc mắc gì về bà ấy thì xin cứ tự nhiên băng qua vườn. Chắc chắn bà ấy đang rúc trong phòng tắm, hồi nãy tôi nghe có nước xối...

Lê Lết chừng như sợ mọi người chưa tin bèn mở toang hết công suất mồm luôn:

- Tuy mang tiếng là em ruột nhưng tôi chỉ được bà chị quý dạ xoa phát lương tháng đầy tớ. Nhiệm vụ của tôi là “đưa người của trước rước người của sau”, hic hic...

Thúy Bụi ngắt lời:

- Chị em gì giống người dưng nước lã vậy?

- Hồi còn tung hoành ngang dọc ở Bangkok, tôi làm nghề gác cửa phòng trà cho đại ca độc nhãn. Đại ca cũng xuất thân từ dân Xiêm gốc Việt nên coi tôi như chiến hữu đồng hương. Kể từ khi bà chị Thúy Kiều cướp vị đại ca có biệt danh là “Gã Đàn Ông Vàng” đó

khỏi sở hụi của tôi, tôi bị hai người đối xử như nô lệ vậy, hic hic... họ bắt tôi tiếp toàn đám con nít nữ mới lớn dữ như bà chằn.

- “Gã Đàn ông Vàng”?

Lê Lết vừa gật đầu vừa nhảy dựng vừa tuôn nước mắt giàn giụa. Trời ạ, phần lưng áo của y rơi trúng ổ kiến lửa cạnh gốc điệp nên bị chúng tấn công dữ dội. Ngay vết sẹo trên mép y cũng bị kiến bám. Thúy Bội đành phải phủi kiến giùm khổ chủ chứ sao. Khỏi phải nói, Lê Lết hướng mắt về phía cô cảm động.

- Hic, cô là một người tốt, tôi chỉ tin một mình cô thôi. Chính tôi đã giới thiệu Gã Đàn Ông Vàng một mắt cho bà chị khốn kiếp phòng không chiếc bóng. Còn sau đó hai người âm mưu gì ở xứ sở của cô thì tôi đầu hàng.

Thúy khều nhẹ dưỡng phụ:

- Lê Lết đã nói hơi nhiều, phải chăng tên chột mắt chạy mô-tô bị tai nạn giao thông trên đường Cây Bã Đậu là Gã Đàn Ông Vàng, ba nghĩ sao?

Ông Tám Lục gục gặc khoảng mười giây. Giây thứ mười một, ông vỗ vai Sơn Đại Ca:

- Có thể chúng ta còn nghe được lắm chuyện lý thú hơn nhưng ta nghĩ tra tấn tinh thần Lê Lết vậy là đủ. Cháu và hai đứa Hoàng, Thạch ở lại đây chăm sóc thằng em lưu vong của mẹ Thúy Kiều nhé, nhân tiện dòm qua cổng sắt xem gã chột cao thủ Xiêm La

kia có trở lại không. Ta và Thúy Bội cần giải quyết công chuyện 15 năm trước.

Chiến đấu với Gã Đàn Ông Vàng chỉ là đồ bỏ đối với Sơn Đại Ca, hắn không phản đối. Nhưng...

- Thưa bác Tám, ba đứa cháu đều muốn lột mặt nạ giả hiệu của mẹ Thúy Kiều.

- Dễ ợt, rồi ta sẽ điệu mẹ ra đây. A, thằng Thạch có thể phi vô tiền sảnh chuẩn bị gọi điện thoại về con bé Quyên Tiểu Muội được rồi đấy. Khúc cuối của vụ lừa đảo thế kỷ này cần phải có mặt cảnh sát.

*

Từ phòng tắm tiện nghi chui ra, người đàn bà năm mươi tuổi tưởng mình sắp biến thành một nữ hoàng. Chậc chậc, truyện cổ tích “Bạch Tuyết và Bảy chú lùn” ngày xưa nói gì nhỉ, là lá la, trong truyện đề cập tới một cái gương thần, đúng không. Một mẹ phù thủy luôn luôn phải có một cây chổi và một chiếc gương. Ta cũng vậy, hí hí hí. Ta phải soi gương để thấy mình cời lốt từ con mẹ người ở thành mệnh phụ phong lưu đất Sài Gòn. Còn cây chổi phép lạ của ta ư? Kia kìa, nó nằm trên bàn dưới một cục chặn giấy. Bản danh sách đánh máy những con thiêu thân tự nguyện còn hơn tí cây chổi thần thông của mẹ phù thủy ấy chớ.

Mẹ đi qua đi lại trước bàn trang điểm lảm nhảm:

- Kế hoạch của K.K thật tuyệt vời, bắn một phát đạn trúng tới 16 con chim. Ta là một người đàn bà

có sức mạnh vô song, tình yêu chung thủy thì có K.K sắp sòng “Con Cóc Vàng” che chở. Nô bộc trung thành thì có thằng ngố Lê Văn Lết, thằng em cùng cha khác mẹ với ta không ngờ lại là bạn của K.K mới kỳ diệu, nhờ nó làm trung gian tình yêu mà ta đã đạt được giấc mơ vàng...

Trong lúc mơ màng, mụ chớp mắt lia lịa vượt mức cho phép khiến hàng lông mi giả hoảng quá rơi xuống nền nhà. Cách thức Thúy Kiều lượm vật rơi cũng rất nhàn hạ, mụ vừa tà tà gắp hàng mi giả vào cặp mắt híp vừa thầm khâm phục người cha nhiều vợ đã đẻ hết con rơi từ Pháp đến Thái Lan.

Mụ lẩm bẩm:

- Phải chi cha ta lấy một bà đầm Mỹ thì ta lại có thêm một đứa em làm cơ sở phát huy dịch vụ tận New York, hí hí hí.

Cơn ác mộng của mụ bị phá bình bởi một tiếng ho nguy hiểm. Tiếng ho phát ra từ cửa sổ gian tiền sảnh giáp ranh phòng khách. Dứt tiếng ho cánh cửa cái bị bật tung nhường chỗ cho hai vị khách không mời mà đến chứ sao.

Mụ đàn bà che miệng ú ớ trước ông già mảnh khảnh có cái nhìn rực hào quang của Bao Công và đứa con gái xinh đẹp xù mái tóc lông nhím hết một nữ tiểu đồng nơi thượng giới. Đứa con gái quát lớn:

- Từ cửa sổ, tôi đã nghe hết giọng cười và nỗi niềm của bà.

- Ma quỷ hãy cứu ta, Lết ơi...

- Không dám lê lét đâu. Cậu em ruột già ruột non của bà đang bị tra tấn bằng kiến lửa dưới gốc điệp trong vườn. Bà nhìn đây...

Thúy Bụi lạnh lùng tháo sợi dây chuyền bạc đeo cổ ra vung vẩy trước mặt mẹ Thúy Kiều rồi cười khẩy:

- Bà có nhận ra kỷ vật cũ chứ?

Mẹ Kiều như người chụp được phao cứu sinh giữa đại dương mênh mông. Mẹ rít lên the thé:

- Hí, hí, hí... hồi ức 15 năm trước của ta lại hiện về. Con là Lolita Thúy phải không, trong trái tim bằng cẩm thạch vẫn còn nguyên dòng chữ khắc hả, chắc chắn, con đẹp nhất trong số lũ con rơi của ta trình diện trưa nay. Hí hí, ta sẽ đưa con bằng đường bộ qua Pháp, à, qua bên Cao Miên trước chớ. Nào lại đây con gái...

Thúy không hề nhúc nhích:

- Bà không phải là mẹ tôi.

- Ô, con lại nói gở rồi. Con là con gái thứ... 17 của ta. Ta sẽ gả con cho một người đàn ông khả ái nhất mang quốc tịch da trắng.

- Tôi cấm bà ăn nói bậy bạ.

- Đừng lên gân nữa con gái, con cũng ham xuất ngoại như lũ nhi đồng thích ăn chơi hồi nãy thôi.

Tám Lục lạng người đến trước mặt mẹ Kiều:

- Vô hài kịch đã đến lúc chấm dứt. Bà không còn đường thoát thân đâu. Chúng tôi đã cho người gác cổng sắt, cổng trước và cửa hậu. Gã chốt mắt nhân

tình của bà hiện cao chạy xa bay. Nào, bà không hiểu tôi là ai sao?

Hàng lông mi giả của Thúy Kiều rụng xuống sàn nhà lần thứ hai. Mụ mếu máo:

- Ông... ông là trùm cóm hả, ô hô, thế thì đời tôi bế mạc rồi.

Tám Lục cố nín cười. Ông không ngờ mụ cáo già lại sợ thần uy cảnh sát đến như thế.

- Bà không nhớ mình sinh cháu Lolita Thúy ở nhà bảo sanh nào ư, rồi cái giỏ xách đựng tã lót màu gì nữa, bà còn nhớ không, rồi chiếc taxi bà đón chạy sầm sập như bị ma rượt, bà...

- Khôông, tôi không phải là bà chủ, tôi là...

- Bà làm giàu như thế nào, bà Lê Thị Thúy Kiều?

Mụ đàn bà hung ác giương cặp nhãn ti hí lăm lét nhìn cục chặn giấy trên bàn trang điểm. Cái nhìn ám muội đó ngay lập tức được Thúy Bội thể hiện bằng hành động cụ thể. Cô bé lảng lảng đi vòng ra sau lưng mụ nhón lấy tờ giấy dưới cục chặn sẫm soi.

- Ba ơi, giống y hệt tờ giấy đánh máy của “Gã Đàn Ông Vàng” hồi này.

- Đâu, đưa ba coi.

Ông già Tám gật gù:

- Hừm, đây là bảng ghi danh sách 16 thiếu nữ tự xưng Lolita Thúy cùng địa chỉ và số chứng minh nhân dân của họ. Tạ ơn trời, con gái ta không lọt vào bảng danh sách ghê tởm đó.

Ông xếp đôi tờ giấy bỏ vào túi rồi ngửa mặt lên trần nhà cười khan:

- Bọn chúng buôn bán người như buôn bán gà vịt.

Giọng của ông rên rên:

- Để ta nói cho rõ. Con gái nuôi xinh đẹp của ta mới đích thị là Lolita Thúy. Mẹ của nó đẹp như tiên giáng thế chớ nào giống quý dạ xoa như mẹ, mười lăm năm trước tại nhà bảo sanh tư trên đường Hai Bà Trưng, người mẹ đau khổ vì tình của con bé đã giao một đứa hài nhi đỏ hỏn cho ta. Ta chính là ông thầy võ Tám Lục đây.

Mụ đàn bà rú lên một tiếng man rợ và bay tới chiếc điện thoại:

- A, ông già không phải trùm cóc hả, vậy thì...

Coi, mụ nhảy đã nhanh mà thân thủ Thúy Bội còn nhanh hơn. Chỉ thấy cô nhích người chút xíu, cánh tay mập ú định rờ ống nói của mụ Kiều đã bị bẻ quặt thê thảm. Ông già Tám hết dần nổi cơn nộ khí xung nhiên, bàn tay “sư phụ về vườn” ghì chặt thanh gỗ ghế bành làm nó gãy đôi răng rắc.

- Hừm, chính chúng ta mới là kẻ gọi điện cho cảnh sát chứ đâu phải mụ. Mụ có các tội lỗi sau đây...

Tám Lục khỏi cần liệt kê, mụ đàn bà đã giãy đành đạch. Nước mắt nước mũi của mụ ứa tèm lem phát tòm, trong cơn hồng thủy đắm lẹ cái lương đó, hàng lông mi giả của mụ trôi như bị lụt. Mụ tru tréo như heo bị chọc tiết:

- Ồi, ối... nó rút khỏi mắt tôi rồi. Tôi xin khai...

*

Nếu cuộc đời là một cuốn phim dài tới một trăm năm thì người mẹ đau khổ của Thúy Bội chắc chắn được dự phần trong các trường đoạn bi kịch nhất. Còn phải hỏi, sau khi giao đứa con gái vừa chào đời cho một thanh niên xa lạ có tên Tám Lục, người mẹ vô trách nhiệm đón taxi đến nhà cô bạn làm việc trong một công ty hợp tác với nước ngoài ở Nhà Bè. Cô bạn biết ba thứ tiếng ấy không ngạc nhiên trước hoàn cảnh mẹ Thúy, bản thân cô ta từng mắc sai lầm tương tự và đã giải quyết xong. Thậm chí một tháng sau, cô ta còn lo đủ giấy tờ cho mẹ Thúy sang Pháp và giới thiệu bà cho một người bạn trai định cư từ trước ở ngoại ô Paris để anh chàng giúp đỡ bạn mình trong việc truy lùng dấu vết cha Thúy, vị giám đốc Henry hào hoa phong nhã với thuộc cấp nhưng hồ hững trước hậu quả ái tình.

Đất Pháp rộng lớn có hàng triệu cái tên Henry, nhưng Henry sang Việt Nam làm doanh nghiệp chỉ đếm trên đầu ngón tay, nên cuối cùng người bạn trai của mẹ Thúy cũng gõ cửa được địa chỉ của con người đào tẩu. Sau cuộc đối thoại gay gắt giữa hai người đàn ông Việt và Pháp, người bạn trai định cư ở ngoại ô Paris trở về gặp mẹ Thúy kết luận:

- Henry đã nhận hết tội lỗi, anh ta không ngờ mình có một đứa con gái ở Việt Nam. Anh ta phải về quê để lấy vợ vì áp lực gia đình. Henry không biết em sang đây, nhưng thông qua anh, Henry sẵn sàng mở tài khoản ngân hàng mang tên em và bảo bọc cho mẹ con em suốt đời. Anh không thể đâm vào mặt anh ta được, dù sao Henry cũng nói đúng, gia đình anh ta không chấp nhận một người vợ da vàng.

Mẹ Thúy đau đớn:

- Nghĩa là Henry đã làm lễ hôn phối ở nhà thờ rồi sao?

- Cách đây nửa năm. Anh cũng đã gặp vợ Henry, bà ấy rất dễ thương, hình như tên là Alice.

- Chúa ơi, tại sao em có thể bỏ rơi Lolita Thúy ở Việt Nam để chạy theo một bóng hình không có thực chứ?

- Có ba cách giải quyết: Thứ nhất, em phải viết thư cho Henry để nói rõ sự thật về số phận của bé Lolita Thúy để anh ta tự xử lý. Thứ hai, anh muốn hợp thức hóa mối bang giao của chúng ta trước tòa án tình cảm, anh muốn làm đám cưới với em, anh muốn em coi sóc quãng đời anh lẫn ngôi nhà vườn ở vùng ven Paris. Thứ ba, sau này khi có dịp về lại Sài Gòn, chúng ta sẽ tìm anh chàng võ sư Tám Lục mà em nói để rước bé Thúy về Pháp.

Một tháng sau, đám cưới của Quách Vĩnh, chủ một nông trại ngoại ô và Vũ Thị Tây Thi, người mẹ

lưu vong vì tình của Thúy diễn ra trong vòng nội bộ của cộng đồng Việt Kiều xa xứ. Mười lăm năm bay vèo luôn mọi cách... giải quyết. Bà Tây Thi bây giờ đã một nách ba con, anh chàng sốt sắng Quách Vĩnh lúc này đã sắp thành một ông già và nông trại của họ buộc phải có thêm một bà quản gia giúp việc. Số phận cay nghiệt vẫn chưa chấm dứt, bà quản gia mới nhận việc chưa đầy bốn tuần đã rinh nhẫn vòng vàng tư trang của vợ chồng Quách Vĩnh trong két sắt tàng hình vĩnh viễn khỏi Paris.

*

Ngược lại với những lần kể của dưỡng phụ, Thúy không hề xúc động trước lai lịch của chính cô cho dù mẹ Thúy Kiều đã cố giả vờ tường thuật cực kỳ lâm li bi đát. Cô mấp máy môi:

- Bà quản gia thụt két nông trại là bà, đúng không?

- Vâng, thưa cô. Tôi là dân ở độ chuyên nghiệp khắp châu Âu, đầu óc tôi không muốn ăn cắp nhưng bàn tay tôi vẫn thềm táy máy. Các ông chủ bà chủ thường đuổi tôi vì lý do đó.

- Ông Henry hiện giờ ở đâu?

- Cha ruột cô à? Ông ta đang làm Tổng giám đốc một công ty rất lớn ở Thái Lan, ngay thủ đô Bangkok. Trong một đêm bão tuyết, mẹ cô, bà chủ của tôi đã nỉ non tâm sự hết thiên tình sử ly kỳ của bà và ông Henry cho tôi nghe, thậm chí bà Tây Thi còn biết ông

Henry đem luôn bà vợ dầm Alice sang Bangkok nữa. Hic, tôi thù cái xứ Bangkok...

- Hãy nguyên rủa nhiều hơn nữa đi, tôi tin bà và cả em trai bà, ông Lê Văn Lết đó, vẫn còn một chút lương thiện...

Một chút lương thiện ư? Lời vỗ về của cô chủ mini làm bộ mặt bê bết son phấn của mụ Kiều rơi xuống đất, trong khoảnh khắc cặp mắt ti hí của mụ bất động, lớp da lều phều mỡ tan chảy như sáp, bên vành tai mụ lũng bùng tiếng sáo diều. Ờ nhỉ, đã năm mươi tuổi, mụ mới bắt đầu nhớ lại tiếng sáo diều, tiếng sáo trẻ thơ ở một vùng quê miền Trung heo hút, nơi mụ lớn lên chưa biết mình xấu gái, nơi tiền bạc mảnh khóe xứ người chưa biến mụ thành con người ăn ở bất nhơn.

Mụ lầm bầm:

- Đầu đuôi cũng từ chuyến thụ kết ở nhà mẹ cô. Cô chủ nhỏ ơi, khi đến Bangkok nương nấu chỗ cậu em Lê Lết, tôi mới hiểu rằng mình sắp nhúng tay vào tội ác.

Đoạn phim đời tiếp tục quay rè rè trong ký ức người đàn bà ham tiền. Lê Thị Thúy Kiều vừa xuống phi trường Bangkok là cấp tốc tìm ngay chỗ ở của thằng em cùng cha khác mẹ để nhờ y tảo tán tài sản ăn cắp. Đặc điểm của Lê Văn Lết là tính tình bất thường khá giống bà chị y, có lẽ hai chị em đều là sản phẩm sinh thành của một người cha say rượu quanh năm. May phước cho Thúy Kiều là cậu em ngõ của mụ có

công ăn việc làm tại một phòng trà do một đại ca người Xiêm gốc Việt làm ông chủ, ông chủ có biệt danh “Gã Đàn Ông Vàng” tuy mất gốc nhưng vẫn nhớ tình đồng hương nên sẵn sàng nhận “chiến lợi phẩm” chôm chĩa từ Pháp đổi thành tiền “Bạt” Thái Lan. Ấy là chưa nói Gã Đàn Ông Vàng sau khi giao tiền còn mời hai chị em họ Lê du ngoạn tàu điện treo Bangkok mới là khó hiểu.

Tại nhà hàng sơn cước trên núi cao, Gã Đàn Ông Vàng tổng cổ Lê Lết ra ngoài hiên và bóp bóp bàn tay mập tròn của Thúy Kiều.

- Cô năm nay bao nhiêu xuân xanh?

- Dạ, em mới gần 50 tuổi nhưng vẫn còn độc thân.

- Cô có sợ con mắt chột, lỗ mũi cà chua của tôi không?

- Không. Mình là người Việt hải ngoại với nhau ngó xấu cũng thành đẹp, hướng hồ em đang cô đơn.

- Tốt lắm, kha kha kha. Anh mới gần 40 xuân xanh nhưng tuổi tác chênh lệch chỉ là chuyện nhỏ. Nghe anh đây, Thúy Kiều, em sẽ là hôn thê số một của anh, anh rất cần em phụ anh trong một phi vụ lớn. Thành Lê Lết chỉ mơ hồ biết anh là Gã Đàn Ông Vàng nhưng nó đổ hiểu anh giữ vai trò gì ở đất Bangkok.

- Vai trò gì hả anh?

- Kha kha kha, anh là sếp “Ba Con Cóc Vàng” Kiều nương ạ. Bầy “Cóc Vàng” gồm ba mạng, mỗi mạng điều khiển một phòng trà ca nhạc vũ trường nằm dưới trướng một ông chủ vĩ đại. Anh chỉ là một ông

chủ nhí thôi. Biệt hiệu của anh là Krabi Krabong tức K.K Vàng, hai chiến hữu anh một thằng giỏi quyền Anh Thái Lan biệt danh là Q.Q Vàng, thằng kia giỏi tà thuật bùa mê nên được giới lục lâm phong tặng Y.Y Vàng. Trong ba Con Cóc Vàng anh là “con cóc xù xì” nhất.

- Thiệt hả?

- Chính vì thế, ông chủ của anh quyết định sẽ giao cho anh lo một đường dây cung cấp trẻ em vị thành niên từ Việt Nam sang Thái Lan.

- Trời đất quỷ thần ơi, vì tình yêu tốc độ đối với anh, em dám buôn thuốc phiện đến khu Tam Giác Vàng chứ không hăm hại con nít bản xứ. Anh Krabi Krabong quên tụi mình đều có phân nửa dòng máu Việt Nam trong người sao?

- Đồ ngu như bò cái. Chúng ta đưa trẻ em người Việt đến đây là cho chúng có điều kiện lao động hợp tác hải ngoại kiếm đôla chớ nào phải thấy vô... nhà chứa. Mà thấy vô nhà chứa, ai bắt bó được chúng ta hả. Nghề này một vốn, tỉ lời. Em coi, Thằng Q.Q Vàng người Xiêm gốc Cam Bốt nhận lệnh ông chủ lớn quành về Campuchia làm nghĩa vụ giống hệt anh kia kia, rồi thằng Y.Y Vàng dân Xiêm gốc Lào thì trở về Lào đưa đồng bào nhí của nó sang Bangkok. Kha kha kha, ba thằng đại võ lâm cao thủ tụi anh mà ra tay một lượt thì băng “Cóc Vàng” sẽ phất to.

- Nhưng em biết cách gì hỗ trợ anh đây?

- Thằng Lê Văn Lết có tiết lộ cho anh một bí mật của em, khả khả. Có phải em tính quành về Việt Nam lần này là để tìm đứa con gái thất lạc của bà chủ em bên xứ Pháp. Nghe đồn em sẽ nhận diện con bé bằng sợi dây chuyền bạc đeo cổ...

- Thời gian ở Bangkok vừa qua, em đã cất công tìm ra trụ sở Tổng công ty dầu hỏa ALICE. Thực khủng khiếp bởi ông Henry, Tổng giám đốc công ty dầu hỏa ALICE chính là cha ruột của con bé thất lạc Lolita Thúy kiêm người tình cũ đất Sài Gòn của bà chủ. Sở dĩ em biết tình tiết đó là do bà chủ kể cho em trong một đêm bão tuyết.

- Thiệt không?

- Như phim. Em tính sang Sài Gòn tìm xong Lolita Thúy là chơi liền một kế hoạch nước đôi: làm áp lực bằng thư nặc danh bắt vợ chồng bà chủ Quách Vĩnh, Tây Thi phải nhận con gái cũng như bắt vợ chồng ông Tổng giám đốc Henry phải thừa nhận đứa trẻ. Nếu họ muốn khỏi bị ra tòa về tội ngược đãi giọt máu rơi của mình thì cả hai gia đình đều phải chi một số tiền kếch xù để mua sự im lặng của em và Thúy Lolita.

- Là là la, tuyệt cú mèo vợ ạ. Thế... thế lỡ em không tìm thấy giọt máu rơi của họ?

- Dễ ẹt, em sẽ kiếm đại một đứa con gái da vàng lai Tây cỡ 15 tuổi rồi nặn cho nó một sợi dây chuyền kỷ vật trong tiệm kim hoàn là êm chó gì.

- Hoan hô kế hoạch của chúng ở đất Sài Gòn. Vậy là đường dây buôn trẻ vị thành niên của K.K Vàng từ nay đã có một bà chủ đắc lực.

- Sao hở Krabi Krabong?

- Gọi anh là K.K rõ chưa: Chúng ta sẽ tương kế tựu kế và dựa hơi nhau mà đếm bạc. Chúng ta sẽ cùng đắp máy bay đến Sài Gòn sử dụng công quỹ đen thuê hai căn nhà, một căn cho em một căn cho anh. Em sẽ đăng yết thị Tìm Thân Nhân và tuyển sạch sành sanh những đứa con gái nào muốn trở thành Lolita Thúy. Em hãy hứa sẽ đưa chúng sang Pháp. Khi đã có bảng danh sách thiếu nữ trong tay, chúng ta sẽ họp mặt tất cả lũ con gái và lật tẩy chúng là Lolita dỏm. Đợi cho chúng tuyệt vọng cùng cực, chúng ta lại thả mồi câu rằng dù có dỏm, các em bé sẽ vẫn được xuất cảnh bằng đường bộ đến Bangkok và sẽ lột xác như nữ hoàng điện ảnh Marilyn Monroe. Mẹ kiếp, mỗi đôla và xú người đứa nào chẳng ham.

- Anh đúng là một ông trùm xã hội đen tàn bạo nhất thế giới. Nhưng anh hứa là khoan đưa chúng vào nhà chứa nhé, hứa đi cưng...

ÔNG CHỦ LỚN Ở BANGKOK

Ở Thái Lan, xứ sở của đạo Phật có một Tam Giác Vàng tồn tại trên bản đồ, đó là vùng ba biên giới Thái Lan, Myanmar, Lào châu đầu vào nhau tạo nên lãnh địa vàng son của các ông vua ma túy quốc tế. Tam Giác Vàng tử thần này từng đe dọa nền văn hóa truyền thống của nhiều dân tộc, từng đốt thành tro bụi nhiều thế hệ tuổi trẻ, từng tổn hao giấy mực báo chí, từng là địa bàn tranh chấp của nhiều lãnh chúa da vàng, da trắng. Ai còn lạ gì các ông trùm cần sa, thuốc phiện Vàng Pao, Khun Sa... những tay sứ quân đen từng chia giang sơn tranh giành nhau nhuộm máu những cánh đồng trồng hoa anh túc.

Người ta hầu như không biết đến đảng Ba Con Cóc Vàng lù lù tại Bangkok. Họ may biết chẳng thuộc về giới anh chị giang hồ trong xã hội ngầm. Người ta lại càng không biết đến một ông già Xiêm La chánh

gốc bản địa từ đầu đến chân quanh năm làm vườn ở ngôi nhà sàn bằng gỗ dưới chân núi Vu Sơn. Ông già chỉ cao một thước năm mươi, thân thể gầy nhom, chân tay như sậy tuy nhiên con mắt trông đen lại ít hơn trông trắng. Người ta không thể hiểu tại sao ông già lại tiếp khách mỗi ngày nhiều đến thế, và khách ghé thăm ông lại toàn là thứ trời gằm bước ra từ xế hộp đời mới nhất. Thứ trời gằm đến nỗi trẻ con nhìn thấy là khóc ré còn đàn bà con gái đổ dấm nhìn lâu.

Bởi vì một lẽ cực kỳ đơn giản, chủ nhân ngôi nhà sàn gỗ kia chẳng ai khác hơn là ông chủ lớn của... đám Cóc Vàng.

Chiều nay ông chủ lớn ngồi im như tượng bên chiếc bàn trà gỗ trầm hương ngoài vườn. Trên mặt bàn là chiếc điện thoại di động loại hiện đại nhất. Ông chủ chỉ khẽ cử động khi chiếc điện thoại Ericsson kêu tic tic. Khỏi cần kéo cần ăng ten lên, ông chủ vẫn nghe mồn một giọng đàn ông từ tai nghe phát ra.

- Chào “ông già Xiêm La”, đệ tử đang trên đường lái xe đến chân núi.

Ông chủ cất tiếng mà môi hầu như không mấp máy.

- Mà y hả Y.Y, thằng Q.Q đâu?

- Bẩm, nó đang đánh chiếc Mercedes theo sau xe con.

- Tốt, chỉ thiếu thằng K.K thôi.

- Bẩm, con nghe rằng “ông già” đã sai K.K đến Sài Gòn.

- Đúng vậy, tao đã sai nó thiết lập đường dây buôn “gà mái tơ” từ Việt Nam sang đây. Nó vừa “Fax” cho tao báo cáo rằng công việc ổn thỏa lắm.

- Bẩm, công việc của con và Q.Q cũng trôi chảy. Tụi con đã lập xong danh sách “gà mái tơ” bước đầu.

- Mà bao nhiêu con gà?

- Thưa “ông già Xiêm La”, gà Lào của con 8 đứa, thằng Q.Q thu hoạch hơn, nó kiếm tới 30 con gà Campuchia.

- Ha ha, nước Lào của mày ít dân, thì 8 đứa cũng là đủ. Riêng Campuchia vừa qua cơn diệt chủng Pôn-pốt đất nước nghèo mạt rệp thành thử 30 gà con đi kiếm thóc cũng là vừa. Tao chỉ hơi ngạc nhiên...

- Bẩm, sao hả “ông già”?

- Việt Nam vốn là một xứ sở anh hùng trọng nghĩa khinh tài nhiều nhân tài hào kiệt. Không hiểu sao đám hậu sinh lại mê xuất khẩu lao động mới là khó hiểu. Mày biết không Y.Y, thằng K.K “Fax” cho tao rằng, lạng quạng nó kiếm gấp chục lần con số 16.

- Ổ là là...

- Tụi bay tạm thời hiểu vậy thôi nghe. Ba thằng người Xiêm gốc Đông Dương của tụi bay đều có võ công thượng thặng. Tao là dân Tam Giác Vàng thứ thiệt mà cũng ớn lũ cóc nhái tụi bay đấy.

- Con nghe đồn “ông già” hồi xưa là cánh tay mặt của chúa tể Vàng Pao.

- Ha ha, mới đây tao vẫn là cánh tay trái của lão Khun Sa đó. Nhưng tao thức thời, tao không thích bị treo cổ vì ma túy, buôn “gà mái tơ” cung cấp cho thực khách du lịch vẫn dễ xoi và dễ điều đình với pháp luật hơn.

- Con không hiểu...

- Nghe đây, ở nước ta “công nghiệp Sex” tràn lan đóng thuế phi lợi nhuận. Chính quyền Bangkok dẹp gà mái tơ thì lấy gì có xu, hả? Và lại tao đâu có đại khai thác gà con nội địa cho mang tiếng, hả?

- Chắc chắc, “ông già Xiêm La” quả có cái nhìn xuyên thấu thế kỷ 22...

- Nè Y.Y, tao không sống lâu vậy đâu. Để hợp thức hóa những con gà của tụi mình trên đất Thái không sợ “cóm” làm khó dễ, chúng ta cần phải làm việc với một ông chủ lớn khác.

- Ô, còn ông chủ lớn nào ngoài “ông già”.

- Còn đó con trai. Y tên là Henry, người Pháp, Tổng giám đốc công ty dầu lửa ALICE. Thành K.K đã hé cho tao con mồi này. Kể như tụi bay sẽ có việc làm, ha ha ha...

*

Henry thở dài bước ra khỏi bàn giấy. Chẳng biết vì sao ông sốt ruột lạ lùng, ái chà, một ông Tổng giám đốc một công ty lớn, cao ráo đẹp trai, bình tĩnh trong mọi dịch vụ kinh doanh mà tối nay sốt ruột thì quả là quái đản.

Ông vỗ trán bình bịch.

- Hay là mình nhớ Alice?

Xét cho cùng cũng không hẳn. Bà vợ xinh đẹp Alice của ông đi Sài Gòn sắm hàng Tết chỗ đâu phải đi Nam Cực hay Bắc Băng Dương, người đàn bà yêu dấu có tên trùng với nhãn hiệu công ty ấy vẫn chưa một lần biết Sài Gòn hoa lệ nhưng mê Sài Gòn hơn cả ông chồng. Alice vẫn hằng rù rì bên tai ông rằng nước Việt Nam mà ông từng sinh sống có ba cái nhất: đánh giặc giỏi nhất, con gái xinh nhất và chợ búa rẻ nhất. Lúc Alice thổ thề, ông không nỡ nhắc nhở bà rằng đằng sau ba cái nhất tốt đẹp kia còn những cái nhất tai hại. Thử hỏi ông làm sao phát biểu được khi Alice chum chim môi: “Chuyến đi này, em sẽ mua cặp dưa hấu Tết bự thiệt là bự về chưng ở văn phòng công ty cho anh đỡ bị dằn vặt bởi đứa con gái Pháp Việt chưa biết mặt từ 15 năm trước...”

- Hay là mình nhớ Lolita Thúy nhỉ?

Cũng có thể, nhưng nhớ một đứa hài nhi bạc phận qua tối hậu thư của người mẹ Việt Nam bạc phận thì chẳng thể rõ ràng. Nó mơ hồ làm sao. Mơ hồ như lúc Henry chạy trốn khỏi Sài Gòn về Paris làm lễ thành hôn với Alice mà không ngờ rằng Vũ Thị Tây Thi đang mang thai năm tháng. Tây Thi không hề báo tin cho ông mà chỉ rúc trong phòng suốt hai tháng sau cùng ông tới thăm. Tại sao cô ấy lại gạt ông ra ngoài cửa, cô ấy xấu hổ với làng xóm chẳng, hay tập

tục của những cô gái da vàng chưa đeo nhẫn cưới mà có thai đều phải bị cấm cung như thế.

Trái tim ông bất chợt nhói lên. Dù sao Alice cũng đã đọc “tối hậu thư” đó và nàng đã tha thứ sai lầm ái tình thời tuổi trẻ của ông. Thậm chí nàng còn khuyên ông đi tìm đứa con gái thất lạc. Ông thì thầm:

- Ta đã phạm sai lầm không thể tha thứ đối với Lolita...

Henry mở toang cửa sổ căn phòng tầng thứ 28 nhìn xuống dưới. Bangkok về đêm trôi dưới chân ông như một con suối sắc sỡ đủ màu. Trong đó có đi điếm, lương thiện, ma cô, nghị sĩ, bình dân lẫn quý tộc. Ông lẳng lặng mở tủ uống một viên thuốc trợ tim rồi chép miệng ngậm ngùi:

- Mình phải về nhà cho bớt sốt ruột thôi. Xin thượng đế hãy ban cho con trong giấc ngủ đêm nay có đủ mặt hai người phụ nữ mà con thương mến nhất. Con muốn có cả Alice lẫn Lolita Thúy.

Bản độc thoại vừa dứt là Henry rời văn phòng “Công ty dầu lửa ALICE” ấn nút thang máy trực chỉ nhà gara để xe ô tô.

Cửa thang máy mở ra. Gara đèn đóm lập lờ. Người tài xế không đứng ở chỗ cũ, tuy nhiên cửa sau chiếc RollsRoyce vẫn rộng toác như chờ ông chủ lớn.

Henry thoáng nhăn nhó. Ông xoắn một tràng tiếng Pháp.

- Anh ngồi xe hả Robert?

Trả lời ông là một tràng cười sắc súa, sau đó là một cánh tay dài như bạch tuộc thò ra khỏi băng sau kéo lết ông vô. Trời hồi, Henry chưa biết đối phó ra sao trước họng súng gi vào gáy lạnh ngắt thì tức khắc một miếng băng tẩm thuốc mê dính cứng họng. Trước khi chìm xuống địa ngục, ông còn nghe một giọng lè nhè bằng tiếng Xiêm La.

- Lượng thuốc mê ít đấy, lão sẽ tỉnh sau nửa tiếng.

*

Ông chủ lớn Henry mở mắt trong căn hầm kín như bưng sắc súa mùi khói cần sa. Khói từ bên ngoài lỗ châu mai hắt vô làm mờ mịt ngọn đèn dầu leo lét. Qua thứ ánh sáng nham hiểm đó cộng với sơn lam chường khí ập vào người buốt giá, ông đoán lơ mơ rằng mình đang bị nhốt dưới chân một ngọn núi nào đó trên đất Thái.

Dưới chân ông là một tờ giấy chi chít chữ. Không nén nổi tò mò, ông xòe lá thư ra trước ngọn đèn dầu lằm bằm đọc. Hừm, bọn bắt cóc rõ ràng không phải là dân vô học, chúng viết bằng chữ Tây văn phạm đàng hoàng:

“Hê lô, ông Henry. Chúng tôi tạm thời giữ ông làm con tin cho đến khi ông chịu giúp chúng tôi. Sự giúp đỡ rất đơn giản, ông chỉ việc ký tên nhận khoảng 1000 người vô làm việc ở công ty ALICE mà ông làm Tổng giám đốc. Ông đừng lo bởi ông chỉ ký tên vào bản danh sách khổng.

Bước đầu ông sẽ nhận khoảng 54 cô gái ở độ tuổi vị thành niên đủ quốc tịch Việt, Miên, Lào. Chữ ký của ông giúp chúng tôi hợp thức hóa trước pháp luật việc đưa người vào Thái Lan chứ những đứa bé ma đó chẳng bao giờ đến công ty ông đâu. Chúng sẽ được chúng tôi đào tạo thành “công nghiệp sex” phục vụ lợi ích du khách. Nếu ông biết điều thì mọi chuyện sẽ xuôi chèo mát mái, bằng không bà Alice sẽ là nạn nhân đầu tiên trước khi đến lượt ông...”

Lá thư chấm dứt bằng một hình vẽ “Con cóc” màu vàng bí ẩn. Henry nín thở.

- Lạy chúa, con đã lọt vào bàn tay nhám của Mafia Xiêm La!

BẢNG DANH SÁCH THiếu NỮ

Đối với trẻ con, những kẻ xấu trong truyện cổ tích dù ác độc cách mấy cũng không gây được ấn tượng lâu bằng các anh hùng hiệp sĩ. Đằng này ngược lại, câu chuyện đại bịp chết người của mục tử bà Lê Thị Thúy Kiều vừa kể xong là ai nấy rợn người.

Ông Tám Lục lắc đầu lia lịa khi cảnh sát còng tay mục: - Thằng Thạch Sầu Đời kêu lục lượng an ninh đến cũng đúng lúc đấy. Bằng không có khi ta vắn cổ mục đứt làm đôi.

Sau cú phon dây chuyển từ gian tiền sảnh biệt thự số 38 đường Cây Bã Đậu do Thạch nhắc phon, Quyên Tiểu Muội không chần chừ một giây bấm máy liên cho đội đặc nhiệm hình sự thành phố. Cô bé hơi thất vọng khi nghe tin đại úy đội trưởng Lý Thạch Sanh

đi công tác. Bù lại các sĩ quan trẻ của đội đầu có ai lạ lòng gì với Ngũ Quái qua chiến công đầu tiên, thế là trước lạ sau quen, đích thân đội phó La Thông đánh xe Jeep đến tận biệt thự bông sứ nhà cô bé mời tiểu thư Quyên hướng dẫn đường đi bắt tội phạm.

Ngó hai chị em nhà họ Lê, Thúy Kiều và Lê Lết gục đầu lúi thủi ra xe bít bùng, Quyên Tiểu Muội không một chút động lòng. Những tiết lộ động trời của cô bạn gái Thúy Bụi lòng bùng trong lỗ tai cô như những vết đâm đau nhói.

Cô ôm chầm lấy Thúy an ủi:

- Mình không ngờ đời bạn lại long đong đến thế.

Thúy lạnh như băng:

- Sao gọi là long đong, mình có một người cha da trắng tên là Henry, một người mẹ da vàng tên là Vũ Thị Tây Thi cơ mà. Kể từ hôm nay gia thế tụi mình ngang ngửa nhau đấy nhé.

- Ô, mình không hiểu...

- Cha mình làm Tổng giám đốc công ty ALICE ở Bangkok còn mẹ là nữ chủ một nông trại lớn ngoại ô Paris. So với tài sản đồ sộ của nhà Quyên thì mình cũng chẳng lép vế chút nào. Mình sẽ hóa thân thành công chúa Thúy...

Thúy Bụi chỉ có thể kiêu hãnh đến đó là dứt... kịch tính. Cô bé òa lên khóc nức nở.

Ông Tám Lục nhìn đứa con gái nuôi ngang tàng coi trời bằng vung mà thở dài:

- Tội nghiệp xuất xứ khốn nạn của con bé, âu cũng số trời, ta đành dời chuyển lên non Ba Ngàn Mét với Đình Kheo vào một buổi đẹp trời hơn.

Ông xoa đầu hai cô gái xinh đẹp.

- Thôi nín đi hai đứa bay. Gặp hoàn cảnh này lại càng phải thương nhau hơn. Ba thằng con trai đâu...

- Dạ, có tội cháu.

Ba người hùng Sơn Đại Ca, Hoàng Lăng Tử, Thạch Sầu Đời xông tới trình diện bác Tám mà trong lòng đứa nào cũng rầu thúi ruột. Vị sư phụ Thiếu lâm Bắc phái cười buồn.

- Tại sao tội bay không biết dỗ dành mấy đứa con gái hả?

Sơn cần môi:

- Theo cháu nghĩ, cách duy nhất hiện giờ là im lặng.

- Ủ, có lẽ như thế là tốt hơn hết.

- Bác Tám định đi đâu?

- Tao phải về, về nghỉ xả hơi. Nghe ba cái chuyện buôn bán trẻ em quốc tế của con mụ Thúy Kiều và bọn Con Cóc Vàng tao có cảm tưởng lạc vào thời trung cổ, tao muốn mưa, hiểu chưa. Tao cần về Xóm Đường Ray ngã lưng dưỡng lão nhân tiện cho con mèo Mun và con đại bàng Bụt ăn uống nữa chứ.

Nghe nhắc đến hai con thú hoang dã, Thạch Sầu Đời nhảy dựng.

- Chết mồ tổ, con khỉ Tề Thiên của cháu ở Xóm Chùa từ sáng tới giờ chỉ xơi có bánh mì.

- Vậy là đủ sức chiến đấu rồi. Trong vụ này, mấy con thú cần thiết với tội bây giờ lắm đó.

Ông già Tám Lục moi từ trong túi áo ra một tờ giấy đánh máy xếp đôi giao cho Sơn Đại Ca:

- Hồi này các trình sát hình sự đã tịch thu 16 thẻ chứng minh nhân dân của 16 con thiêu thân trong căn nhà thuê mụ tú bà ở. Cũng may tao còn thủ được bảng danh sách này.

Đám trẻ chồm lại trước tờ giấy chi chít chữ. Tám Lục cười bí ẩn:

- Đứa nào khám phá cái gì mới lạ không?

Thấy ba thằng lắc đầu như máy, ông già võ sư cười lớn.

- Hồi này mụ Thúy Kiều sẵn sàng kể sạch sành sanh tội lỗi của mụ và thằng K.K cho chúng ta và cảnh sát nghe nhưng tuyệt đối mụ làm ngơ khi mọi người hỏi “sào huyệt chính” của băng buôn người. Các con nhớ chó. Mụ khẳng khẳng định rằng K.K ém nhem chốn nương thân với đồng bọn thành thử mụ không biết. Ta thấy ngay trong lời khai của mụ Kiều có sự gian dối, rõ ràng mụ chịu tử nạn thay cho tình nhân và tin rằng K.K và thế lực Con Cóc Vàng nhằm nhí ở Bangkok sẽ lo cho mụ thoát tội.

Hoàng Lăng Tử ậm ừ:

- Có thể điều đó đúng, nhưng nó đâu có dính dáng đến bảng danh sách thiếu nữ.

Tám Lục lẳng lặng bật lửa ga hơi dưới tờ danh sách mà Sơn đang cầm trong tay. Coi kìa, qua năng lượng

của đốm lửa nhỏ, những dòng chữ hiện dần bên góc tờ giấy.

- Tụi bay thấy chưa, con mụ Thúy Kiều đó ma lạnh cỡ bậc thầy. Mụ đánh máy bảng danh sách làm hai tờ, trên mỗi tờ đều có ghi sẵn bằng mực hóa chất vô hình địa chỉ của người nhận là thằng K.K. Chất mực hóa chất ấy khi đun lửa sẽ hiện thành dòng chữ. Tụi mày đọc đi...

- Dạ, nguyên văn như sau: “Gã Đàn Ông Vàng Krabi Krabong” số 4 đường Gió Hú...

- Vậy là rõ. Sở dĩ tao biết ba cái loại mực vô hình này là nhờ kinh nghiệm giang hồ giao du với các tay buôn vũ khí lậu cho quân giải phóng hồi xưa. Điều quan trọng nhất là nhờ xúc giác của những ngón tay.

Hoàng Lăng Tử trở mắt.

- Xúc giác của những ngón tay là sao bác Tám?

- Hà hà, may ra chỉ có sư phụ Đinh Kheo của mày biết. Khi người võ sĩ đã đạt đến trình độ võ học nhất định, những ngón tay sẽ nhận biết hư thực lúc chạm bất cứ đồ vật gì. Trong võ nghiệp, người ta gọi đó là “võ đạo”, bàn tay võ đạo là “bàn tay có mắt”, hiểu chưa?

Đám nhóc đều lè lưỡi khiếp đảm trước trình độ siêu đẳng của dưỡng phụ Thúy Bội, trừ Sơn Đại Ca. Hắn đã âm thầm nghiên cứu “võ đạo” từ lâu nên chỉ ráng lặng thinh. Giọng bác Tám rên rên:

- Thôi tao đập xích lô về trước đây. Tụi bay ráng cẩn thận với thằng người Xiêm La. Nếu y dám xưng

danh tánh là Krabi Krabong thì hẳn y đã nắm được bí truyền của môn võ truyền thống Thái.

Sơn gật nhẹ:

- Tụi cháu đang muốn thọ giáo cái món lẩu Krabi Krabong đó xem nó có thoát tục như võ Việt Nam hay không, thưa bác.

Tám Lục vừa khuấy dạng là đám trẻ mở túi xách ra lật bản đồ Sài Gòn cấp tốc.

Đây này: Đường Gió Hú ở tận miệt nghĩa trang liệt sĩ Thủ Đức. Khu này đầy mồ mả ban đêm gió tha hồ hú chẳng sợ bị ngăn cản bởi những nóc nhà cao tầng. Con đường mới mở rộng thênh thang khác xa con đường Cây Bã Đậu hẹp đến dễ ghét.

Đám trẻ quyết định ăn sớm cơm chiều ở một cửa hiệu bình dân để kịp thời gian hành quân. Phương tiện di chuyển duy nhất còn lại là chiếc xe đạp đôn dông của đại ca Sơn thì được Thành Cá Sấu, đầu gấu giữ xe địa phương hứa chăm sóc cẩn thận. Y bẻ những ngón tay ngượng nghịu:

- Thú thật với các em, à à, các hiệp sĩ thời đại, số anh hôm nay thật phước đức. Anh không ngờ các hiệp sĩ là nhóm Ngũ Quái lừng danh từng bắt Hùm Sáu Ngón và cặp sát thủ nữ quái California. Hê hê, anh có mất mà chẳng có trông. Hôm nay gặp các hiệp sĩ, anh xin hứa sẽ góp phần bảo vệ an ninh phường khóm và quyết không lấy tiền xe quá giá qui định.

Quyên Tiểu Muội khều nhẹ:

- Anh có định lấy tiền xe đạp không, để em còn đưa trước.

- Chắc chắn, chớ làm anh tổn thọ thua cô nương. Khi biết cô nương tóc thể là Quyên Tiểu Muội và cô nương tóc nhím là Thúy Bội thì anh xin cạch đến già. Nếu không có gì trở ngại, anh hứa chỉ hành nghề thầu coi xe khu Cây Bã Đậu chừng ít năm khấm khá rồi nghỉ thôi, hê hê...

Trong tiếng cười đưa tiễn vui vẻ của Thành Cá Sấu, Ngũ Quái lên đường bằng ba chiếc xe gắn máy còn tốt chán do chính đầu gấu Thành mượn của láng giềng hàng xóm. Y nhún vai:

- Tứ hải giai huynh đệ, mất bỏ có người đền giùm. Ủa, còn con đại bàng của chú Hoàng đâu?

Hoàng Lăng Tử huyết sáo:

- Con Bụt con Mun con Tề Thiên sẽ có mặt trong trận đánh cuối cùng, ông anh yên chí.

Trên sân thượng của căn nhà số 4 xây dựng kiểu cộ nằm trên đường Gió Hú, Gã Đàn Ông Vàng kiêm K.K kiêm trùm buôn con gái vị thành niên nằm dài trên nền xi măng thưởng thức khói cần sa. Trước khi đáp máy bay sang Sài Gòn, ông chủ vĩ đại ở Bangkok đã thuê sẵn căn nhà bí mật này cho y và thậm chí còn lót ổ luôn cả một kho cần sa dưới tầng hầm. “Ông già Xiêm La” chu đáo thiệt, ông chủ cứ bình chân như vại làm vườn dưới chân núi Vu Sơn trong khi cánh tay thường luồng hắc ám thò tới

tận miệt khi ho cò gáy xứ thiên hạ mới là đáng mặt sếp lớn.

Lợn khổi cần sa đầu tiên chưa đủ sức làm K.K Vàng ép phê, y sờ sờ mảnh da tròn che con mắt chột hậm hực chửi đồng. Hic, chuyển tới có lẽ y phải đặt hàng thủy thủ một mảnh da khác, chớ cái đồ che bằng da hiện giờ có vẻ phản chủ quá. Khi không mô tô mới cán sơ sơ một cục đá mà nó đã tụt khỏi con mắt khiến lão già đi đường và bốn đứa nhóc chạy xe đạp, xích lô cười lẫn lộn bò càng. Ê, mà không hiểu ông già gân và bốn đứa nhóc đó là ai mà thân thủ éo lả như người rành võ nghệ, cụ thể là con bé lai Tây tóc nhím. Con bé có cặp mắt tím đẹp mê hồn nhưng tự cao như một cao thủ võ lâm. Ma quỷ ạ, nó “giựt” bằng danh sách trong túi mình một cách ngon ơ.

Lợn khổi cần sa thứ hai làm K.K bình tĩnh hơn.Ừ nhỉ, con bé vỗ ngực xưng là Lolita Thúy mới “ác đạn”. Kha kha, chẳng lẽ nó lại là một con mồi tự nguyện thứ 17 của mục Thúy Kiều mất hí. Nhưng bên cạnh nó còn ông già gân nữa chớ, thôi chết mẹ rồi, biết đâu đứa con gái lai Tây ấy lại là Lolita Thúy thiệt, ông già hộ tống nó là lão Tám Lục dưỡng phụ, và... và... nó là ái nữ thất lạc 15 năm trước của lão giám đốc Henry người Pháp đang trụ trì tại Bangkok chứ sao.

Lợn khổi cần sa thứ ba làm K.K đê mê. Kha kha, nếu giả thuyết trên đúng trăm phần trăm thì em Thúy Kiều của ta sẽ vớ được một con mồi cực xịn.

Em vừa lo được đường đây cung cấp “gà mái tơ” cho ông chồng hờ vừa kiếm chác thêm một món quà hời. Em sẽ biên thư nặc danh mặc cả đứa con rơi với cặp vợ chồng Việt Nam và cặp vợ chồng người Pháp, em sẽ vô mảnh khảm.

Lộn khỏi cần sa thứ tư làm K.K toát mồ hôi. Quỷ tha ma bắt à, cả một đám nhóc tí lẩn lảo già đều có võ. Hic, chúng có thể vắt mỡ gấu em Thúy Kiều của ta để hỏi cung lắm chớ. Tại biệt thự số 33 chỉ có mình thằng ngố Lê Văn Lết chân yếu tay mềm. Trời ơi là trời, lạng quạng kiểu này bút dây động rừng... Bangkok như chơi.

K.K vò nát điệu cần sa hút dở dang bật người dậy như một cái lò xo nén. Y vừa nhoài giò xuống cầu thang sân thượng vừa lằm bằm:

- Không hiểu bốn con chó Bẹc-giê của mình gác cửa ra sao. Xét về mặt chiến đấu, bốn con Bẹc-giê nòi khổng lồ đó còn siêu hơn bốn vệ sĩ huyền đai đệ nhất đẳng Thái Cực Đạo.

Coi, y còn đặt chân lơ lửng giữa những nấc thang thì dưới tầng trệt những con ác cẩu sủa vang. Trong tiếng sủa thị uy của chúng hình như có âm thanh tức tưởi vương ở cổ.

*

Nhóm Ngũ Quái Sài Gòn dựng bốn chiếc xe gắn máy dưới một bụi rậm gần nghĩa địa cách mục tiêu

tới gần trăm mét. Chúng âm thầm men theo các gò mả như những bóng ma. Buổi chiều hoàng hôn nhập nhoạng rất nhanh, từng bầy dơi tung tăng săn muỗi đói vô cùng kinh dị trước những con thú không hiểu sao lại bám trên vai năm đứa trẻ như những bạn bè chí cốt. Trong ba con thú hoang đã bám trên vai loài người ấy, chúng sợ nhất là con đại bàng, chúa tể bầu trời. Chúng sợ đến mức truyền rađa tín hiệu loài dơi quạ cho nhau. Có điều chúng chưa biết đại bàng Bụt đã xoi tới hai con chuột do mèo Mun chia chác nên đâu thềm bồi dưỡng thịt dơi cho một bụng.

Ba con thú hoang dã của Ngũ Quái lúc này đã được đào tạo thành “thợ” hản hoi. Chúng chưa có bộ óc phân biệt người thiện người ác chỉ chờ hiệu lệnh của chủ, nhưng về nghề thám tử săn bắt tội phạm thì chúng khá nhà nghề. Bằng ngôn ngữ loài vật chúng còn tự biết phân công cho nhau như hắc miêu Mun chịu trách nhiệm trên mặt đất, khi Tề Thiên coi sóc phần không gian lơ lửng còn đại bàng Bụt sẽ thanh toán mọi kẻ thù trên bầu trời. Chúng phân công êm đềm khỏi cần các chủ nhân nhắc nhở.

Chẳng hạn như giờ đây đứng trước căn nhà lầu hoang vắng số 4 đường Gió Hú không có căn nhà hàng xóm nào chung quanh trong phạm vi năm chục mét, ba con linh thú cảm thấy máu võ sĩ nóng ran. Chúng thừa biết trong căn nhà bí bưng kia toát ra mùi chó nòi Bực-giê.

Ngũ Quái phát hiện sự nguy hiểm chậm hơn mèo, chim, khỉ. Sau khi quan sát cái pháo đài yếu xù của tên trùm tội phạm K.K, Sơn Đại Ca gom các chiến hữu lại rì rầm:

- Ba mạng lo của trước, hai mạng thầu của sau. Tôi, Quyên và Thúy sẽ tấn công tiền diện, phía sau dành cho Thạch và Hoàng.

Mệnh lệnh của hắn không một ai phản đối, chỉ riêng Thạch Sầu Đời bỏ nhỏ:

- Đánh giấc cần im chớ không cần động. Vụ mở khóa cả hai cánh cửa để tôi lo.

- Sao?

- Đạo này tôi đã tu luyện được ngón chôm chìa của con khỉ. Quý vị nhìn là rõ chớ gì.

Quyên cười nụ:

- Hãy tạo điều kiện cho Thạch trở tài, phải không các bạn. Đáng tiếc là “nghệ thuật nhái giọng” của mình vô dụng trong trường hợp này, mình không thể gọi tên người Xiêm La đó mở cửa bởi chưa hề được nghe giọng của mẹ Thúy Kiều lẫn Lê Văn Lết.

Khỏi đợi ai nhắc nhở, Thạch Sầu Đời vòng ra cửa hậu liền. Ê, nó ngoáy cọng thép vô ổ khóa chưa đến mười giây là cười khì khì.

- Xong, nhưng khoan mở nó ra. Ổ khóa cửa trước lắt léo hơn nhiều.

Chiều dài căn nhà tới ba mươi mét nên đám trẻ đi mút chỉ. Chúng còn lâu mới biết lũ bẹc-giê bốn con

đều giả câm hóng mồm ở tiền sảnh. Ngay khi cái cọng thép của Thạch Sầu Đồi vừa làm xong nhiệm vụ là bốn con cầu chẳng đợi loài người mở cửa đã tung vó phi thân ra nghênh chiến.

- Grừ, grừ... Grâu Grâu...

Sơn Đại Ca la thất thanh:

- Gã K.K nuôi ác cầu. Chia phe ra mỗi thằng con trai quản lý một con.

Cuộc chiến xảy ra trong vòng hai chục giây nhưng long trời lở đất. Ba hảo hớn đều muốn gút trận đấu chớp nhoáng để còn dành sức đối đầu với tên tội phạm lừng lẫy người Xiêm La. Coi, Hoàng Lăng Tử bực gọn chú bęc-giê đầu tiên, con chó khổng lồ ngu xuẩn đứng bằng hai cẳng sau chừa phần bụng ngon lành như muốn mời Hoàng đá chơi một cái.

- Được thôi!

Gã đáp ứng ngay yêu cầu con chó... chết. Chỉ bằng một ngọn cước thượng du thần bí, chú em bęc-giê đã giãy đành đạch.

Con bęc-giê thứ hai đụng Sơn Đại Ca cũng chẳng may mắn gì hơn. Hắn chẳng có thì giờ để thể hiện hoàng đai Vovinam, bằng thế cỡi lưng cầu, hắn chặt một cú Atêmi vào cổ chú em bęc-giê làm toàn thân ác cầu mềm như bún.

Con chó thứ ba mất dạy nhất. Nó không chọn Thạch Sầu Đồi hay Thúy Bội mà lao thẳng vào Quyên Tiểu Muội là một cô gái không có chút võ công.

Quyên may mắn thoát 14 mũi thuốc chích ngừa chó dại Viện Pasteur là nhờ ba con thú thám tử kịp can thiệp. Chúng phối hợp với nhau thật kỳ dị: đại bàng Bụt ré lên một tiếng ghim chiếc mỏ thép vào mắt ác cẩu trước khi hàm răng nhọn lều của nó phập vào người cô gái. Gần như đồng loạt linh miêu Mun phóng lên lưng ngoạm cổ còn khi Tề Thiên vác gậy nện vào mõm ác cẩu liền tù tì.

Thúy Bụi nổi trận lôi đình múa Mai Hoa quyền đón con chó thú tu. Cô vờn như rồng bay phượng múa khiến chú bực-giê to lớn hoảng hồn chuyển tông sang Thạch Sầu Đồi. Ngay lập tức, hảo hớn Xóm Chùa tiêu diệt con chó trong nháy mắt khiến cả đám ngây người sững sốt.

Hoàng Lăng Tử ú ớ:

- Mày luyện Hầu Quyền khủng khiếp vậy sao?

Thạch Sầu Đồi nhìn con ác cẩu từ từ gục xuống, khẽ trề môi:

-Ồ ờ... lát tao giải thích sau, bây giờ chúng ta phải đón gia chủ trước đã.

Hảo hớn Xóm Chùa nói đúng. Gã Đàn Ông Vàng hiện ra nơi ngưỡng cửa dòm bốn cận vệ thứ dữ bị đồn sạch trên sân mà hải hùng. Y chưa kịp nói một lời nào thì vòng vây bốn đứa trẻ đã khép chặt thế trận chừa mỗi mình Quyên ở ngoài làm đạo diễn. Mà coi bộ Quyên cũng có con mắt... của võ sư Tám Lục. Cô la oai oái:

- Y tấn công phía Thúy Bội đỏ.

Quả nhiên K.K Vàng bay tới cô nàng tóc nhím nhưng bị đẩy bật dạt ra vì một đòn sơ đẳng của phái Thiếu Lâm. Y bối rối chuyển hệ qua Thạch Sầu Đồi thì lãnh gọn đòn “Ngộ Không bạt núi” dính trúng mặt. Y rầu rĩ nhảy xổ vô Hoàng Lăng Tử thì mảnh da bịt con mắt chột bị giựt phăng bởi thế “Đại bàng mổ mắt”. Trong lúc y tuyệt vọng đến cùng cực thì Sơn Đại Ca búng tay:

- Tại sao ông anh không thi triển môn Krabi Krabong?

- Á à, mày cũng biết võ Thái Lan ư?

K.K đột nhiên rùn mình xuống sát mặt đất và quăn quại như con trùn bị giày xéo làm cả đám chột dạ. Thúy Bội cười khẩy:

- Tưởng gì, té ra y chang Xà Quyền.

Thạch Sầu Đồi dính chính:

- Mình thấy nó giống võ núi của Hoàng nhị ca hơn.

“Núi non xà cột” gì Sơn Đại Ca cũng bất chấp. Mặc cho K.K diều võ dương oai, hấn trụ thần khí hít một hơi dài rồi hét lên một tiếng “kia!” rách màng nhĩ. Giữa lúc tiếng hét còn rền rĩ, hấn đã lộn nhào tới phía trước như mèo Mun, chồn vờn như khi Tề Thiên, lượn một vòng như thần diều Bụt và rớt phịch trước đầu K.K như một con rắn chúa. Coi, con rắn hổ Krabi Krabong mới trườn lên “mổ” bằng năm ngón ngũ trảo đã bị con rắn chúa Sơn Đại Ca bắt gọn.

Còn phải hỏi, ngũ trảo của Sơn đã siết năm ngón tay y gãy lìa.

Sơn phúi bụi đất đứng dậy không thèm dòm đối thủ giãy giụa như một con rắn sắp chết. Hấn hất hàm với Hoàng Lăng Tử.

- Mày thấy vậy được không?

- Cực kỳ được. Mày học lóm võ ba con thú nuôi hồi nào hả?

- Thì cũng như thằng Thạch thôi. Hồi này nó xài võ khỉ làm con bẹc-giê muốn lìa đời.

Thạch Sầu Đời đánh chính cấp kỳ:

- Ô, đại ca lộn rồi. Hồi này là tao liệng một cục đá nhọn vào họng ác cầu khiến nó mắc nghẹn từ từ gục xuống.

Trời đất, cả đám cười ha hả sau trận chiến. Thằng Thạch quả là tiểu lâm ngược đời ghê.

*

Sau khi gọi phen cho thượng úy đội phó đội đặc nhiệm La Thông dọn bãi chiến trường xong, Ngũ Quái tách các đàn anh cảnh sát ra nằm dài trên thảm cỏ thưởng thức hương vị đất trời buổi tối. Trong tiếng muỗi vo ve, Thạch Sầu Đời báo cáo:

- Cảnh sát thu hoạch vũ khí, kho cần sa và tên đầu sỏ Con Cóc Vàng, còn tao thu gom được mảnh giấy này trong đồng rác của họ.

- Đốt quẹt ga hơi thử xem, bác Tám Lục đã từng chỉ giáo mình như vậy.

- Khởi đọi mày nhắc, Hoàng Lăng Tử ạ.

Kia kia, trên mảnh giấy trống trơn chỉ có cái hình “con cóc” màu vàng bất ngờ hiện lên một dòng chữ mực hóa chất làm cả lũ sửng sốt. Thúy Bội nói như reo.

Lệnh của ông già Xiêm La cho phép giao hàng cho Q.Q và Y.Y tại Lương Sơn Quán Cà Tum vào 7 giờ tối chủ nhật tới.

Hết”

MẸ GHẺ CON CHỒNG

Củ nhật có nghĩa là ngày mốt, vậy là Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội còn phải cấp sách đến trường thêm một ngày nữa. Buổi tối thứ sáu sau khi trả ba chiếc xe gắn máy cho đầu gấu Thành Cá Sấu, năm đứa trẻ đều mệt nhoài. Chúng bỏ lọt ngoài tai những lời khen ngợi của thượng úy La Thông, mạnh đứa nào đứa nấy về nhà ngủ thẳng cẳng.

Hoàng Lăng Tử hình như hợp với khí hậu Xóm Lách. Mùi xú uế của dòng sông đen nồng nặc là thế mà gã vẫn ngáy pho pho. Gã gáy to đến nỗi con đại bàng Bụt ngủ trong chiếc lồng sắt treo toong teng trên cây vú sữa phải “Krec Krec” bực bội.

Sơn nhìn thẳng bạn đang ngủ bồi hồi, trải qua biết bao sương gió phong trần như thế mà nước da gã vẫn trắng trẻo không hề ô nhiễm.

Sơn thì thầm bên tai gã:

- Tao đi học nghe thầy công tử, chẳng biết mày học đến lớp mấy nhưng tao còn phải chuẩn bị tốt nghiệp cấp 3 nữa.

Buổi sáng giáp Tết trời lạnh lạnh đến nao lòng. Nghĩ cho cùng máu anh hùng hiệp sĩ có cái hay mà cũng có cái dở. Chớ gì nữa, quanh năm nghiên cứu điều tra đánh đấm bọn tội phạm để cứu dân độ thế, biết bao giờ mình tự cứu bản thân đây.

Trường Cao Bá Quát không xa với cặp giò điên kinh của Sơn Đại Ca. Trong nháy nháy hấn đã đẩy chiến mã vô bài. Ê, thầy Tâm Voi lớp trưởng lớp 11 dòm hấn lườm lườm:

- Mày đào hoa quá Sơn ơi.

- Sao?

- Em Quyên hoa hậu lớp 10 mới hỏi thăm tao về mày, dám chiều thứ bảy em hẹn mày đi bát phố lắm.

- Bát phố hay bát phở? Bản mặt mày có vẻ đói rồi đó, vô căn tin kiểm điểm tâm đi.

- Ô, mày không nghĩ rằng tao ghen sao?

Bái bai Tâm Voi, Sơn Đại Ca phi một mạch sang lớp 10 chung dãy nhưng khác lầu. Xui xẻo cho hấn là cô giáo chủ nhiệm của lớp Quyên cũng ập đến cùng lúc với hấn. Hấn tính dặt ra lẹ lẹ thì chiếc “tàu bay giấy” của Quyên từ bên trong cửa sổ phóng vèo ra.

Sơn vừa đảo về lớp của mình vừa lẩm nhẩm đọc:

- “Sơn thân, khuya hôm qua đại úy Lý Thạch Sanh sau khi hoàn tất nhiệm vụ mật đã phân đến nhà mình. Anh

đội trưởng đặc nhiệm hình sự cần gấp Thúy Bội gấp lúc 8 giờ sáng tại Công an thành phố. Mình rất lo không hiểu có chuyện gì bất trắc xảy ra nên hồi sớm đã ghé Xóm Đường Ray báo tin cho Thúy. Đại ca thử tìm hiểu vấn đề lúc tan học nhé...”

Ngược lại với sự bồn khoăn của Quyên lúc chạy Spacy 100 hót hải đến Xóm Đường Ray báo tin, Thúy Bội tỏ vẻ chẳng bận tâm với chuyện trình diện cơ quan săn bắt cướp nổi tiếng của thành phố. Cô đang bực bội trước lai lịch u ám của sợi dây chuyền trên cổ.

Cô lơ lửng như con cá vàng trước mặt ông già Tám Lục:

- Con có nên đến đó không hở ba?

- Phải đến chứ. Lý Thạch Sanh là một đứa tốt, nó quý tụi bây như những đứa em cưng, nó đâu phải chỉ thuần săn bắt cướp mà làm đội trưởng một đội võ sĩ, xạ thủ có những nhiệm vụ đặc biệt. Tao nghĩ rằng nó muốn thay mặt cơ quan an ninh cảm ơn tụi bây về vụ phá vỡ đường dây buôn bán con nít vị thành niên xuất khẩu đấy.

- Cảm ơn làm gì hả ba, ba Con Cóc Vàng Bangkok chỉ mới sút mẻ có một con thôi mà.

- Thì bắt được thằng K.K Vàng là sẽ bắt tiếp hai thằng Cóc Vàng Q.Q và Y.Y chứ sao. Tao nghĩ Lý Thạch Sanh định phối hợp với tụi bây chuyện đó. Ờ, mà sao con cứ rầu rĩ hoài con gái, hay con muốn ba đánh xích lô chở con đi.

- Thôi ba, con đã lỡ hại ba không lên núi Ba Ngàn Mết ẩn cư như dự định, để con đến đó một mình.

Tòa dinh cơ khổng lồ của công an thành phố tọa lạc nơi đường Trần Hưng Đạo. Thúy Bội chỉ cần đáp hai cuộc xe buýt là tới tận nơi. Cô bé không ngờ ngay ngưỡng cửa, mình được các sĩ quan trẻ trong đội đặc nhiệm đón rước cực kỳ nồng nhiệt.

Một chàng trai vui tính ngắm cô không chớp mắt:

- Đúng là một Elizabeth Taylor mắt tím. Hai năm nữa, tôi sẽ đăng ký với bác Tám.

Thúy Bội quá rành hai chữ “đăng ký” ồm ồm, cô hất cằm:

- Đăng ký cái gì?

- À à, đăng ký cho cô em gặp mặt mẫu thân ấy mà.

Mời người đẹp nhi đồng đi theo tụi anh.

Trước một căn phòng khách trang nhã, các nhân viên đội đặc nhiệm tản ra nhường vai trò tiếp khách cho viên đội trưởng. Đại úy Lý Thạch Sanh mời cô bé ngồi xuống ghế salông rồi tùm tùm khui hai lon Coca lạnh ngắt.

- Lâu quá gặp hoài hả cô bé?

- Ủm, có gì rắc rối vậy anh Sanh?

- Cả anh và em đều không rắc rối, chuyển công tác vừa qua anh đã dứt đẹp một đường dây hêrôin từ Bắc vào Nam, còn Ngũ Quái Sài Gòn tụi em thì đột phá đường dây công nghiệp sex từ Đông sang Tây. Cuộc cạnh tranh lành mạnh của chúng ta lần này kể như huê.

- Vậy thì chẳng có gì đáng nói nữa, đúng không sếp?

- Có đó cô bé ạ. Có một người đàn bà Pháp rất cần gặp em, hiện thời bà ta đã trễ mất 5 phút nên anh tranh thủ bàn với em chuyện này. Tội anh vừa khai thác từ mụ người ở cũ của mẹ em một thông tin quan trọng.

- Hở? Mụ Thúy Kiều đã khai gì?

Lý Thạch Sanh nhấm nháp hớp nước ngọt rồi cười:

- Cuối cùng thì em cũng nổi máu thám tử rồi nhé. Ngay khi vừa được đội phó La Thông giao lại hồ sơ vụ này, anh đã trực tiếp thẩm vấn ba tên tội phạm sa lưới pháp luật. Gã lê la lê lét gì đó kể như bỏ, gã chỉ là hạng tép riu. Thằng Gã Đàn Ông Vàng Krabi Krabong đáng sợ hơn, nhưng y cương quyết dán băng keo kín miệng. May mà mụ nhân tình béo của y có vẻ sảm hối. Mụ Thúy Kiều nói rằng 7 giờ tối mai chủ nhật hình như ông chủ lớn của chúng bên Bangkok sai người đến nhận 16 thiếu nữ Lolita dòm trong bảng danh sách.

- Anh biết điểm nhận hàng của chúng chưa?

- Chưa. Mụ tú bà chỉ biết đến đó là hết.

Thúy đung đưa chân không ngừng trên ghế sa lông. Cô cười hăng hắc:

- Trao đổi nghề nghiệp không?

- Sao?

- Nếu đội đặc nhiệm của tụi anh cho tụi em quá giang xe hơi thì em sẽ chỉ chỗ chúng nhận lũ “gà mái tơ”, á à...

- Hà?

- Á à, em còn biết kẻ nào sẽ đến nhận hàng của chúng nữa, hi hi...

- Đồ phù thủy, anh đã nghi nghi rằng mấy đứa lại qua mặt anh. Hừm, đành... đồng ý chớ biết sao.

- Móc ngoặc đảng hoàng nghe, ai bội tín người đó bị... sa thải khỏi ngành công an ráng chịu. Nghe đây sếp: Thủ lĩnh tối cao của chúng là một nhân vật mang biệt hiệu “Ông già Xiêm La”, cặp sát thủ đến nhận hàng có tên là Q.Q và Y.Y tức là hai tên ác ôn còn lại của lũ Cóc Vàng, địa điểm giao hàng là Lương Sơn Quán Cà Tum... hi hi.

Đại úy Sanh thần thờ. Anh lắc đầu quảy quảy!

- Hừm, tụi em điều tra hồi nào chít vậy, thượng úy La Thông kể lại với anh rằng tại hiện trường số 4 đường Gió Hú, năm quái có ai vào nhà tên tội phạm K.K đâu.

- Không mà có, có mà không anh Sanh ơi. Anh quên rằng trong nhóm tụi em có một con khỉ đực 16 tuổi ư, chính nó đã rúc vào đồng rác...

Cô bé vừa cười vừa kể lại tờ giấy viết chữ bằng mực hóa chất kỵ lửa mà Thạch Sầu Đồi vớ được trong đồng rác khiến đại úy Sanh chưng hửng. Anh chờ người chép miệng:

- Chắc, thua keo này bày keo khác. 7 giờ tối mai ở Lương Sơn Quán Cà Tum sẽ biết ai thắng ai. Hãy đợi đấy.

Đúng vào lúc khuôn mặt chữ điền của đội trưởng đặc nhiệm bị biến dạng nhất thì... từ ngoài cửa một người đàn bà da trắng mặc váy đầm vai khoác xách tay xuất hiện. Coi, Thúy đột ngột ngưng bật khi phát giác người đàn bà. Chúa ơi, cũng nhân dạng dễ mến đó, sóng mũi thanh tú đó, mắt xanh đó, tóc hung đó rồi đến đôi gò má lốm đốm tàn nhang. Cô bất giác kêu lên:

- Bà... chính bà là Madame Henry mà tôi đã gặp ở chợ Phú Nhuận. Bà người Pháp.

Madame Henry mấp máy môi. Bà nói bằng tiếng Việt bập bẹ:

- Vâng... gặp... nhau... tại... quây... đưa... hấu... Tết...

- Bà tìm tôi qua văn phòng đại úy Sanh ư?

- Vâng... vì... tôi... là... mẹ... của... con...

- Chúa ơi!

- Tôi... là... vợ... của... Henry... ba... con... tôi... tên... thật... là... Alice...

- Mẹ!

Thúy gào lên sung sướng. Cô hằng chờ đợi một người phụ nữ phúc hậu như thế làm mẹ mình. Cô khóc nức trong vòng tay Alice. Bà có hơn gì cô cũng nước mắt giàn giụa. Đại úy Sanh không khóc, anh chỉ sực sực trước câu nói tuyệt vời của người mệnh phụ Pháp:

- Mẹ... là mẹ ghê của... con chồng... Lolita ơi...

VÀNG GẶP LỬA

Lý Thạch Sanh chấp tay sau lưng ra đứng ngắm bầu trời. Anh không hiểu mình ngắm bầu trời hay ngắm cuộc đời nữa. Hai thứ gần như nhập một: thượng đế sáng tạo ra bi hài kịch, loài người sắm vai và khi hạ màn thì dở cười dở khóc.

Anh vẫy tay gọi viên phụ tá La Phong lại thì thầm. Đôi mắt người thượng úy trẻ tuổi sáng rực.

- Một lần nữa, sắp nhỏ lại đi trước ta một bước, anh có tính cho chúng quá giang cuộc hành quân chăng?

- Người lớn phải giữ chữ tín.

- Chiến dịch này sẽ đặt tên là gì anh Sanh?

- “Lửa”.

- Lửa ư?

- Đúng. Ngũ Quái Sài Gòn là năm con rồng lửa quang minh chính đại, còn tụi ngoại quốc vô ngực là

Ba Gã Đàn Ông Vàng chỉ như một lũ cóc nhái vàng ệch. Lửa sẽ hủy diệt vàng dỏm.

Hai cao thủ võ lâm ngành hình sự tung nắm đấm vào nhau cười ha há. Họ chỉ dứt tiếng cười khi đôi “mẹ ghẻ con chồng” Alice và Lolita từ trong phòng khách trang nhã bước ra.

Thúy Bụi nhón gót hôn lên gò má Lý Thạch Sanh cái chụt:

- Em và dì Alice đã tâm sự với nhau đủ mọi chuyện. Cảm ơn các anh.

Anh chàng đại úy mặt chữ điền khẽ nhún vai:

- Bây giờ anh sẽ đích thân lái xe Jeep chở hai mẹ con đi bất cứ đâu tùy thích trong ngày hôm nay để biết hết Sài Gòn muôn mặt. Riêng ngày mai...

- Hì hì, em hiểu. Tối mai chúng ta lại gặp nhau.

*

Cà Tum là địa danh của một khu rừng rậm nằm giữa biên giới Việt Nam - Campuchia. Cư dân sống ở đây thua thót, đa số hành nghề săn bắn và làm rẫy. Hai nghề đó đủ nuôi sống họ. Trong rừng thiếu gì muông thú quý hiếm có thể ăn được và bán được, còn làm rẫy ư? Họ chỉ cần đốt trụi một góc rừng là có hàng chục mẫu đất nham nhở trồng cần sa hoặc khoai mì. Cư dân ở Cà Tum sống theo luật rừng, đa số họ đều biết hai thứ tiếng Việt hoặc Miên. Luật rừng của họ bất chấp các quan chức kiểm lâm hai

quốc gia, và lại còn lâu kiếm lâm mới dám sờ gáy họ, họ tồn trữ súng ống ở trong chòi có khi nhiều hơn cả các đội tuần tra bảo vệ thú hoang dã. Dân Cà Tum chỉ ngán một lực lượng vũ trang duy nhất: đó là quân đội biên phòng.

Tuy nhiên lính biên phòng đóng đồn khá xa khu vực họ hoạt động kiếm sống trong khi bọn buôn lậu quốc tế lại ở gần hơn. Từ khi dân buôn lậu tứ xứ Lào, Việt, Thái, Miên đổ về Cà Tum, bất ngờ trong rừng rậm mọc lên một thị trấn kèm theo hàng loạt quán xá. Trong số các quán sơn cước ấy, quán Lương Sơn lưng lầy nhất. Còn phải hỏi, đó là nơi mặt rô, đại bàng, đầu gấu, trùn sò trong 1001 ngành buôn lậu hện hò nhậu nhẹt chia chác huê lợi với nhau. Chúng buôn lậu từ cây kim nhỏ xiu cho đến phi thuyền không gian, nếu món đó bán “khảm địa”.

Ngay từ buổi trưa, ban chỉ huy cuộc hành quân LỬA đã chuẩn bị khởi hành trên hai xe Jeep và một xe thùng sơn màu lá cây rằn ri. Sếp lớn cuộc hành quân tất nhiên là đại úy Lý Thạch Sanh, huyền đai ba võ phái của Đại Hàn và Nhật. Anh và thượng úy Thông cảm thấy nhẹ nhõm khi Ngũ Quái trình diện ở điểm xuất phát không có ba con linh thú.

Thúy Bụi cong môi:

- Đem theo mèo rừng vô rừng lỗ nó biến thành hắc báo ở lại Cà Tum luôn thì sao.

Thạch Sầu Đồi liếm mép:

- Con khi phải ở nhà để chăm sóc bà cụ. Đạo này nó đã biết rót nước cho người mẹ mù của mình uống đó.

Hoàng Lăng Tử lơ đãng:

- Với hai tên võ sĩ Xiêm La cóc cấn ấy cấn gì tới móng vuốt đại bàng.

Mặc kệ lũ nhóc tự trấn an nhau, phái đoàn đặc nhiệm cho xe lăn bánh. Mười nhân mạng chia ra trên ba xe lăm lăm thẳng tiến hướng Tây Ninh.

Xế chiều, chiếc xe Jeep chỉ huy đã vượt qua biên giới hai nước và khựng lại trước một cánh rừng già. Khỏi phải nói về nhan sắc mấy chiếc xe, chỉ nội người ngộm thôi ai cũng lấm lem bụi đỏ từ đầu đến gót. Bụi mù mịt dọc đường trường chinh khiến Thúy Bụi khỏi cần diễn nghệ thuật hóa trang cũng hóa thành... Hồng Y nữ hiệp. Ấy vậy mà cả cô lẫn Quyên Tiểu Muội đều nhất quyết bám trụ trên xe Jeep chớ không chịu rúc vô xe thùng tránh bụi và bầy bù mắc đốt đau hơn kiến, chui vô xe thùng vừa ngộp thở vừa không được nhìn ngắm phong cảnh chút sao.

Quyên lấy một ngón tay quệt lên má chìa cho Thúy coi cái ngón đỏ lôm.

- Đất Tây Ninh đúng là nắng cháy da người Thúy há.

Trong lúc hai cô bé rì rầm, những người đàn ông nhảy xuống xe trải bản đồ quân sự ra. Thượng úy La

Thông kéo cao cần ăngten máy bộ đàm lú lo một hồi rồi báo cáo với viên trưởng đội đặc nhiệm:

- Anh Sanh này, tôi vừa liên lạc với đồn biên phòng. Sĩ quan trưởng đồn nói rằng chúng ta đã đi đúng hướng, Lương Sơn Quán nằm chếch về hướng Tây Bắc cách chỗ mình dừng xe khoảng hai cây số.

Lý Thạch Sanh xếp tẩm bản đồ:

- Vậy là quá gần rồi. Trên bản đồ cũng chỉ rõ chúng ta đang tiến vô thị trấn Cà Tum, cũng hên là nhà cửa và quán xá ở đây cách xa nhau, đạn bắn quán này có khi quán kế bên không nghe thấy tiếng.

Thạch Sầu Đồi nóng nảy:

- Trước mặt chúng ta là giao lộ của ba con đường xuyên rừng: đường nhựa đầy ổ gà, đường đất đỏ và đường mòn. Chúng ta sẽ đi đường nào?

- Chỉ có con đường mòn chạy lên hướng Tây Bắc, chú mày hiểu chứ.

Các trinh sát viên dày dạn kinh nghiệm sẵn tội phạm thanh toán chớp nhoáng khẩu phần lương khô dần bụng còn đầu bếp Quyên Tiểu Muội thì cung cấp cho các chiến sĩ mini hết lượng bánh mì thịt mang theo. Cô bé lẳng xăng giao tận tay từng người trong phái đoàn những chai nước khoáng.

Đại úy Sanh tuyên bố:

- 6 giờ rưỡi chúng ta sẽ đổ bộ vô thị trấn Cà Tum. Ai có ý kiến gì không?

Thượng úy Phong đề nghị:

- Còn nửa tiếng mới lên đường, tại sao tụi mình không ra bãi trống dưới vòm cây kia dọn sơ vài bài quyền cho thoải mái.

Coi, đề nghị quá hấp dẫn đối với các võ sĩ đang hăng máu. Ba thằng con trai trong nhóm Ngũ Quái khoanh tay khiêm tốn thưởng thức môn Thái Cực Đạo cấp đai đen của những đàn anh. Chúng gật gù trước trận cuồng phong liên hoàn cước vù vù nhưng còn lâu mới qua nổi cặp mắt nhà nghề của viên đội trưởng đặc nhiệm.

Giọng Lý Thạch Sanh vang lên vừa đủ sau lưng ba đứa.

- Ba chú mày đừng làm bộ làm tịch, từng thằng ra bãi trống đi.

Thạch ú ớ:

- Ô, tụi em đâu biết võ công.

- Không có võ mà thằng Hùm Sáu Ngón và cặp siêu quái California đo đài hả. Mới đây đứa nào hạ Krabi Krabong?

- Dạ, đại ca em.

- Rồi anh sẽ tính đến chú ấy, nhưng trước tiên là chú mày đã Thạch Sầu Đời ạ. Nhân dạng cổ quái ranh ma của em rất thích hợp với ngón nghề Hầu Quyền, anh nói đúng chứ?

Biết không thể thoái thác được, Thạch Sầu Đời tiu nghỉu bước ra bãi đất trống vừa được các chiến sĩ đặc nhiệm nhường chỗ.

Trong vòng mười phút, nó triển khai vô vàn chiêu thức ngộ nghĩnh, đặc dị nhưng cực kỳ hiệu quả khiến khán giả há hốc mồm. Nhị ca Hoàng Lăng Tử lẩm bẩm:

- Thăng Thạch đã tiến quá nhanh nhờ học lỏm con khỉ gió Tề Thiên. Ái chà, kiểu này chắc mình phải siêng năng trò chuyện với em Bụt kéo nó qua mặt cái rụp.

Hai cô gái xinh đẹp không cần biết đến màn võ biền của cánh đàn ông, cho dù Thúy Bội thừa sức làm đội đặc nhiệm kính nể bởi nghề Thiếu lâm chân truyền, cô loi Quyên Tiểu Muội ngồi xuống một gò đất ngắm cánh rừng hoàng hôn chuyển màu hối hả.

Quyên vuốt ve mái tóc thể lỏa xoa xuống vai. Cô trầm ngâm:

- Rồi Thúy có tính rời bỏ tụi mình không?

Thúy chưng hửng:

- Để đi đâu?

- Đi nước ngoài, nước Pháp chẳng hạn. Có một lần bạn đã nói sợi dây chuyền huyền bí sẽ làm bạn xa cách tụi mình.

- Ô, bồ lắm lớn. Tôi sẽ không đi đâu hết, tôi mãi mãi là con nhỏ bụi đời Xóm Đường Ray.

- Ủa, bà di Alice người Pháp không có ý định rước bạn về sum họp tình phụ tử với bố Henry sao, hay là...

- Không có hay là gì cả. Di ghê Alice rất hợp với tôi. Tôi với bà đã đồng ý một quyết định trọng đại cho cái xóm nghèo tôi đang ở.

Quyên tò mò:

- Bật mí được không cô nương?

- Sau này đã, Quyên ạ. Không hiểu sao tôi thương Alice như mẹ ruột, bà ấy cũng vậy, có lẽ do bà không sinh nở được đứa con nào cho cha của tôi...

Quyên ngần ngừ:

- Còn mẹ ruột của Thúy hiện sống ở một nông trại ngoại ô Paris?

- Bà Vũ Thị Tây Thi à, cái tên nghe đẹp dễ và xa lạ quá. 15 năm qua tôi không hề biết mặt người sinh đẻ ra mình. Bỏ thủ tướng tượng xem, nếu sau này lớn lên chúng ta thành... phụ nữ, mang nặng đẻ đau khổ sở và bình thân bỏ rơi đứa con chào đời để đi tìm một hạnh phúc nào đó ở chân trời nào đó. Cái hạnh phúc ấy có thực hay không?

- Không. Đó là sự ích kỷ đáng nguyên rủa. Ồ, mình muốn nói là... thiếu trách nhiệm.

- Đúng. Nắm ruột của mình mà mình không thương thì còn ai tin vào tình mẫu tử nữa. Vì thế tôi phủ nhận mẹ tôi.

- Kìa Thúy...

- Tôi có cách suy nghĩ của một đứa trẻ sớm vào đời, Quyên đừng buồn.

- Không. Chính mình đang sợ rơi vô tình cảnh mà bạn đang chịu đựng.

- Trời đất. Bộ nội bộ gia đình lục đục à?

Quyên bưng mặt:

- Không hẳn vậy. Có điều hơn nửa tháng nay ba mình đi công tác tiếp thị nước ngoài vẫn chưa về. Má mình lo quá trực tiếp lên công ty của ông hỏi thăm thì được một phụ tá thân tín rỉ tai cho biết: nửa tháng này ba mình đang nghỉ mát nhõn nhõn trên Đà Lạt.

- Chúa ơi!

- Suyt. Mai mốt mình sẽ kể tiếp. Đại úy Sanh kêu gọi lên đường kìa. Mau...

*

Quán Lương Sơn quả hắc ám như lời truyền khẩu của dân buôn lậu. Quán nằm trên một ngọn đồi cây cối rậm rạp, được thiết kế toàn bộ bằng gỗ, từ bàn ghế, ly tách cho đến vách ván và cột chống sàn y hệt một ngôi nhà rộng thượng du. Tuy nhiên nếu hình thù cái quán chỉ đơn giản như vậy thì đâu gọi là hắc ám, vấn đề là địa thế nơi nó tọa lạc thật đáng để phòng.

Khi đã giấu ba chiếc xe và siết chặt vòng vây cách chân đồi một cự li vừa đủ không bị bất cứ kẻ nào trong quán phát hiện, Lý Thạch Sanh huýt sáo hội ý với các tay súng và năm đứa nhóc. Anh nói:

- Quý vị có cảm thấy gì không?

Sơn Đại Ca động đập khoe mép:

- Muốn lên quán phải bước qua những bậc cầu thang bằng đá học còn ba phía kia đều trơn tuột không chỗ bám.

Hoàng Lăng Tử lạnh lùng:

- Kẻ thù không biết ta còn ta biết kẻ thù, bao nhiêu đó đủ thắng.

Thạch Sầu Đồi bàn:

- Chúng có thể đông người và có vũ khí, bọn đi rừng tên nào lại không thủ tiểu liên. Chúng ta không thể thí quân bằng cách tấn công lối cầu thang.

Không khí ngột thở trong mười giây. Giây thứ mười một, Thạch thi triển màn phi thân của khí, bám vun vút lên ngọn cây cao nhất. Nó quan sát một hồi rồi tụt xuống đất. Cu cậu hỗn hển:

- Báo cáo đại úy Sanh và thượng úy Thông, trong quán Lương Sơn chỉ có đúng hai cái bóng ngồi bàn và một cái bóng ngồi quầy.

Vị đội trưởng đặc nhiệm thở phào nhẹ nhõm:

- Mọi sự đã rõ ràng. Tên ngồi quầy dĩ nhiên là chủ quán còn hai tên ngồi bàn chắc chắn là hai gã còn lại trong Bọn Cóc Vàng Bangkok. Hừm, uy lực của Y.Y và Q.Q ghê gớm thật. Quán Lương Sơn là một quán lục lâm thảo khấu, thế mà chúng dàn xếp đuổi đám anh chị sơn cước rút lui để khỏi bị quấy rầy khi nhận hàng. Chúng làm như là ông cố nội của bọn buôn lậu.

Đội phó Thông gục gặc:

- Nói chính xác hơn chúng là cái bóng của “ông già Xiêm La”, có vậy thôi.

- Nay Thông, anh chọn cách đánh của cu Hoàng hay của cu Sơn?

- Tôi thích đánh trực diện bằng lối cầu thang lên quán. Nếu chúng có súng thì ta cũng có súng.

- Hà hà, vậy chia phe nghe. Tôi và ba chú em đây sẽ đánh tập hậu bằng đòn “Bích hồ du tường”.

- Hà?

- Còn hả hợm gì nữa. Hồi nãy ở bãi đất trống, anh và các đồng nghiệp đã tận mắt chứng kiến kỹ thuật tác chiến của ba chú em Sơn, Hoàng, Thạch. Chúng thừa khả năng “leo núi” bằng tay. “Bích hồ du tường” chẳng có chi khó hiểu cả. Đó là nghệ thuật dính chặt vào vách của bốn con thần lằn. Nào, một, hai, ba...

Hoàng Lăng Tử mặt ỉu xiu. Gã thích đường đường chính chính hơn nhưng cái đầu quái đản của đại úy Sanh vẫn là quyết định tối hậu. Trời ạ, việc bám đất tron hoặc sẵn sùi đá đối với gã chỉ là đồ bỏ, hồi thọ giáo với sư phụ Đinh Kheo trên núi Ba Ngàn Mét, gã đã từng bùng thế cào cào nháy qua hết mô đất này đến mô đất khác. Có điều đánh lén sao thấy nó kỳ kỳ.

7 giờ tối, hai yêu quái Y.Y và Q.Q nhắc ống nhòm lên mắt bồn chồn. Mẹ kiếp, đến giờ hẹn giao hàng mà sao đại ca K.K vẫn chưa ló dạng cùng với 16 con gà mái tơ trong bảng danh sách thiếu nữ “Fax” cho ông chủ lớn. Hai cái ống nhòm lia qua lia lại từ xa đến gần, từ phải sang trái rồi cuối cùng dừng lại ở bậc cầu thang dưới chân đồi. Y.Y cảm thấy đau nhói mắt, gã la lên oai oái:

- Có tới bốn bụi cây đang di động, chụp súng lên Q.Q.

Nhị vị cao thủ Xiêm La nháy mắt với lão chủ quán tà đạo ra dấu canh chừng phía sau rồi quơ hai cây tiểu liên khạc đạn không ngừng về phía những “bụi cây” ma quái. Q.Q hét khoái trá:

- Bọn chúng nằm rạp xuống như độn thổ ấy. Hé hé, lính biên phòng là cái thứ gì mà dám khiêu chiến với Tam Cóc Vàng Bangkok hả...

Ngay lập tức Q.Q cảm hợm bởi từ sau lưng hình như lão chủ quán kêu lên “ặc, ặc” như bị treo cổ. Hai thằng cô hồn xôn xác chưa kịp ngoảnh đầu lại thì mặt mũi tối sầm. Súng văng một nơi, người quỵ tại chỗ. Trời ạ, thì có ba con quỷ tàng hình nào vừa cắn xé chúng chớ sao.

Sơn Đại Ca phủi tay như sợ dây với hủi. Một trong ba con quỷ đó đích thị là hủn.

- Cha, kế giường đông kích tây của đại úy ngon à nghe. Chỉ một đòn Việt Võ Đạo là tên Xiêm La nằm thẳng cẳng.

Hắn cười ngó đại úy Sanh. Viên đội trưởng đặc nhiệm tà tà buông cổ lão chủ quán ra, lão đã mềm như cọng bún.

Thạch Sầu Đồi giậm chân thành thạch xuống sàn gỗ.

- Hoàng nhị ca cà chớn quá. Mình lao vào tên buôn gái tính dứt điểm bằng võ khỉ thì bị gã xô bật sang một bên để xí phần, hic...

- Hèn chi tao nghe một cái rầm. Té ra mày té trước khi nốc ao đối phương chứ gì, ha ha ha...

Khi “bốn bụi cây di động” do La Thông chỉ huy và hai cô bé Quyên, Thúy lên đến ngọn đồi thì ba tên tội phạm đã bị trói đồn cục hết đòn bánh tét không có nhân. Dưới ánh đèn pin loang loáng chiếu thẳng mặt, lão chủ quán khóc rống bằng tiếng Miên:

- Tui... tui vô tội... tui chỉ cho thuê quán... để lấy tiền “bạt” thôi mà...

Hai hung thần Y.Y và Q.Q còn bết bát hơn cả K.K. Khởi cần đánh đập, chúng cũng phun ráo nạo.

- Xin mấy ông công an Việt Nam tha cho tụi em. Tụi em vừa bắt cóc xong lão giám đốc Henry người Pháp nhốt dưới một căn hầm ở chân núi Vu Sơn thì “ông già Xiêm La” đã lệnh cho tụi em sang đây.

NGÔI TRƯỜNG CỦA ƯỚC MƠ

Ngay trong đêm tuyệt diệu đó, từ cánh rừng Cà Tum khi ho cò gáy, bộ chỉ huy chiến dịch LỬA đã gọi điện khẩn cấp về cơ quan an ninh thành phố để thỉnh thị vì không ngờ nội vụ quá lớn như vậy. Ở Sài Gòn, các quan chức có trách nhiệm trong ngành an ninh họp cấp tốc. Khi những người lớn có trách nhiệm chịu làm việc với nhau thì mọi thứ đều có thể giải quyết dễ dàng. Trong một đêm, Interpol quốc tế phối hợp với cảnh sát Thái Lan phá tan đường dây công nghiệp sex Bangkok, tóm gáy “ông già Xiêm La” và giải thoát cho Henry, Tổng giám đốc công ty ALICE kiêm cha ruột của Lolita Thúy. Phải nói rằng lực lượng an ninh hỗn hợp Đông Dương đều mang ơn ngành hình sự Việt Nam qua đặc vụ đột ngột này.

Tại xà lim biệt giam, Tam Cóc Nhái Bangkok được nếm mùi bóc lột theo đúng vị trí mà chúng muốn. Ba thằng K.K, Q.Q và Y.Y mỗi đứa một góc nghiền ngẫm sự đời đen bạc bởi ô dù bất khả xâm phạm của chúng là “ông già Xiêm La” giờ này đang ngáp ngáp trước nhà tù bản xứ.

Gặp lại đại úy Sanh, mục Thúy Kiều mắt hí chỉ nói một câu:

- Xin đừng cho tôi tái ngộ bà chủ Tây Thi, nhục lắm.

Nguyện vọng của mục không được đáp ứng. Ba ngày sau khi bọn tội phạm đại gian ác sa lưới, hai chiếc phi cơ từ hai đường bay khác nhau cùng hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất. Cặp vợ chồng bước xuống cầu thang chiếc Boeing 767 là hai người Việt Nam xa xứ: Quách Vĩnh và Vũ Thị Tây Thi. Người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi, da trắng, cao một thước chín mươi, xách cặp da bước ra từ chiếc Air Bus 320 không ai khác hơn là Tổng giám đốc Henry của công ty dầu lửa ALICE.

*

Nhà hàng nổi năm sao Sài Gòn đêm nay tưng bừng hơn những ngày thường. Nguyên tầng trên cùng của nhà hàng, công ty dầu lửa ALICE bao trọn gói từ A đến Z một quán bar, một sàn nhảy và mọi phòng trà bằng dollar của khách sạn. Tất cả khách mời cần thiết của đôi vợ chồng giám đốc người Pháp đều có mặt, từ cha mẹ Sơn Đại Ca, bà mẹ mù lòa của Thạch Sầu Đồi, má

của Quyên Tiểu Muội, dưỡng phụ Tám Lục của Thúy Bội, vị thầy thuốc người Tàu Hoa Đà AMan, các sĩ quan đội đặc nhiệm... cho đến vợ chồng ông bà Quách, Vũ.

Trong không khí cảm động, buổi tiệc sum họp gia đình diễn ra đầm ấm nhưng vương vấn chút nặng nề.

Trên sàn piste, hai người tình cũ hội diện nhau. Henry lảng lạng mời Tây Thi khiêu vũ một điệu “blue” kỷ niệm.

Người đàn bà Việt Nam diễm lệ thì thầm:

- Cuối cùng anh và em cũng biết mặt Lolita.
- Đúng. Cả hai chúng ta đều đáng trách.

Quách Vĩnh nhảy với ALICE. Ông thoáng ngược ngùng khi lần đầu tiên cầm tay Madame Henry, phu nhân người tình 15 năm trước của vợ mình. Ông nói bằng tiếng Pháp:

- Định mệnh thật khủng khiếp, nhiều khi tôi mất niềm tin ở thượng đế. Trong vụ sum họp kỳ lạ này, hai chúng ta đều là hai người dưng.

- Không. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng mình là một người dưng nước lã của Lolita, tôi là “mamăng” của con bé, tôi đã hứa với nó một chuyện trọng đại. Một chuyện dành cho thiên thần.

- Chuyện gì vậy bà Alice?

- Con bé đề nghị vợ chồng tôi bỏ tiền xây dựng một ngôi trường nuôi trẻ bụi đời ngay căn nhà tôn vách ván Xóm Đường Ray mà nó đang nương náu. Tôi đã khóc và đồng ý.

- Lạy Chúa, ông Henry không đem Lolita về Bangkok ư?

- Quá muốn đem đi chứ, nhưng Lolita đã lắc đầu. Nó muốn ở lại Việt Nam chia sẻ cơm áo với bè bạn. Tôi...

Những người lớn ghen lời không nói được nhưng những đứa trẻ biết... nói. Coi, ngoài lan can nhà hàng nổi, Ngũ Quái cùng ba con thú và hai ông già Tám Lục, AMan bình thản ngắm sao đêm.

Giọng ông Tám nhẹ tênh:

- Bao giờ thì hai cặp cha mẹ của con về Pháp và Thái Lan hả Thúy?

- Dạ, họ chỉ được trở về sau khi cất băng khánh thành ngôi trường mồ côi bụi đời của con ở Xóm Đường Ray. Đó là món quà của Alice tặng con đó, ba ơi.

Quyên xúc động:

- Bạn có tấm lòng vàng, Thúy ạ. Phải chăng bí mật mà bạn định bật mí với tôi chính là chuyện này.

- Còn phải hỏi. À, mà ba của Quyên vẫn chưa về nhà sao?

Quyên lặng thinh. Trong tiếng sông Sài Gòn vỗ bập bênh vào mạn tàu, Tám Lục chép miệng:

- AMan này, vậy là ngày mai tôi và thằng Hoàng có thể lên đường được rồi. Con Thúy giờ đây đã đủ lông cánh để vượt qua mọi thử thách, tại sao bọn già mình không bắt chước cụ Trọng Trình ngày xưa tìm chỗ vắng vẻ ẩn cư. Hà?

NƯỚC MẮT CỦA BÚP BÊ

Cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng đúng theo luật tuần hoàn. Cô bé bụi đời Lolita Thúy từng được con nít mệnh danh là Nữ chúa mèo hoang Xóm Đường Ray đã sum họp với đại gia đình trước ngày ông Táo phương đông cười mây lên thiên đình báo cáo về cõi nhân gian đầy hỉ nộ ái ố.

Người có công lớn nhất trong việc đoàn tụ của gia đình Thúy là dưỡng phụ Tám Lục. Vị võ sư Thiếu lâm vốn đã sống như một cái bóng trong ngày bé Thúy sinh ra thì 15 năm sau ông cố tình làm cho cái bóng của mình trở nên mờ nhạt hơn. Ngày động thổ xây dựng ngôi trường chăm sóc trẻ mồ côi mang tên Mơ Ước, ông đã vắng mặt cùng với Hoàng Lăng Tử. Trước hôm tự mất tích, ông và đứa con gái nuôi đã có một buổi trò chuyện thật lâu. Ông nói đại khái:

- Có lần ba đã nói con sinh ra là để đeo cà rá hột xoàn chó không phải sợi dây chuyền bạc bình dân trên cổ. Điều đó bây giờ đã được ứng nghiệm, sông đã đổ về biển lớn, con đã gặp lại cha ruột là Henry, mẹ ruột là Tây Thi. Bây giờ tới phiên ba mồ côi, ba đã mồ côi vợ con suốt 15 năm để lo cho con khôn lớn nhưng đã đến lúc không thể mồ côi tình bạn. Ba đã quyết định đi cùng với thằng cu Hoàng lên núi Ba Ngàn Mét chơi với sư phụ Đinh Kheo của nó vài mùa hoa đào nở. Con không được khóc, nghe Thúy. Nếu con thương ba thì phải thông cảm cho ba, con đã có ngôi trường Mơ Ước thì phải cho ba thực hiện ước mơ chó.

Thúy nấc lên trong vòng tay dưỡng phụ. Nhưng cho dù cô bé có cản đường Tám Lục bằng cả một dòng suối nước mắt, thì ông vẫn vỗ cánh bốc hơi cùng với hai thầy trò con đại bàng Bụt tại bến xe miền Đông.

Nhân sự vắng mặt tiếp theo sau ông trong ngày san bằng căn nhà tôn vách ván của Thúy ở Xóm Đường Ray là cặp vợ chồng Quách Vĩnh, Vũ Thị Tây Thi. Quách Vĩnh thì không nói làm gì rồi bởi ông chỉ là dưỡng ghê của Thúy, nhưng chuyện bà Tây Thi mới phức tạp. Người đàn bà bốn mươi tuổi còn rất diễm lệ đó chưa hàn duyên với con gái thất lạc bao lâu đã vội vã trở về Pháp cùng chồng.

Cuộc đối thoại của bà và Thúy không được suôn sẻ lắm.

Bà nói:

- Lolita này, khi ngôi trường xây dựng xong, mẹ sẽ góp một phần huê lợi nông trại ngoại ô Paris gửi qua cho con làm việc nghĩa.

Thúy nói:

- Con không cần tiền, tiền đã có sự tài trợ của Alice, dì ghê của con.

- Thế con cần gì hả Lolita?

- Con cần được cầm tay mẹ lâu hơn.

- Mẹ biết, con chỉ muốn an ủi mẹ thôi. Con hiểu rằng mẹ có lỗi với con, ngày đầu tiên gặp lại nhau, con đã nhìn mẹ bằng ánh mắt xa lạ. Chính con càng không trách móc, càng làm mẹ đau đớn. Mẹ đã bỏ rơi giọt máu của mẹ để xuất cảnh sang xứ người, lấy chồng, sinh ba đứa con khác mà quên mất rằng mình còn một Lolita bé bỏng xinh đẹp ở Việt Nam. Con...

- Thôi mà mẹ, con chỉ thích cầm tay mẹ lâu hơn.

- Mẹ biết, đáng tiếc là mẹ còn tới ba đứa nhỏ cùng mẹ khác cha với con đang mỗi mòn đợi mẹ ở nông trại. Hay là con sang Pháp phiêu lưu một chuyến với mẹ và dưỡng Vĩnh. Nước Pháp rục rờ và huyền bí rất phù hợp với dòng máu lai ngang tàng của con.

- Không phải lúc này mẹ Tây Thi ạ.

- Vậy thì bất cứ lúc nào khác khi con có yêu cầu. Bây giờ con hãy buông tay mẹ ra, dưỡng Vĩnh đang đợi. Mẹ không muốn mẹ và dưỡng bị trễ giờ bay đã đăng ký.

Thế là hết. Tình mẫu tử chỉ nghiêng về một phía, phía Thúy... bụi đời. 15 năm xa cách cô bé hiểu ngầm rằng mẹ mình chọn được một chỗ nương tựa mới, khi không có tới một ngày nuôi dưỡng cô. Xa mặt cách lòng là vậy chớ sao nữa.

Cũng may là Thúy vẫn còn hai người thân. Một người là Henry ruột thịt, một người là Alice người dưng nước lã.

Tại phòng khách tráng lệ trên khách sạn nổi Năm Sao, vị Tổng giám đốc công ty dầu lửa Bangkok nói:

- Ba và dì Alice sẽ còn ở Sài Gòn cho đến khi nào ngôi trường mang tên Mơ Ước được khánh thành.

- Ô, nó sẽ được khai trương vào ngày mừng 10 Tết, thưa ba. Con sẽ đón lũ trẻ bán báo, bán bong bóng, vé số, đánh giày, xin ăn... mà con có ghi trong nhật ký. Chúng sẽ rất sung sướng vì từ nay có chỗ ăn chỗ ngủ.

- Trong thời gian thợ xây dựng thi công, con cần phải có nơi tạm trú. Nền nhà cũ ở Xóm Đường Ray đã bị san bằng, ba và dì Alice đã đóng tiền một phòng "VIP" ở khách sạn nổi cho con.

- Cám ơn hai người, con sẽ suy nghĩ sau.

- Còn suy nghĩ gì nữa con gái cưng. Dì Alice không chịu để con cho ba, có con rồi, Alice mừng lắm.

- Nhưng con còn những người bạn dễ thương nữa ba ạ. Con sẽ hội ý với họ về vụ chỗ ở.

- Con định nói đến những đứa trẻ mệnh danh là nhóm Ngũ Quái Sài Gòn phải không?

Alice cười bí ẩn:

- Để đi trả lời thay cho con nghe, Lolita. Ngũ Quái Sài Gòn là “năm con rồng nhỏ” bình thường hiền như miu miu, nhưng đựng trận đũa nào cũng có biệt tài riêng làm những kẻ ác kinh hồn táng đờm.

Thúy Bụi cong môi:

- Ba không nhớ tại sao ba được giải cứu khỏi căn hầm dưới chân núi Vu Sơn à, chính nhóm nhóc tí tui con đã cứu ba thoát bàn tay bạch tuộc của bọn Mafia Bangkok đó.

- Chúa ơi, thế mà ba cứ tưởng là nhờ sự tài giỏi của cảnh sát đặc nhiệm Thái Lan.

- Hì hì, họ chỉ giỏi khúc bập cồng số 8 vô tay tên trùm Mafia thôi.

Alice thích thú. Cũng như ông chồng Henry, bà đã bắt đầu nói tiếng Việt sành sỏi:

- Con gái nghe đi nói đây. Hiện thời công chuyện ở “Công ty mẹ” bên Bangkok đã có các phụ tá của ba con lo, ba và dì sẽ ăn Tết Sài Gòn cho đến khi nào ngôi trường mồ côi thành hình. Ba Henry của con thừa sức điều khiển các nhân viên qua điện thoại di động quốc tế. Con phải biết, ngoài “Công ty dầu lửa mẹ”, ba Henry còn có nhiều “Công ty con” nằm rải rác khắp các nước châu Á. Sau Tết, dì và ba muốn mời Ngũ Quái Sài Gòn đi du lịch một chuyến qua các “Công ty con” đó. Các con tha hồ thỏa chí bình sinh mạo hiểm bởi các nước châu Á có hoàn cảnh lịch sử và phong tục riêng ngộ nghĩnh lắm.

Thúy Bụi cứ ngỡ mình nằm mơ. Cô mơ màng rồi buông thõng một câu:

- Có lẽ phải đợi nghỉ hè mới được, dì Alice ạ. Hai bạn Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội của con còn phải cấp sách đến trường.

- Còn con không chịu học sao?

- Con sẽ làm cô giáo dạy bổ túc văn hóa cho mấy đứa mồ côi trong trường Mơ Ước mỗi đêm và nhân tiện nhờ Quyên Tiểu Muội kèm thêm chữ Việt. Con chỉ rành ngôn ngữ bụi đời vĩa hè thôi, hai người ơi. À, mà nếu sau này đi giang hồ ở nước ngoài, tụi con cương quyết mỗi người sẽ biết một thứ tiếng sinh ngữ. Chẳng hạn hiện giờ Quyên rất giỏi Anh văn, vậy thì con sẽ giỏi Pháp văn. Anh Sơn sẽ giỏi Hán văn, thằng Thạch Sâu Đời sẽ phải học tiếng Ấn Độ cà ri nì...

- Vẫn còn thiếu một người nữa, Lolita à?

- Anh Hoàng Lăng Tử hả, anh ấy học võ núi, nên nói tiếng Miên và tiếng Thượng chì ác. Dì khỏi cần lo cho anh ấy, anh ấy cũng là trẻ mồ côi như con một thời đó.

- Lạ chúa!

- Cha mẹ anh Hoàng đã ly dị. Và anh ấy lăn lộn cuộc đời từ hồi còn “cởi truồng tắm mưa” kia.

Henry và Alice ngẩn ngơ. Dòng máu lai trong người cô bé phải công nhận thật dữ dội. Thúy Bụi không cần biết nó đang trở mã thành thiếu nữ với cặp mắt

màu tím huyền hoặc, nó cứ mở miệng nói khơi khơi không hề... uốn lưỡi bảy lần chút nào.

Henry thì thầm:

- Ôi, Lolita kỳ diệu của ba.

Ngược lại với sự hồn nhiên và vô tư của Thúy Bội, Quyên Tiểu Muội từ khi cất tiếng khóc oa oa đã là dân lá ngọc cành vàng. Cô bú sữa má chưa được một tháng, nhà đã mượn bà vú mới sẵn sóc. Thì bà vú kiêm quản gia sau này ấy chính là dì Mười chứ ai. Thuở “ba tháng biết lẫy” Quyên đã quên mất mùi của má, “bảy tháng biết bò” Quyên được dì Mười đẩy xe nôi thưởng thức sự tiện nghi tối đa trong khu vườn bông sứ của nhà tỷ phú ngành kinh doanh địa ốc Đỗ Long. Còn “chín tháng lò dò biết đi” thì Quyên đã được luyện tập trèo thang máy cùng với ba má trong những bữa tiệc linh đình tại các nhà hàng cao tầng.

Ngó cách Quyên đến trường mà vô số bạn bè thêm ngưỡng. Hồi học tiểu học Hồ Xuân Hương, có ngày nào cô lại không được tài xế riêng của ba đánh xe hơi đưa rước. Cô đem thật nhiều đồ chơi điện tử đến lớp và phân phát cho các bạn không đòi hoàn trả mà ba má vẫn chiều chuộng cô chẳng một tiếng than. Ấy vậy mà bước chân vào ngưỡng cửa trung học đột nhiên tính tình cô thay đổi hoàn toàn. Cô bé xinh như búp bê luôn luôn đứng nhất lớp đó cảm thấy rằng cuộc đời không đơn giản như cô tưởng. Rằng

cả một trường trung học Cao Bá Quát rộng lớn với hơn hai ngàn học trò chẳng có nhiều... Đỗ Thị Thuyền Quyên. Rằng sự sang trọng của gia đình cô và cả sự ưu ái của Ban giám hiệu là cái gai nhọn đâm vào mắt thơ ngây của bạn bè nghèo khổ. Rằng cô chẳng khác gì chúng nếu trong giấy khai sinh cha cô không phải là tỷ phú Đỗ Long và má cô không phải là phu nhân Hoàng Thị Vỹ Dạ.

Cô bắt đầu tiết kiệm trong cách xài tiền. Đồng tiền ba má cho đi học mỗi ngày năm chục ngàn đồng, Quyên lặng lẽ bỏ ống phân nửa, còn phân nửa chia cho lũ nhóc đánh giày hoặc bán chewingum thường lảng vảng trước cổng trường Cao Bá Quát. Cô bé đã tần tiện tuyệt vời đến nỗi khi lên lớp 10, đập con heo đất ra, số tiền dành dụm đủ cho cô mua một chiếc Spacy 100 phân khối mà không cần một xu tài trợ của song thân.

Kể từ khi sắm chiếc xe ga đời mới, cô âm thầm đoạn tuyệt chiếc xe hơi Toyota Camry bóng lộn của ba để trở thành một công chúa 15 tuổi từ bỏ cung cấm. Được tự do xách xe di chuyển, cô siêng năng đến các thư viện đọc sách và sinh hoạt trong các câu lạc bộ thơ, nhạc của thành phố. Cô biết mê các anh hùng liệt sĩ, các danh nhân văn học và có lần đoạt giải nhất cuộc thi hùng biện ở một Nhà Văn hóa Tuổi Trẻ với đề tài “Nữ sinh trước truyền thống oanh liệt của Hai Bà Trưng”.

Cho đến một hôm cuộc đời cô bé rẽ qua một khúc ngoặt. Đó là hôm từ cổng trường dẫn xe ra cô bị một gã du đảng phun khói thuốc lá vào mặt và chuyển tay xô đẩy cô bé về phía ba tên thanh niên khả ố khác như một trích đoạn mất dạy trong phim cao bồi. Coi, cả một lớp 12 không ít nam sinh đang tràn ra mà ai cũng bất động trơ trơ, rõ ràng học sinh năm cuối trung học không muốn bị tàn tật bởi bốn thằng đầu gấu thuộc băng Suzuki Crystal chuyên quấy nhiễu các trường học. Giữa lúc cô tiểu thư nhà giàu khóc ngất thì cơn động đất diễn ra. Mà đúng là động đất thật, bởi một thiếu niên đẹp trai cao lớn lao vùn vụt từ lớp 11 tới trước cổng, tung một loạt bốn bạt tai đánh mặt bốn thằng đầu gấu ăn hiếp con gái. Chưa hết, chàng hiệp sĩ lớp 11 còn tung thêm vài chiêu thức võ công đặc dị động đầu bốn thằng khốn vô tường và chỉ chịu ngừng tay khi chúng đồn cục như một đồng rác. Xong chuyện, anh chàng đẹp trai phải tay cười ha ha như một đứa trẻ con.

Chàng hiệp sĩ có tên là Sơn Đại Ca và chỉ cần cái danh xưng ba chữ gọn lỏn ấy là băng quậy Suzuki Crystal “no see again”, không một ngày tái ngộ trường Cao Bá Quát.

Tối hôm đó Quyên hiểu rằng ba anh em nhà Tây Sơn thế thiên hành đạo là trang lịch sử có thực và anh hùng cái thế Nguyễn Huệ vẫn còn lớp con cháu hào hùng. Cô quen với Sơn trong tình huynh muội

đẹp như mơ và tưởng rằng mình và nhóm Ngũ Quái Sài Gòn sẽ mãi mãi giữ gìn tình bạn sinh tử cho đến năm 100 tuổi.

Nhưng... ở đời bao giờ cũng tréo cẳng ngỗng, cây muốn lặng thì gió chẳng dừng. Coi, Thúy Bội vừa mới đoàn tụ gia đình sau 15 năm đoạn trường xong thì đến phiên Quyên... nội bộ gia đình tan nát. Ngày động thổ Xóm Đường Ray cho thầu, thợ xây dựng ngôi trường mồ côi bụi đời mang tên Mơ Ước, Quyên đã ráng đến chia vui với các bạn bằng cặp mắt đẹp sung húp.

*

Buổi trưa hăm ba Tết, khi Táo Quân về trời, trong quán cóc gần nhà Thúy ngồi im lìm ba đứa thiếu niên. Mới nhìn qua, người ta đã thấy một cô gái tóc xù lông nhím, tướng lai Tây có cái nhìn màu... tím tím. Đứa thứ hai là một thằng con trai cao lớn, vừa đẹp mã vừa uy dũng. Đứa cuối cùng là một thằng nhãi gầy nhom, chân tay khêu khào tựa khi đột nhưng dị tướng cực kỳ.

Thạch Sầu Đồi ngó mông lung ra con đường nhựa giao lộ với đường ray xe lửa, chép miệng:

- Ngồi chỗ này tránh được bụi bặm. Chậc chậc, mấy cha nội xây dựng đồ móng nền âm âm kinh khủng quá.

Sơn Đại Ca mông lung chuyện khác.

- Hồi sắp khai trương màn động thổ, tôi có ghé nhà Quyên bấm chuông inh ỏi nhưng chẳng thấy ma nào bước ra mở cửa. Không biết có chuyện gì...

Thúy Bụi mấp máy môi, cô nửa muốn nói nửa muốn không.

- Có chuyện gì nói đi Thúy?

- Hừm, Quyên lỡ tâm sự với mình rằng ba của bạn ấy đã lừa dối má bạn ấy. Nhưng mình đã thề giữ im lặng tuyệt đối.

Sơn chung hững. Hấn phủ dụ cô bé cấp tốc:

- Thúy đã tiết lộ phân nửa tức là vi phạm lời thề, còn phân nửa giấu cũng vô ích.

Thúy Bụi lè lưỡi trong năm giây. Giây thứ sáu, mắt cô sáng rực trước tiếng động cơ xe ga quen thuộc.

- Ô, cảm ơn thượng đế đã gỡ rối tơ lòng... thông. Các bạn nhìn đi, chiếc Spacy 100 của Quyên Tiểu Muội đã đến rồi kìa.

Một đám bụi mù bốc lên trước quán cóc. Trời ạ, người đẹp tóc thề dựng chống xe mà khoe mắt đỏ hoe.

Ngay lập tức hai thằng con trai bị đứng tim. Mỗi lần Quyên Tiểu Muội khóc, Sơn Đại Ca gọi đó là bài nhạc... Giọt Mưa Thu của Đặng Thế Phong còn Thạch Sầu Đời ví von đó là... Giọt lệ Nữ Hoàng Cleopatra bởi cu cậu khoái coi phim La Mã.

Cô bé vừa ngồi xuống ghế, đám trẻ đã hỏi tíu tít.

- Bộ bị ba má la rầy hở Quyên?

- Sao lúc tôi bấm chuông, cả dì Mười cũng không thấy xuất hiện?

- Chùi nước mắt đi bồ, sao mà giống con mèo mắc mưa quá.

Quyên ngồi co ro, bưng mặt, đôi vai thon thả rung bần bật dù trời không có lấy một... Giọt Mưa Thu. Hăm ba tháng Chạp nóng điên người. Trong cái nóng hăm hập ấy, bụng dạ đứa nào cũng sôi sùng sục khi hoa hậu lớp 10 thổn thức.

- Ba má mình sắp ly dị nhau, các bạn ơi!

- Trời đất...

LỐC CỐC TỬ TIÊN SINH

Những giọt lệ của búp bê ứa ra. Đúng là những giọt lệ tủi thân của búp bê trong tủ kiếng, Sơn Đại Ca có cảm tưởng như vậy lúc Quyên rừ rì chuyện lộn xộn của gia đình. Hai vành tai hấn vốn thính như quỷ sứ lúc này bỗng lùng bùng, nào, hãy thống kê hết tâm sự rầu rĩ của Quyên: Khởi đầu từ chuyến công vụ hải ngoại của ông Đỗ Long, ông nói với má con Quyên là đi Washington, thủ đô Hoa Kỳ trong nửa tháng để bàn thảo một hợp đồng gì đó liên quan đến ngành kinh doanh địa ốc, nhưng việc đòi tưởng vậy mà không phải vậy. Hơn nửa tháng sau, bà Hoàng Thị Vũ Dạ, má Quyên, sốt ruột lên công ty hỏi tung tích chồng thì một viên trợ lý thân cận hé môi tiết lộ rằng ngài giám đốc đâu có đi Mỹ, thỉnh thoảng ngài vẫn thường lên Đà Lạt hứng sương mù lãng mạn cho giãn cốt giãn xương.

Quyên thút thít:

- Mới đây viên trợ lý đó có lẽ vì thương hại sự ngây thơ của má mình nên cho biết thêm: Trong vòng ba tháng nay, ba Long của mình hay trò chuyện với một người phụ nữ nào đó qua điện thoại, có lần ông còn tiếp một người đàn bà trẻ tuổi son phấn lòe loẹt tại văn phòng riêng suốt hai tiếng đồng hồ.

Sơn bần thần:

- Không ngờ ba Quyên có thể sa lầy dễ ợt đến thế.

- Sơn hiểu không, tính tình ba mình thay đổi 180 độ. Ông đâm ra mê bùa chú thần quyền. Ông đeo ở cổ tay trái một cái vòng bằng sợi thừng sơn năm màu ngũ sắc trông rất kinh dị và hay ngồi thừ sau bàn buya-rô làm nhảm hai chữ “Thiên Sứ”...

Thạch trở mắt:

- Trên đời này chỉ có thiên lôi chứ không có thiên sứ.

Thúy gắt gỏng:

- Bạn ồn ào quá Thạch, hãy nghe Quyên kể tiếp coi.

Quyên lấy khăn mù xoa thấm nước mắt, giọng cô nghẹn ngào.

- Viên trợ lý rất kinh ngạc bởi một giám đốc công ty địa ốc hàng ngày tiếp xúc với hóa đơn, chứng từ... như ba mình mà bị ô nhiễm bùa ngải tà thần là công ty phá sản như chơi. Có điều đối với má con mình thì chuyện phá sản hay không cũng mặc kệ, mình không thèm làm đứa con gái nhà giàu nữa. Mình chỉ muốn cứu ba thôi, hu hu...

- Nín đi Quyên, bà Triệu đâu có bao giờ khóc khi giặc Tàu xâm lược, bà còn rút gươm chém cá kình cồi luồng sóng dữ ấy chứ. Nào, thái độ của má Quyên ra sao?

Quyên ảm ức:

- Thái độ của má mình thật dứt khoát. Bà nói nếu hai vợ chồng không còn tình cảm với nhau nữa, nghĩa là một trong hai người thay lòng đổi dạ, thì chẳng thà ra Tòa ly dị còn hơn.

Cả đám choáng váng. Chúng đâu dè bà Hoàng Thị Vỹ Dạ lại quyết liệt đến thế. Coi, sắp nhỏ chỉ quen chuyện “bình thiên hạ” chớ nào biết gì về chuyện “tu thân tề gia” của đám người lớn rắc rối. Sơn Đại Ca cau mày:

- Hừm, Tết Đinh Sửu này ba Quyên có... quay về nhà không hả?

- Chỉ có ông Đỗ Long mới trả lời được, Sơn à. Trước mắt, những ngày đẹp trời sắp tới ngôi biệt thự có khu vườn bông sứ chỉ còn lại ba người phụ nữ thui thủi. Năm nay nhà mình không có Tết. Chắc chắn là vậy.

Quyên bất ngờ ngừng khóc. Một nữ hủ tướng không có quyền “rơi lệ” quá mười phút. Cô bóp tay Thúy thật chặt.

- Nghe nói bạn sẽ tạm trú tại khách sạn nổi “Năm Sao” cùng với ba Henry và dì Alice phải không?

- Không. Mình sẽ là người phụ nữ thứ tư tình nguyện ăn Tết ở nhà Quyên.

- Ôi...

- Mình nói thật đó. Sao, bồ có muốn con Thúy Bội chia sẻ bớt sự tủi thân trong lúc gia đình bồ gặp hoạn nạn không nè?

- Ôi, cảm ơn Thúy. Mình sẽ báo tin này cho má và dì Mười quản gia biết ngay lập tức.

Dĩ nhiên là má Quyên đồng ý khi Thúy Bội gia nhập vô tiểu gia trang toàn đàn bà con gái sầu thảm, còn phải nói, trời sinh hai người phụ nữ ngồi với nhau đã đủ hình thành một cái chợ, có tới bốn người tâm sự càng mau chóng thành... siêu thị chứ sao.

Thúy Bội trình diện ngôi biệt thự bông sứ theo cách... bụi riêng của cô. Cô bé chỉ mang theo bàn chải đánh răng và túi xách đựng đồ hóa trang, còn quần áo thì trong tủ Quyên Tiểu Muội đã có hàng tá xiêm y đủ kiểu.

Ngày đầu tiên, hai đứa con gái kháu khỉnh ngồi rù rì trên băng ghế đá hần học ngắm... cuộc đời. Hăm bốn Tết, bông sứ ngoài vườn rụng tới tả, hai cây thù dương Indonesia xoa tóc ủ rũ ở góc tường như thâm oán trách ông chủ Đỗ Long.

Quyên Tiểu Muội trầm ngâm.

- Ở nhà mình, bạn thấy có gì lạ chẳng?

Thúy vò mái tóc nhím nói đủng đỉnh.

- Có ba cái lạ: Thứ nhất, căn biệt thự không một chút bụi bặm. Thứ hai, dì Mười hề rảnh rang là tụng kinh niệm Phật. Thứ ba, má của bồ tối ngày xem bói bài Tây. Thế là thế nào?

- Thế là tin dị đoan chớ gì nữa. Từ ngày nghe viên trợ lý làm nhảm chuyện ba mình cột cái vòng thừng ngũ sắc vô cổ tay, má của mình nhất định đau phết luôn. Bà cho rằng nếu ông có bồ bịch chẳng qua là bị bùa mê thuốc lú. Chính vì thế, má Võ Dạ trút hết tâm huyết vào 52 cây bài. Mới sáng nay, bà khoe với mình là đã tìm ra “con đằm bích” cướp trái tim ba Long. Bà quyết định nay mai sẽ mời thầy pháp đến nhà giải độc.

- Trời đất, hoang đường quá.

- Mình cũng thấy nhảm nhí lắm. Ai đời thế kỷ 21 mà còn những chuyện ruồi bu. Tuy nhiên mình có khuyên can cách nào má cũng không nghe, bà nói rằng căn nhà đạo này rờn rợn như có ma quỷ ám.

- Ám cái con khỉ mốc. Mình là chuyên gia lật tẩy lũ âm binh đây.

Ồ... Thúy đột nhiên rùng mình. Cô vừa thoáng nghe tiếng “lốc cốc” nhặt khoan xuyên qua màng nhĩ, tiếng “lốc cốc” giữa buổi chiều chạng vạng cứ như âm thanh trời lên từ dưới địa ngục. Cô thì thầm:

- Bồ có nghe thấy gì không Quyên?

- Không...

Quyên chớp mắt tỏ vẻ sững sốt trước câu hỏi của người bạn gái bụi đời. Hai đứa chưa kịp đàm đạo gì thêm thì người đàn bà xinh đẹp từ bên trong tiền sảnh bước ra. Bà thừa sức gây sự chú ý đến người khác bằng nhan sắc tuổi nửa chừng xuân, kín đáo và

quyến rũ. Mới thoáng quan sát, chẳng ai ngờ người mệnh phụ sang trọng dịu dàng đó lại đang ở trong tình trạng bất hạnh trước cuộc sống gia đình.

Bà Vỹ Dạ nói nhỏ nhẹ:

- Các con vào ăn cơm chiều đi. Dì Mười dọn rồi đấy.

Quyên buồn bã:

- Bữa nay má lại nói tiếng Huế, con biết...

- Ồ, con biết thì tốt. Má chỉ nói tiếng quê mình lúc ba bỏ má con mình thôi.

Ngoài vườn cây lá xạc xào nhưng không ngọn gió nào làm xao xuyến nổi không gian ngột thở. Bà Vỹ Dạ lẩm bẩm:

- Lạ thật, thời tiết cuối năm cứ như đưa đám...

Đúng vào lúc hai đứa trẻ sửa soạn nối gót bà má vào tiền sảnh, bỗng ngoài cổng “pháo đài” một âm thanh quái dị nổi lên.

- Lốc cốc, lốc cốc, lốc cốc...

Mắt bà Vỹ Dạ sáng rực.

- Tạ ơn thượng đế đã chứng giám lời cầu xin của tôi. Kìa, Thuyền Quyên. Ra mở cửa đi con, tiếng mõ “lốc cốc” ấy chắc chắn là của một ông thầy pháp vì hành khắp nơi để cứu nhân độ thế. Má cam đoan mà.

*

Đúng là một ông thầy pháp từ đầu đến chân một trăm phần trăm. Ông ta chừng năm mươi tuổi, xương xẩu nhiều hơn thịt tựa tựa như Thạch Sầu Đời nhưng

cốt cách thua xa lác. Thằng Thạch tướng giống vua
khỉ còn ông ta chỉ cỡ... loài vượn tép riu.

Ông ta phát ngôn:

- Ta là Lốc Cốc Tử tiên sinh, sứ giả của mười phương
cực lạc.

Khi Lốc Cốc Tử nói, hai hàm răng khít rịt núp dưới
cặp môi mỏng dính, mọi cơ thịt vốn ít ỏi trên gương
mặt cáo già của ông ta hoạt động theo. Ê, hai con
mắt thì một bên nhỏ một bên lớn, lỗ mũi dòm mồm
giống mỏ diều hâu, cặp lông mày bạc phếch như gãy
gỗ với mái tóc dài phù thủy nhuộm đen, ấy là chưa
nói đến sợi râu cầm duy nhất dài một tấc mọc ngược
lên trời như ông chồng nhu nhược trong vở hát chèo
“Quan âm Thị Kính”.

Thủy Bội khều tay Quyên thở thê:

- Ngó bộ ông ta bệ vệ dữ há.

Trên bàn là mười tờ năm chục ngàn và một cỗ bài
Tây. Trước mặt là má Quyên đang run cầm cập.

Lốc Cốc Tử hình như “thấu thị” được sự nghi ngờ
của hai đứa trẻ. Ông ta cười rung cả chiếc ghế bành:

- Này bà chủ, có con nít trong phòng, tôi bắt quẻ
không linh nghiệm à nghe.

Bà Vỹ Dạ thất sắc:

- Nhưng chúng là con cháu tôi. Chúng cần biết sự
thực, thừa tiên sinh.

Lốc Cốc Tử gỡ mái tóc rối nùi mười lăm ngày chưa
gội đầu khiến gàu văng tung tóe.

- Hừ, vậy thì chúng chỉ được đứng cách tôi năm mét trở lên. Trong vòng năm mét trở lại là năm thần tướng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ canh gác không cho ma quỷ xâm nhập.

Ông ta phá án khá bài bản làm vị phu nhân mê tín phải chột dạ. Bà ra dấu cho Quyên và Thúy lùi ra xa rồi khế gật đầu.

- Tiên sinh đoán vận mạng bằng bài Tây hay là...

- Khả khả, bà chủ cất 52 lá bài giùm cho, trò chơi hạng bét đó chỉ dành cho phụ nữ bị... thất tình. Một sù giả đích thị của mười phương cực lạc tối kỵ với bài bạc phàm phu tục tử. Tôi đây sở trường món cầm tay thân chủ xem tiền kiếp.

- Xin lỗi, tôi không cho phép bất cứ người lạ nào được chạm vào tay mình.

Lốc Cốc Tử đảo cặp tròng dị dạng.

- Hừ, thế cũng được. Có điều bà phải “chồng” thêm xấp năm chục cứng để cạnh cái “mỡ chiều yêu” của tôi.

Khi số tiền nộp mạng trên bàn đã tăng lên gấp đôi, Lốc Cốc Tử mới âm thầm moi trong túi áo thụng màu cam của ông ta ra các bửu bối. Trời ạ, đó là một cái đĩa sứt mẻ và hai đồng xu thủng lỗ ở giữa. Ông ta cất giọng rên rên.

- Bà chủ hãy tập trung tinh thần dòm hai đồng tiền cổ. Một bên vẽ toàn hình bông lúa còn một bên trống trơn. Bà phải dẹp hết mọi tạp niệm chốn trần gian

khả ố này lúc tôi gieo quẻ trên đĩa, chỉ có như thế tôi mới được thần thánh giáng lâm chỉ rõ tâm sự của bà.

- Tôi đồng ý.

Người đàn bà đáng thương nhắm mắt lại khi hai đồng xu quay mòng mòng trên đĩa từ mấy ngón tay khô héo nhưng điệu nghệ của Lốc Cốc Tử tiên sinh. Một lát sau, hai đồng bạc cổ nằm yên với hai mặt khác nhau khiêu khích.

Sợi râu cầm chỉ thiên của Lốc Cốc Tử ngo nguậy trong vài giây. Ông ta cười hểnh hếch.

- Khà khà, tôi nói chơi mà thành thiệt. Té ra bà chủ bị thất tình, bà thấy không, hai đồng xu thùng lỗ tượng trưng cho cặp vợ chồng, ông chồng thì vênh cái mặt “hình bông lúa” lên còn bà vợ thì đau khổ úp mặt thê thảm mất tình cảm. Xin kết luận: chồng bà hiện ở với “bồ nhí”.

Vỹ Dạ rung động. Bà ấp úng:

- Ông... ông quả thực là sứ giả của mười phương cực lạc. Ôi...

- Khà khà...

- Tôi phải đối phó ra sao trước tình cảnh này, thưa tiên sinh?

- Một “tê” chắn. Khà khà, ý tôi nói là bà chủ cần “nhả” ra cho thần thánh một triệu đồng cúng dường nữa.

- Ô, tôi đã cúng tiên sinh một triệu rồi kia mà.

- Vẫn chưa đủ, bà chủ kiêu diễm ạ. Tôi mà không có mối hảo cảm với bà thì... xin phép được rút lui.

- Từ từ đã tiên sinh, tiền đây.

- Có thể chớ, khà khà...

Hai đồng xu lại quay tít. Cái sống mũi điều hâu của Lốc Cốc Tử khoái trá thấy hai đồng tiền ngưng nhảy nhót với hai mặt trống trơn y chang nhau. Ông ta lim dim.

- Mẹ kiếp, lạng quạng tôi sinh nghề tử nghiệp.

- Sao?

- Bà chủ không thấy hai mặt trùng hợp ư? Kinh khủng, man rợ, chết chóc, tàn bạo vô nhân đạo. Trời đất quý thần ơi, ai mà dè căn nhà đẹp đẽ của bà có “Thần Trùng”.

- Tiên sinh nói gì?

- Hai đồng cắc trùng nhau đề ra... thần trùng. Ông chồng bà đã bị báo oán, dòng họ kiếp trước của ông ta đang từ địa ngục tái sinh hiện về căn nhà này để đòi mạng ông ta. Còn đòi mạng cách nào thì tôi không biết, có thể ông chồng ngoại tình của bà sẽ tự thất cổ lủng lẳng, hoặc bị đâm lòi ruột hoặc bị xe cán dẹp lép chẳng toàn thân...

Bà Võ Dạ run như thần lần đứt đuôi, mặt mày trắng bệch. Chẳng cần Lốc Cốc Tử say sưa phun ào ào các hình dung từ rừng rợn nhất để ám chỉ cái chết nhằm tra tấn tinh thần thân chủ, người mệnh phụ diễm lệ kia đã tự lột tẩy chính mình. Phật độ trì ơi, rõ ràng ông thầy pháp phán chẳng sai. Mấy ngày nay không khí trong bếp, trong phòng ngủ thập thò

như có bóng ma lớn vờn. Chẳng lẽ đó là dấu hiệu của “Thần Trùng” ám ảnh.

Bà Võ Dạ thều thào:

- Tiên sinh có cách gì cứu chồng tôi không, chồng tôi họ tên Đỗ Long làm giám đốc một công ty chuyên doanh địa ốc. Cho dù ghen tuông cỡ nào tôi cũng không thể đứng nhìn anh Long bị chết thảm khốc, tôi và cháu Quyên cần anh ấy sống. Tôi van tiên sinh...

Lốc Cốc Tử bấm đốt đủ mười ngón tay rồi ré lên:

- Khà khà, xong xuôi. Tôi không đủ tài sức nhưng có một người có thể giải hạn cho bà. Theo tôi biết, tại Lăng Ông có một nữ dị nhân chuyên giải thẻ xăm ngời dưới cây đa. Chiều mai bà nên đến đó cho nữ dị nhân tế độ. Chào bà.

QUÊ XĂM CUỐI NĂM

Quyên Tiểu Muội và Thúy Bụi giữ đúng qui định với Cốc Cốc Tử. Hai cô gái chẳng những đứng cách ông ta hơn năm mét mà còn tự động biến mất chỉ sau lưng lão thầy pháp chừng... hai mét thôi. Chứ sao, hai nàng chuồn ra căn buồng chứa đồ chơi hồi còn nhỏ của Quyên, áp tai vào khe cửa và vì thế nghe rõ mồn một những lời phán truyền của lão trước bà má mê tín.

Tiếng mõ “lốc cốc” lại nổi lên và từ từ xa dần sau màn hậu tạ tiền trao, cháo múc. Không một giây do dự, Quyên bấm vai Thúy. Hai đứa nhanh như cắt phóng vèo qua cửa hậu trước cặp mắt ngơ ngác của dì Mười.

Ra đến ngoài đường Hồ Văn Huê, Quyên sững sờ.

- Chết mồ tổ, tội mình chậm chân hơn lão một bước.

Thúy đảo cái nhìn nghiệp vụ một vòng và phát biểu bình tĩnh hơn.

- Không có chậm đâu Quyên. Chiếc áo thụng màu cam của Lốc Cốc Tử khó lẫn lộn với ai được. Á à...

- Sao?

- Đường Hồ Văn Huê này có ngõ hẻm chẳng?

- Có rất ít, nhưng trạm điện thoại công cộng thì hơi thừa đó.

Hai cô gái đập tay vào nhau cười khanh khách. Ngay khi mò đến trạm điện thoại đầu tiên gần nhà Quyên Tiểu Muội hơn hết, hai đứa đã phát hiện một cái bóng màu cam khẳng khiu đang cúi đầu vô cuộc điện đài với kẻ vô hình. Thúy kéo tay Quyên đi giật lùi lại bên mé một bức tường gạch nhám nhở, thì thầm.

- Lão đang trò chuyện với vị chúa tể của “muời phương cực lạc” đấy.

- Chẳng lẽ chúa tể của lão lại có hộ khẩu ở Sài Gòn ư?

- Chúng ta sẽ tìm hiểu coi lão báo cáo kết quả cuộc dụ khi bà Vỹ Dạ ra sao, trời hỡi, khi không lão kiếm lời 2 triệu bạc nhét túi chỉ bằng một cái lưỡi đầy nước bọt mất vệ sinh. Với số tiền ấy, một đứa nhóc bụi đời như mình phải lăn lộn giang hồ hai tháng trở lên may ra...

- Thôi đừng tiếc nữa Thúy Lolita. Má mình “bỏ con tép” cho tội mình “bắt con tôm” cơ mà.

Thúy gật gù.

- Bỏ “sắc sảo” đúng lúc thiệt, hèn chi Sơn Đại Ca “kết mô-đen” là phải.

- Ừm, không nên nhắc kẻ thứ ba ở đây. Kìa, Lốc Cốc Tử ra khỏi trạm điện thoại công cộng rồi Thúy ơi.

Nửa phút sau khi thấy pháp Lốc Cốc Tử tiên sinh bốc hơi khỏi căn hộ cao tầng treo tấm bảng “điện thoại là của chung”, bà chủ nhà mặt hoa da phấn tròn xoe mắt ngó hai đứa trẻ xinh đẹp tới trăm chỗ. Coi, chúng không gọiophon mà hỏi những câu khá kỳ cục.

- Thưa bác, tụi cháu muốn hỏi thăm ông mặc áo thụng màu cam ạ.

- Ờ ờ, ông ta mới bước ra...

- Ông ta là trùm buôn lậu ma túy đang bị cảnh sát theo dõi đó, tụi cháu là cộng tác viên của cảnh sát.

- Trời đất quỷ thần ơi...

Bác hãy trả lời cho tụi cháu biết, rằng ông ta vừa đàm đạo với ai?

- Ôi, bác có biết gì đâu. Nhà bác kiếm thêm tiền chợ nhờ ba cái dịch vụ điện thoại công cộng cho bá tánh không phân biệt người ngay kẻ ác. Cũng may mà bác đứng khá gần tên “trùm buôn lậu” nên nghe lỏ rỉ rầm gì đó với một... phụ nữ.

- Tại sao lại phụ nữ chứ?

- Một phụ nữ ở xứ sở sương mù, chắc chắn như vậy. Cuộc điện thoại đường dài Sài Gòn Đà Lạt mà lão gọi, bác vừa tính tiền xong.

- Bác không nghe rõ nội dung sao?

- Không. Đại khái là lão cười rất đắc chí như mới giao hàng “ma túy” cho ai...

- Cám ơn bác.

Hai đứa trẻ tạm biệt bà chủ nhà mặt hoa da phấn rồi trực chỉ đến một quán xay sinh tố trái cây. Quyên Tiểu Muội dặn dò người bán quán hai ly rau má xong là ôm bụng cười rữ rươi. Cô nhìn Thúy như nhìn một con khủng long thời tiền sử.

- Hi hi hi... bạn chế tạo ra vở kịch “lão trùm buôn lậu ma túy” thật tuyệt vời.

- Hi hi, có như thế chúng ta mới khai thác bản chất “yếu bóng vía” của bà chủ trạm điện thoại công cộng chớ. Bà ta sợ bị liên lụy với tội phạm nên run như bị nhát ma.

Quyên ngậm ống hút ly rau má thưởng thức chút hương vị trời đất rồi mơ màng.

- Bây giờ chúng ta thống kê lại từ đầu nghe, mỗi người nói một câu.

- Ô kê, bồ nói trước đi.

Trò chơi trắc nghiệm bắt đầu. Quyên đằng hắng.

- Ba Long của mình có thể có quan hệ với một người phụ nữ nào đó ở Đà Lạt hơn nửa tháng nay qua lời kể của viên trợ lý.

- Trong khi đó thì Lốc Cốc Tử tiên sinh lại vừa gọi phen cho một người đàn bà trên Đà Lạt báo cáo thành tích bất hảo.

- Lão Lốc Cốc Tử rất đáng ngờ, không cần bày ra hai đồng tiền xưa quay trên cái đĩa sút mẻ, lão cũng biết hết tâm trạng của má mình mới là lạ.

- “Thần Trùng” là cái quái quỷ gì nhỉ?
- Theo lời kể của những người lớn ở nhà quê thì Thần Trùng là một dạng quỷ nhập tràng chuyên môn tìm những ai sinh ra đúng giờ, ngày, tháng năm con quỷ chết để bóp cổ hoặc hút máu họ. Đặc biệt là những người sinh trùng thời gian trong gia đình.
- Vậy thì Lốc Cốc Tử xạo quá. Làm sao lão biết ông Đỗ Long có dính dáng tới Thần Trùng hả, họa chẳng kiếp trước Lốc Cốc Tử là một con giun đất hóa thành người thì có lý hơn.
- Nay, hình như Lốc Cốc Tử còn có một sư phụ bói toán...
- Đó là nữ đệ nhân ngồi dưới gốc cây đa ở Lăng Ông chuyên giải thẻ xăm. Lý do gì bà ta lại chiếm chỗ gốc đa của chú Cuội chó?
- Hi hi, tóm tắt lại Lốc Cốc Tử từ xạo tới xạo, trừ âm mưu thả Thần Trùng vào nhà thân chủ để kiếm hai triệu đồng bỏ túi là có thật. Á à, Thúy nghĩ coi, lão thầy pháp tung tin vịt cổ hủ dọa má mình nhằm dụng ý gì nào?
- Hỏi tức là trả lời. Lão có thể là thành viên một băng “nhập nha” chuyên đột nhập vào nhà người khác trộm cướp. Trước mặt lão giả vờ đóng vai thầy pháp lừa các gia chủ mê tín dị đoan để quan sát cửa nẻo sau đó báo tin cho đồng bọn ở... Đà Lạt.
- Phần đầu đúng, phần sau không lọt lỗ tai. Sài Gòn Đà Lạt quá cách xa nhau, đáng lẽ đồng bọn của lão phải hiện diện ở thành phố chứ.

- Hừm, biết đâu “nữ dị nhân” ở Lăng Ông là tông phạm của Lốc Cốc Tử. Ái chà, nhức đầu quá...

Quyên Tiểu Muội uống cạn ly rau má. Cô gục gặc:

- Chiều mai chắc chắn bà má của mình sẽ cúng bái ở Lăng Ông. Chúng ta cần phải họp mặt Ngũ Quái cấp tốc.

*

Chiều hăm lăm Tết, Lăng Ông đông nghẹt người ngơng xe cộ. Bầu trời miệt Bình Thạnh bị bao vây bởi đám khí thải độc hại vẫn vũ. Đám trẻ gửi ngựa sắt xong là giả vờ chấp tay sau hông đi qua đi lại như những chúng sinh hiền lành nhất ngấm các cội mai, hồng, cúc, hướng dương... bày biện khắp vành đai Lăng Ông. Riêng Thạch Sầu Đồi làm bộ huýt sáo nói chuyện với đám chim sẻ phóng sinh và lũ cá chép sắp được thả xuống sông, nhưng cặp mắt không ngừng theo dõi bà Võ Dạ và dì Mười đang len lỏi đến một cây đa to tướng.

Chiều nay bà Võ Dạ, má của Quyên và bà quản gia mặc hai chiếc áo dài thật kín đáo. Rõ ràng lời sấm truyền của Lốc Cốc Tử đã có tác dụng, bà Võ Dạ quyết tâm tìm hiểu bụng dạ của đấng tối cao bằng cách vào nơi chốn linh thiêng như một con nai tơ.

Bà nhắc nhở dì Mười:

- Chúng ta phải nhắm mắt cầu Đức Tả quân lúc xin thẻ xăm, kéo ngài nổi cơn thịnh nộ.

Hai người đàn bà nhắm mắt lắc ống xăm lần thứ nhất, thè đỏ ra một đồng. Lần thứ nhì rút hơn chục que, lần thứ ba không rơi nổi que nào, phải đến lần thứ tư mỗi bà mới được hương hồn Lê Văn Duyệt ban cho một quẻ.

Đứng lấp ló sau cây cột đình, Thạch Sầu Đồi thấy hết là cái chắc. Nó chạy ào ra chỗ bạn bè.

- Ê, mỗi người lớn được ông từ giữ đền phát cho một tờ giấy chi chút chữ sau khi xem số thẻ.

Thúy Bụi chất lười.

- Chắc chắc, người ta gọi đó là “lá xăm” ấy mà.

- Lá xăm thì phải có lời giải chứ?

- Còn phải hỏi. Ông làm ơn phi tới đằng sau gốc đa chỗ “nữ dị nhân” đang ngồi xếp bằng trên chiếu mau. Tôi sẽ hóa trang đây.

Thúy Bụi chớp chớp đôi mắt màu tím làm bộ ngây thơ nói nhỏ với Sơn và Quyên.

- Nhị vị đừng tới gần nghe, kéo quẻ thánh thần mất “linh” thì uổng phí công trình thám tử.

Coi chưa đầy mười phút, cô bé đã hóa thân thành một... bà già tóc bạc da mồi kè kè nón lá đến gốc đa nằm trụi gần cổng phụ. Trước mặt Thúy là má của Quyên đang chìa lá xăm còn dì Mười khúm núm quỳ xuống thấp nhang. Xa hơn một chút là cái đầu dị hợm của thằng Thạch cứ lắc lư như lân múa sau thân cây tróc vỏ sần sùi. Còn kế bên cô mới là... hiện tượng lâm li bi đát. Trời ạ, té ra nữ dị nhân Lăng

Ông là một ả đàn bà khá đẹp tuổi chừng ba mươi, bịt mặt bằng cặp kính râm hiện đại to đùng. Không cần trang bị con mắt của một nhà thời trang, Thúy Bội cũng hiểu thân hình “mình đây” của ả dị nhân sau giờ xem bói chắc mẩm thường xuyên có mặt ở các vũ trường với xiêm y lộng lẫy. Hừ, ả quan hệ thế nào với Lốc Cốc Tử, chẳng lẽ một nhan sắc lịch lãm như ả mà bó mình làm ả thầy pháp tầm phào kiếm tiền còm của lũ người mê tín ư?

Thúy Bội xuất hiện tỉnh bơ trong lối một bà già chẳng ai nhận ra cô. Cô phe phẩy nón lá vài cái tính ngồi bệt xuống chiếu như một kẻ tò mò thì tiếng thằng Thạch la lên oai oái.

- Á á... mà y định cần tao hả?

Lạ Chúa, từ trên ngọn đa rẽ lòng thông một con vượn nhỏ nhún ở đầu tuột xuống lê theo sợi dây xích rổn rảng. Con vượn có máu hể đỏ vòng cánh tay lông lá siết cổ Thạch Sầu Đời hôn chùn chụt như giữa chốn đình miếu xa lạ bất chợt gặp bạn bè quen.

Thạch Sầu Đời rú thảm thiết.

- Tao không phải loài vượn, tao là một con khỉ, mà y hiểu chưa...

- Khếch khếch...

Biến cố xảy ra quá bất ngờ khiến ai nấy sững sốt. Đúng lúc đó “nữ dị nhân” đeo mắt kính quay đầu lại, ả vuốt ve mái tóc thề óng ả và cất giọng khàn khàn.

- Nào, vượn “Âm Bình” của ta, lại đây...

Chất giọng khàn khàn vệt đục của ả như mê hoặc con vượn. Thúy Bội há hốc mồm nhìn con vượn ngoan ngoãn từ già Thạch Sầu Đồi rón rén bước vào lòng nữ đệ nhân. ả lặng lẽ cột xích con vượn vào gốc đa và phát biểu thản nhiên:

- Các nữ thí chủ cứ yên tâm, con vượn tên Âm Bình này là cánh tay thần thông quảng đại của ta. Ta đã nuôi nó bằng ngải từ hồi nó mới đẻ, kiếp trước của con Âm Bình là một cánh hoa sen đỏ. Còn ta kiếp trước là nữ thị vệ của Phật Bà Quan Âm, hiện đầu thai xuống dương trần làm Hồ Ly Cô Cô.

Thúy Bội nuốt nửa bưng miệng cười khúc khích nhưng... hai nữ thí chủ Võ Dạ và dì Mười đổ dấm cười. Hai bà đang trân trối cái nhìn thành kính trước Hồ Ly Cô Cô bỗng chuyển hệ sang Thạch Sầu Đồi một cách kính hãi. Bà Võ Dạ ú ớ:

- Trời Phật ơi, cháu... cháu đó hả Thạch?

Thạch chui ra khỏi cây đa ấp úng:

- Cháu... chỉ... chỉ tình cờ đi chơi Lăng Ông... không dè gặp cô và dì Mười...

Bà Võ Dạ thở phào:

- Cô cứ tưởng là cháu rủ cả đám em Quyên, con Thúy, cậu Sơn đến đây. May phước.

- Ô, làm gì có chuyện... tiểu lâm đó. Thôi, cháu chào cô và dì. Con vượn cà chớn làm cho cháu ngứa ngáy khắp mình mẩy. Đồ... Âm Bình!

Thạch Sầu Đồi trừng mắt nhìn Hồ Ly Cô Cô nhưng nheo mắt với Thúy Bội cực kỳ kín đáo. Nhiệm vụ của

nó coi như bị phá sản vì con vườn, nó đành hô biến ra chỗ các chiến hữu để Thúy thay mặt Ngũ Quái làm việc đại sự chứ sao.

*

Hồ Ly Cô Cô không mảy may nghi ngờ bà lão tóc bạc da mồi đang hươu nón lá ngồi xuống mép chiếu cạnh đám cỏ úa. Ả giơ lá xăm của bà Vỹ Dạ cho con vườn khệch khệch mấy cái rồi đập bàn tay sơn mười móng đỏ chót xuống đất ba lần.

- Nhà của thí chủ có Thần Trùng.

Má của Quyên im thín thít trong khi dì Mười nín thở thốt lên gần khóc.

- Xin Hồ Ly Cô Cô tế độ giải nguy cho bà chủ của tôi.

Ả pháp sư sửa lại gọng kính râm như sợ nó sút ra khỏi khuôn mặt... vũ nữ. Ả lại khàn khàn:

- Hãy chống nhãn dòm lá xăm này. Ngay tháng cuối năm Thần Trùng đã lấp ló trên đợt bông sứ, ố là là, nó đang bò xuống giữa cây sứ và sẽ hiện hình giữa bụi sứ trong đêm 26 Tết. Quá ư là kinh khủng.

Hai người đàn bà đáng thương ré lên.

- Chao ôi, Hồ Ly Cô Cô ngồi gốc đa mà xuyên suốt cả vườn sứ nhà chúng ta.

- Bữa nay là 25 Tết hả dì Mười, ngày mai... chết rồi, xin Cô Cô hãy làm ơn làm phúc cho chúng tôi lá bùa tiêu diệt con quỷ.

Ả Hồ Ly cười the thé.

- Hai nữ thí chủ chó lo lắng, thực ra lá bùa đã có sẵn trong biệt thự Hồ Văn Huê của nhị vị.

- Sao?

Ả pháp sư nhe hàm răng một cái bịt bạc khè về phía Võ Dạ phu nhân.

- Thần Trùng chỉ buông tha mạng sống của người đàn ông trong nhà nếu người đàn bà chịu tách lìa ông ấy.

- Tôi chưa hiểu...

- Có gì đâu mà không hiểu. Tôi chẳng biết các bà là ai nhưng căn biệt thự trồng bông sứ đỏ có một cặp vợ chồng ăn ở trái đạo trời đất. Họ sống không hợp nhau nên Thần Trùng quyết định tiêu diệt ông chồng. Nếu người vợ không vì quyền lợi ích kỷ chịu ly dị với chồng thì con quỷ tự nhiên biến mất. Hai nữ thí chủ rõ chưa hả?

Năm phút sau hai người đàn bà đứng dậy lui thủi ra về mà nước mắt rưng rưng. Ả Hồ Ly Cô Cô phải tay:

- Hí hí, mới phán sơ sơ mà thu hoạch được năm trăm đồng cúng. Anh Lốc Cốc Tử tài thiệt. O, còn bà già gần đất xa trời này, bộ tính ngồi đây trù ẻo hả, lá xăm của bà đâu?

- Bà già rồi mà xăm... mình mẩy chi cháu. Chúc cháu vô mệnh Tết. Có điều sau này cứ nhớ bà tên là Thúy Bội nghe.

m ư ờ i b ố n

BÀ CHỦ MƯƠI NÔNG TRẠI

Bốn quái hợp cấp tốc trong khu vườn trung bày hoa lan chim chóc sát nách Lăng Ông. Quyên Tiểu Muội đảm nhiệm khâu hậu cần kiểm gấp mấy chai nước khoáng cho bạn bè thắm giọng trên bãi cỏ xanh mượt. Trời sắp tối mà người đi trẩy hội vẫn đông nườm nượp, bốn đứa trẻ hầu như quên bằng tiếng chim hót, bản báo cáo miệng của Thúy Bội đã “hót” vào tai chúng những giai điệu kinh hoàng.

- Á Hồ Ly Cô Cô kia biết rành gia đình Quyên như một người trong cuộc - Thúy kết luận. - Á chẳng những nói về căn biệt thự trồng bông sứ mà còn miêu tả nó nằm trên đường Hồ Văn Huê nữa kia. Quý vị nghĩ sao?

Thạch Sầu Đời nghiêng rằng:

- Đó là một mụ Hồ Ly Tinh chóe Cô Cô cái quái gì. Có lẽ mụ ta được “bà nhập” nên phán đại dè dàu

trúng phóc. Theo tôi, xem bói hay đoán điềm giải mộng hoặc coi lá xăm chẳng có gì là khó cả. Cứ thấy mặt thân chủ nữ nào ủ dột thì hết là... thất tình, ăn mặc đồ đẹp thì hết là ở khu sang trọng như Hồ Văn Huê hoặc Bàu Cát, dễ ợt...

- Đừng làm nhiều không khí điều tra Thạch ơi, tại sao ả biết nhà Quyên có trồng bông sứ, nếu ả không được lão Cốc Cốc Tử rỉ tai thì còn lâu mới “nổ tá lả” như vậy.

- Thúy nói đúng - Quyên gật đầu - mình không hiểu sao giữa thời đại tiến bộ khoa học này con người lại tìm may rủi ở thần linh nhiều đến thế, họ nghi ngờ chính họ và tự biến thành mối ngon cho lũ người bói toán.

Thạch huýt sáo:

- Tôi không thích hợp với triết lý, tôi đang phẫn nộ vì bị con vượn Âm Bình của mẹ Hồ Ly Cô Cô hành hung đây. Phải chi có con khi Tề Thiên kế bên thì nó đừng hòng giỡn mặt.

Lúc này Sơn Đại Ca mới cất tiếng:

- Khỉ vượn cùng chủng tộc, còn thầy pháp rất một nòi. Bây giờ chúng ta bàn về nòi thứ nhì nghe. Mọi chuyện càng lúc càng rõ ràng hơn, thí dụ như Lốc Cốc Tử không phải ngẫu nhiên gõ mõ đi lang thang vô nhà Quyên để tri hô cho bà má hú vía trước con quỷ Thần Trùng, lão cũng chẳng vô tình khi giới thiệu đồng nghiệp Hồ Ly Cô Cô triển khai lá xăm Thần Trùng

thành chuyện bỏ chồng bỏ vợ. Tôi cho rằng, lão và ả Hồ Ly đã cùng móc ngoặc âm mưu dựng chuyện thần thoại với nhau. Và điều quan trọng hơn là dưới sự giật dây của một tên đầu đảng khác.

Thạch liếm mép:

- Chúng có thể là nhân tình nhân ái với nhau chăng?

- Chuyện đó chẳng liên hệ gì tới những đứa trẻ ngây thơ như chúng ta. Vấn đề là chúng dựng chuyện bậy bạ như thế nhằm mục đích gì, nhằm ly gián cha mẹ Quyên hay nhằm mục tiêu ăn cướp?

Quyên nhắc khẽ.

- Tên đầu đảng có thể là một phụ nữ và hiện cư trú ở Đà Lạt. Lốc Cốc Tử đã từng gọi phon cho nhân vật ấy và biết đâu cũng chính nhân vật ấy đã trò chuyện với ba Long mình suốt hai tiếng đồng hồ trong văn phòng kín như viên trụ lý đã xác nhận.

Bốn chai nước khoáng đã cạn sạch. Sơn liếc nhìn đồng hồ đeo tay thờ dài.

- Trời tối rồi trong khi đáp số bài toán vẫn lơ lửng. Tụi mình phải về báo hiếu với gia đình thôi.

Thạch hậm hực:

- Không hiểu Tết này tôi có được biểu diễn pháp thuật Hầu Quyền trong đại hội Lân Sư Rồng không, tôi và con Tề Thiên đã đăng ký lịch thi đấu với Ban tổ chức, ai ngờ giờ bị kẹt vô cuộc điều tra ba trợn.

Quyên nắm tay Thạch rì rầm:

- Bạn sẽ vẫn biểu diễn, mình hứa mà. Cụ thể là ngày mai Thạch tha hồ ở Xóm Chùa luyện tập, cả Sơn Đại Ca cũng miễn can thiệp. Ngày mai tôi và Thúy sẽ không làm phiền các bạn đâu.

- Ô, mình quen “nói ngược” Quyên ơi.

*

Nguyên ngày 26 Tết, pháo đài sang trọng của gia đình ông ty phú Đỗ Long trên đường Hồ Văn Huê như có đám tang. Hai người lớn trong nhà là bà Võ Dạ và dì Mười quản gia cứ đưa mắt nhìn nhau rầu rĩ, thậm chí họ cũng không buồn rớ đến việc bếp núc. Bánh chưng bánh tết và các thực phẩm chế biến khác thì đã có sẵn trong tủ lạnh, các chậu cây kiểng thì bông đã nở rộ, chỉ riêng lòng họ héo hon.

Tiếng dì Mười nghe thật thê lương.

- Hồ Ly Cô Cô dặn tối nay Thần Trùng hiện hồn đó.

Bà Võ Dạ mặt tái nhợt:

- Tôi vẫn còn bán tín bán nghi dì Mười ạ. Nếu quả thật có ma quỷ, tôi sẽ rút lui về bên ngoài để cho anh Long còn hy vọng sống sót trên đời.

- Nghĩa là bà chấp nhận ly dị ư, lẽ ông chủ nhân cơ hội này đem về một “ác phụ” thì sao?

Bà Võ Dạ nói như khóc:

- Không ai làm dì ghê con Quyên được đâu, tôi biết. Còn chuyện thay lòng đổi dạ của anh Long tùy thuộc

ý trời, riêng tôi chỉ cần anh ấy không bị ma quỷ ám hại là đã đủ mãn nguyện.

Đi Mười khóc rống lên và hai người phụ nữ lại lau nước mắt cho nhau.

Khác hẳn với sự bi lụy vô ích của hai người lớn, Quyên và Thúy rất bình tĩnh. Hai cô gái đều hiểu ngầm căn nhà sắp có biến cố lớn, biến cố có thể xảy ra ngay ban ngày chứ chưa hẳn ban đêm, bởi vì con Thần Trùng gì đó không phải thứ vô hình từ cửa miệng hai tên thầy pháp nam nữ, Thần Trùng phải lộ lộ với lưỡi dài, răng nanh, mắt ốc bươu, móng chân móng tay nhọn lều.

Thúy đã nhiều lần cười ngất:

- Không con Thần Trùng nào “nghệ thuật hóa trang” qua mặt con Thúy à nghe. Mình sẽ lột mặt nạ nó.

Quyên chỉ im lặng. Đầu óc cô đang theo đuổi một suy nghĩ riêng, còn phải hỏi, nếu cú phen của Lốc Cốc Tử tương ứng với điều cô phán đoán thì chỉ nội bữa nay ba cô sẽ trở về với một người đàn bà lạ hoắc từ xứ sở sương mù Đà Lạt.

Cô kéo Thúy ngồi xuống băng ghế đá trong vườn, giữa hai đứa là hắc miêu Bé Mun mềm mại như cái nệm bông gòn. Cô thì thầm:

- Từ Đà Lạt về Sài Gòn đi xe đồ mấy giờ mới đến hả Thúy?

- Chạy nhanh mất năm sáu tiếng, chạy chậm bảy tám tiếng. Nếu khởi hành vào sáng sớm thì cỡ giờ này là tới nơi. Ủa, mà tại sao bồ thắc mắc vậy Quyên?

- Vì...

Quyên ngưng bật bởi con Mun nhảy phóc xuống băng ghế tru lên một tràng rùng rú cùng lúc với tiếng chuông ngoài cổng reo inh ỏi. Cô lảo bầm:

- Mình đã đoán đúng, Thúy ạ. Ba Long bấm chuông đúng tín hiệu kia kìa.

Cánh cổng mở ra và hai đứa trẻ cùng há hốc mồm sừng sốt trước một người phụ nữ đẹp thần bí vừa bước xuống taxi đến bên cạnh ba Quyên. Giọng ngài giám đốc Đỗ Long cực kỳ hân hoan:

- Xin giới thiệu với Thuyền Quyên, đây là bà Thái Thị Đắc Kỳ, bạn gái ba, là bà chủ vườn nông trại mà ba gặp tại Washington.

Quyên gục đầu khoảng năm giây. Giây thứ sáu, cô nói lạnh như băng giá.

- Kính mời bà Đắc Kỳ và ba vào phòng khách, má và dì Mười đang đợi. Con xin giới thiệu bạn bè con, đây là Thúy Lolita ái nữ Tổng giám đốc Công ty dầu lửa ALICE ở Bangkok và con mèo rừng của bạn ấy.

*

Người phụ nữ trẻ trung có khuôn mặt đẹp thần bí ngồi bất chéo đùi vô cùng ung dung trong phòng khách bất chấp mọi ánh mắt đang chiếu tướng chằm chằm. Thậm chí cô nàng còn vênh cằm lên khiêu khích. Mà cô ta khiêu khích cũng phải, ngoài cái tên Đắc Kỳ vốn nổi đình nổi đám trong lịch sử Trung

Quốc khiến bạo chúa Trụ Vương chết mê chết mệt, cô ta còn trang bị một thân hình cân đối của một nữ tiếp viên hàng không. Cô nàng có đôi mắt sắc lẹm dao cau, sống mũi dọc dừa, môi trái tim, răng khểnh và nước da trắng như trứng gà bóc. Một điểm duy nhất nghịch lý lại nằm ở nghề nghiệp Đắc Kỷ, không có lý do gì một bà chủ mười nông trại lại có mười ngón tay éo lá thế kia, mười ngón tay chắc mẫm chưa hề cầm đến cuốc, xẻng.

Thúy Bội thở thè bên tai Quyên:

- Ả Đắc Kỷ này có một chi tiết rất giống Hồ Ly Cô Cô.

- Chi tiết nào?

- Mái tóc thề và những móng tay sơn đỏ. Tôi có cảm tưởng họ cùng môn phái.

- Mình thì thấy cái nhìn của mụ như một người từ thế giới khác.

Hai cô bé ôm con Mun ngồi rón rén ở hai chiếc ghế ngoài cùng. Lúc này Đỗ Long đã đứng lên, ông ực cạn ly Reni Martin rồi rồn rảng với bà Võ Dạ.

- Tôi thiết tưởng chẳng nên giấu diếm em điều gì, Võ Dạ ạ. Trong chuyến công du thủ đô Washington của Hoa Kỳ nửa tháng qua, tôi có may mắn được làm quen với bà Thái Thị Đắc Kỷ cũng từ Việt Nam qua cùng dự hội nghị tiếp thị sản phẩm công nông nghiệp quốc tế. Như em đã biết, Công ty địa ốc Đỗ Long đang mở man làm ăn lớn vì thế chúng ta rất

cần sự hợp tác, nhất là hợp tác với một bà chủ có mười nông trại tại Đà Lạt như bà Đắc Kỷ. Chính vì thế sau hội nghị, tôi đã không bay về Sài Gòn mà đáp phi cơ cùng bà Đắc Kỷ lên cao nguyên. Tôi muốn bà ấy giới thiệu hoặc làm trung gian cho kế hoạch phát triển nhà nghỉ khách du lịch trên Đà Lạt. Ở Vũng Tàu chúng ta đã có một nhà nghỉ cá nhân rồi nhưng ở Đà Lạt thì hoàn toàn trắng. Em hiểu tôi chứ Vỹ Dạ, chúng ta cần lập một chi nhánh của công ty Đỗ Long tại xứ sở cao nguyên mộng mơ.

Đi Mười lẳng lẳng rúc xuống bếp tránh tia nhìn khó chịu của ông chủ khiến bà Vỹ Dạ lúng túng thấy rõ. Tuy nhiên bà vẫn có cách bảo vệ hạnh phúc của mình. Bà nói chậm rãi nhưng chắc nịch:

- Em không cần biết anh quan hệ với ai và làm việc ra sao, có điều mong rằng anh đừng lừa dối em. Trong tình nghĩa vợ chồng, lừa dối tương đương với một bi kịch đổ vỡ.

- Em nghĩ thế ư, Vỹ Dạ?

- Vâng. Chúng ta đã cùng tạo dựng nên cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, đã có một cô con gái xinh đẹp và có tất cả những gì mà nhiều người trong xã hội thèm muốn. Em cũng xin được nói thẳng với anh rằng: ông giám đốc Đỗ Long không hề dự hội nghị Washington.

Đỗ Long rúng động nhưng bà chủ mười nông trại thần bí vẫn dửng dưng. Thực ra Đắc Kỷ chỉ quan tâm đến hai thầy trò con mèo Mun. Chậc chậc, tướng tá

con bé lai Tây kia ngó nhếch nhác vậy mà lại là ái nữ của ngài Henry lừng lẫy. Con mắt màu tím của con bé khá nguy hiểm, lạng quạng nó và ả mèo đen bản thủ dám phá bình mưu đồ của mình như chơi.

Ả lò đời thấy cái răng khểnh hớp hồn về phía Đỗ Long, và ông chủ công ty địa ốc đổi giọng tức khắc. Ông chấp tay sau hông đi qua đi lại phòng khách găm gù.

- Tại sao em dám nghi ngờ chuyện tôi đi Mỹ hả, thằng nào trong cơ quan bép xép nhằm nhí, tôi sẽ tố cáo chúng...

Cơn điên tiết của gia chủ bị chặn lại cấp tốc bởi chính đứa con gái của ông. Đỗ Thị Thuyền Quyên đứng bật dậy như một quan tòa. Cô bắt đầu tham dự cuộc chơi của người lớn:

- Thưa ba, trên báo chí và truyền hình suốt một tháng qua, chưa có người phát ngôn nào đề cập đến một hội nghị thương mại của người Việt tại bất kỳ một quốc gia nào.

- Cái gì?

- Con còn biết nước Mỹ tuy đã cải thiện bang giao với nước ta nhưng họ vẫn chưa chịu mở cửa về kinh tế song phương. Vì thế, không thể có chuyện ba và bà Đắc Kỷ đây “bắt tay” với họ ở thủ đô nước Mỹ.

- Há?

- Ba có thể trách mắng con nhưng con vẫn nói lên một sự thực: thời gian qua ba nghỉ mát trên Đà Lạt. Chỉ có vậy.

Đỗ Long rũ người xuống như bị một đòn giáng vào lưng. Ông không có khả năng cầu cứu ai, kể cả nàng Đắc Kỷ. Ông ân hận nhìn con gái.

- Ba thành thật xin lỗi con và Vỹ Dạ. E hèm, ba biết nói thế nào nhỉ, à à... ba và bà chủ mười nông trại bận bàn bạc chuyện làm ăn cho nên...

- Cho nên ba bắt má con chờ mòn mỏi. Ôi, nếu ba biết má đã phải mời thầy bói đến để xem vận mạng cho ba, nếu ba biết má đột nhiên mê tín dị đoan đi Lãng Ông xin xăm chỉ vì ba, nếu ba biết căn nhà mình dạo này như có ma quỷ ám.

Thuyền Quyên nghẹn lời. Cô chỉ có thể trừng phạt người cha thiếu trách nhiệm đến mức đó là hết. Cô nấc lên và bùng mặt khóc òa. Thúy Bội không thích nhìn bạn khóc, cô bé lẳng lặng quàng vai Quyên kéo ra vườn bông sứ trong lúc linh miêu gừ một tiếng khi phóng vụt qua chiếc ghế bành mà mẹ Đắc Kỷ ngồi bắt chéo chân.

*

Cuối cùng màn đêm cũng buông xuống một cách âm muội. Hai cô bé cương quyết không dùng bữa tối với người lớn, ngồi lì luôn ở ngoài vườn. Giọng Quyên khác lạ hẳn:

- Đêm nay mẹ Đắc Kỷ trọ ở nhà mình, ngay căn phòng có cửa sổ trông ra vườn dành cho thượng khách.

Ba mình đã bắt má mình phải thu xếp chỗ ở cho mụ để sáng mai mụ đi sớm.

- Ông Đỗ Long đã nghĩ về mình ra sao?

- Hơi cau mày một chút nhưng không bực mình lắm. Nghe tin Thúy là con của Tổng giám đốc dầu lửa ALICE, ba mình tỏ vẻ kính nể.

- Nghe nè Quyên, đêm nay theo lời Hồ Ly Cô Cô thì con quý Thần Trùng sẽ hiện hồn. Bắt đầu từ ngọn một cây bông sứ rồi...

- Rồi xuống giữa thân cây rồi nhe nanh nhát ma hủ. Được thôi, đêm nay hai đứa mình sẽ cho con mèo rừng canh con quý, không con quý nào thoát nổi móng vuốt linh miêu đâu.

Tối hôm đó hai cô gái chấp chờn mắt đến nửa đêm mới ôm nhau ngủ ngon lành. Hắc miêu Mun đã được thả rông ở ngoài vườn bông sứ. Có ả chúa tể mèo hoang Xóm Đường Ray đó làm vệ sĩ, cướp cũng chưa chắc dám xâm nhập nói gì là con Thần Trùng cả chồn của mụ Hồ Ly.

Hai cô bé không biết rằng 0 giờ 15 phút, cửa sổ trong phòng thượng khách mở ra. Tiếp theo đó một bàn tay trắng nõn sơn móng đỏ chót liệng một thứ gì xuống đất nghe cái bịch. Tiếp theo đó là tiếng “ngao, ngao” mỗi lúc một nhỏ dần.

Và màn rừng rợn nhất cũng đã xuất hiện. Một giờ sáng khi mọi người trên trần gian khổ ải đang phiêu lưu trong giấc mộng thiên đường thì từ căn phòng

ngủ của đôi vợ chồng nhà tỷ phú Đỗ Long, một âm thanh tắt nghẹn gào lên.

- Trời Phật ơi, con... con quý...

Sau tiếng gào thét thanh của bà Vỹ Dạ, đến tiếng la chối lói của dì Mười phía nhà bếp. Bà quản gia vừa bật công tắc điện sáng trưng vừa bù lu bù loa.

- Ông chủ bà chủ ơi, tôi... tôi thấy nó rõ ràng. Nó vắt vèo trên cây sứ trong bộ đồ trắng dành để liệm người chết.

Tất cả mọi cửa sổ nhìn ra vườn đều được mở toang hoác trừ cửa sổ ở Đắc Kỷ. Hai cô bé dụi mắt lia lịa bật khỏi giường. Tiếng của Quyên thảng thốt.

- Bạn thấy gì không hở Thúy?

- Một cái bóng trắng từ cành sứ cao nhất bay qua bức tường cao hai mét biến mất. Hết.

- Ôi, không thể nào tin nổi. Mình chứng kiến rõ ràng Thần Trùng chuyển từ cây này sang cây khác vun vút rồi tàng hình trong một bụi dương.

Thúy Bụi vỗ trán như sức nhớ ra.

- Lạy Chúa, con bé Mun...

- Sao?

- Ra vườn mau lên. Tại sao bé Mun lại để cho ma quái lộ hành chớ. Nó là khắc tinh của lũ quỷ sứ kia mà.

Hai cô bé trong bộ đồ ngủ bằng hoàng trước đóng thịch mềm nhũn của hắc miêu vô địch tại góc tường tối om. Thúy thần thờ cầm chiếc bịch nylon mùi thịt chim cút chiên bơ lên mũi ngửi. Cô nguyền rủa:

- Bọn ma quỷ đã liệng miếng thịt tẩm thuốc mê gói trong bọc nhựa này vô vườn. Thảo nào...

Con mèo bắt đầu cựa cựa rên khe khẽ khiến hai đứa mừng húm. Sức chịu đựng của mèo thật kỳ diệu, thuốc mê được trộn kiểu đó mà chỉ làm nó chiêm bao chưa tới một tiếng đồng hồ. Trong lúc Bé Mun cất giọng ngao ngao, bất giác Quyên Tiểu Muội liếc về phía cửa sổ đóng kín của căn phòng thượng khách. Cô lẩm bẩm:

- Gói chim cú tẩm thuốc mê này nằm gần cửa sổ mù Đắc Kỷ hơn là từ cánh cổng biệt thự. Thúy nghĩ đúng không, nếu có kẻ muốn ám hại con Mun thì...

CÀNG LÚC CÀNG RẮC RỐI

5 giờ sáng ngày 27 Tết, người phụ nữ có khuôn mặt đẹp thần bí được ông chủ Đỗ Long mệnh danh là bà chủ mười nông trại chia tay biệt thự bông sứ một cách vội vã. Ra tiền Đắc Kỷ ngoài cổng chỉ vón vện mình Đỗ Long.

Khi chiếc taxi màu xanh lá cây chở người đẹp đi mất, ông Long mới quay lại phòng ngủ như một người mất hồn. Ông lững thững suốt nửa giờ liền từ phòng ngủ đến phòng khách làm bà Vỹ Dạ phải sốt ruột. Bà lặng lẽ bước đến cạnh chồng.

- Trông anh cứ như một kẻ bị mộng du ấy anh Long ạ. Anh vừa đi vừa lảm nhảm mấy từ “Thiên Sứ” khiến em không sao hiểu nổi.

Bà nhẹ nhàng rót một tách nước trà sen thơm ngát đưa tận miệng ông.

- Có chuyện gì khổ tâm hãy nói cho em nghe, “Thiên Sứ” của anh là ai chứ, hay là cô ả Đắc Kỷ?

- Em làm ơn bớt lời thôi giùm, rót cho tôi cốc rượu Remi Martin lúc này hợp lý hơn.

Mới tinh sương đã giải khát bằng rượu mạnh rõ ràng người đàn ông có tâm trạng bất an. Đúng vậy, ông Long đã cất tiếng:

- Vỹ Dạ biết không, vụ cái bóng trắng nhảy nhót trên cây hồi đêm làm tôi bất chợt nhớ đến giáo phái thiên sứ. Tôi đang nghĩ có lẽ phải nhờ vả họ đây, họ sở trường về môn trừ tà ma diệt quỷ ám. Thú thật với em, tôi có lừa dối em một vài việc không đáng kể, chẳng hạn việc giao du với vị giáo chủ giáo phái thiên sứ. Trong một năm bù đầu vì công việc kinh doanh vừa qua, tôi đã tự ổn định tinh thần mình bằng cách nghiên cứu thuật sống trường sinh. Tôi đã đọc sách nói về Yoga Ấn Độ, về cách tọa thiền của người Trung Quốc, về sách luyện linh đan của Tần Thủy Hoàng. Mãi tới khi quan hệ với bà chủ vườn nông trại ở Đà Lạt tôi mới hiểu thế nào là “đại ngộ”...

- Nghĩa là anh đã đại giác ngộ và rước bà Đắc Kỷ về văn phòng công ty tâm sự suốt hai tiếng đồng hồ?

-Ồ, chớ có ghen tuông vớ vẩn. Chính cô nàng thần bí đó đã giảng đạo cho tôi đấy. Nhờ cô ta giới thiệu mà sau này tôi có dịp hạnh ngộ với giáo phái Thiên Sứ. Vỹ Dạ hiểu không, vị giáo chủ của giáo phái là một người đàn ông lực lưỡng cao lớn như hộ pháp

có giọng nói chuông đồng và cặp mắt sáng hơn sao trời. Ông ta thần thông quảng đại đến mức tôi sẵn sàng gia nhập đạo không một chút do dự.

Dòng máu mê tín trong người bà Võ Dạ nổi lên, trong một giây bà quên bằng ả Đắc Kỷ là đồng đạo của vị giáo chủ thiên sứ. Bà hỗn hển:

- Ông ta có những phép màu nào?

- Ít nhất là tiêu diệt lũ tà ma vật vãnh như con quỷ nhập tràng đã hù dọa tinh thần chúng ta đêm qua. Ái chà, kiểu này anh sẽ phải lên Ban Mê Thuật một chuyến để thỉnh giáo chủ về Sài Gòn cứu nhân độ thế.

- Trời đất, anh định bỏ mẹ con em ở nhà cho Thần Trùng hành hạ mỗi đêm ư?

- Ô, anh đi và về liền trong ngày kia mà, có gì phải hoảng sợ. Ban Mê Thuật đã có đường hàng không, anh sẽ gọi phen lên phi trường đặt vé khứ hồi ngay hôm nay. Rồi em sẽ thấy con Thần Trùng khốn kiếp ấy van lạy giáo chủ Thiên Sứ vĩ đại.

Bà Võ Dạ lắc đầu:

- Em sẽ không ở nhà để chứng kiến phép lạ của giáo chủ vĩ đại đâu. Hồ Ly Cô Cô ở Lăng Ông đã nói rằng...

Đỗ Long làm bộ ngơ ngác:

- Gì hả em?

- Rằng em còn ở với anh ngày nào là Thần Trùng sẽ còn hiện lên ngày ấy. Có lẽ... Có lẽ sáng nay em và con sẽ về bên ngoại vài ngày Tết xem thử tình hình có thay đổi chẳng, tối thiểu là anh sẽ được an toàn

mạng sống và linh hồn người chết khỏi quấy nhiễu nhà chúng ta.

Ông Long sững sờ trong mười giây vì cảm động. Nhưng giây thứ mười một, ánh mắt ông lóe một tia tinh quái. Ông vờ vĩnh cười an ủi vợ hiền.

- Cám ơn lòng chân thành và chung thủy của em. Tuy nhiên cho dù em có về tạm trú bên bà ngoại, anh cũng quyết định thỉnh giáo chủ xứống núi. Anh thù cái con quỷ trắng toát ấy. Ủa...

Đỗ Long quay đầu lại trước tiếng xê dịch của sau lưng. Sự xuất hiện của Thuyền Quyên làm ông bàng hoàng.

- Ủa, con gái ba đã nghe hết rồi ư?

Quyên nói không một chút xao xuyến:

- Con đã nghe lén này giờ và sẽ không theo má Vỹ Dạ về ngoại. Nhà con con ở, chào ba.

*

9 giờ sáng, vợ chồng nhà tỷ phú Đỗ Long cùng xuất hành một lượt trên chiếc xe hơi Toyota Camry bóng lộn do tài xế riêng từ gara đánh đến đón. Viên tài xế chung hửng khi biết mình sẽ đưa bà chủ tới căn nhà mẹ của bà ở ngoại ô Sài Gòn và sau đó đưa ông chủ ra phi trường Tân Sơn Nhất trước khi xách xe không về gara.

Anh ta lằm bằm trong bụng.

- Không hiểu ông bà chủ lực đục tình cảm gì đây. Kỳ cục, Tết đến nơi mà căn biệt thự rộng lớn chỉ còn

mỗi cô Quyên bé bỏng và bà Mười quản gia già khú đế. Lỡ cướp đột nhập thì...

Anh ta tự cắt đứt dòng suy nghĩ bởi tương lai thất nghiệp lớn vồn chớ còn phải hỏi.

Chiếc Toyota Camry vừa lăn bánh là dì Mười từ trong hậu liêu đã hót hải chạy ra tiền sảnh la như bị ma rượt.

- Quyên ơi, Thúy ơi...

Quyên đã chán vở bi hài kịch của gia đình đến nỗi nằm xoa tóc trên giường chẳng thèm động đậy. Nhưng Thúy thì khác, cô bé bỏ dở đĩa sữa của con Mun xuống đất lao tới bà quản gia, giữ chặt cánh tay bà.

- Có biến cố gì vậy dì Mười.

- Thuyền Quyên đâu?

- Cô bé tuyệt thực ở trong phòng không thèm ăn uống gì cả.

- Tội nghiệp. Rồi cô chủ nhỏ sẽ phải ăn sáng nếu thấy những thứ tôi vừa tìm được trong hộp tủ bàn trang điểm của mụ Đắc Kỷ. Chà...

Pháo đài quý tộc của dòng họ Đỗ lúc này chỉ còn ba con người một con thú ngồi trầm ngâm. Trên tấm thảm trải sàn là các món chiến lợi phẩm mà dì Mười vừa sục sạo được từ gian phòng dành cho thượng khách. Đó là một thỏi son môi, một hộp đất sét dẻo dành cho con nít tập nặn điêu khắc thủ công, một lọ thuốc quai đản để chử Cloroform bí ẩn.

Quyên Tiểu Muội tối kỵ chuyện xâm nhập phòng ốc người lạ, nhưng đối với Thúy Bội thì quan niệm đó là rất tầm phào. Cô bé trẻ môi.

- Đợi tôi một chút nghe quý vị.

Một lát sau Thúy Bội quỳ quả bước ra khỏi buồng thượng khách Đắc Kỷ với một mảnh giấy trên tay. Cô lúc lắc mái tóc nhím.

- Kiên nhẫn là mẹ thành công, đứng chờ. Tôi tịch thu được tờ tối hậu thư chi chít chữ này dưới tấm nệm trái giường đây.

Ba phụ nữ già trẻ khởi sự điểm danh từng món đồ rơi rớt của bà chủ mười nông trại. Dì Mười phát biểu trước:

- Thôi son chắc chắn vô hại, mũ Đắc Kỷ đó dùng nó nhằm tăng sự hấp dẫn dụ khị ông chủ mà thôi.

Thúy mân mê hộp đất sét dẻo. Bề ngoài thì nó giống hệt như một dụng cụ thủ công khai thác năng khiếu nặn tượng của lũ nhi đồng học lớp mẫu giáo, nó có tới sáu màu sắc xanh, đỏ, tím, vàng, trắng, đen đủ cho đám nhi đồng hóa phép thành hình chim, thú thần tiên. Nhưng có sao trong cái hộp lại thiếu mất một cục đất sét màu trắng mới là lạ. Cô rì rầm:

- Ả lẳng lơ đó mang theo hộp đất sét thủ công trong xác tay để làm gì cà, chẳng lẽ ả tính nặn hình má Quyên để thư cho bồ ghét, mà lý do gì ả chỉ xài có một cục dẻo màu trắng?

Câu hỏi của Thúy còn lơ lửng thì Quyên đã có lời giải về lọ thuốc đề chữ Cloroform. Cô thất sắc.

- Mình lỡ học tiếng Anh nên hiểu rằng đây là lọ thuốc mê. Hừm, té ra mụ phù thủy Đắc Kỷ đã nhỏ một phần ba lọ thuốc mê vào miếng mồi chim cút chiên bơ mà mụ mua sẵn trong túi xách du lịch. Cũng may là mụ dùng bùa mê thuốc lú để mua sự im lặng của con mèo rừng chứ chưa đầu độc toàn gia đình mình.

- Sao?

- Còn nhớ mối nghi ngờ của mình đêm qua không Thúy, lúc con Mun nằm xỉu thì cửa sổ phòng mụ đóng kín mít. Mụ muốn đánh lạc hướng chúng ta rằng mụ chẳng dính dáng gì tới con ma nhưng đáng tiếc là tính già thành non. Mình dám bảo đảm là mụ liệng bịch mồi thuốc mê khỏi cửa sổ để bịt mồm lẫn móng vuốt con Mun, sau đó bắn tín hiệu cho con Thần Trùng bay vô vườn quây tan nát. Tóm tắt lại, mụ và con ma là một. Chưa kể đến đám Hồ Ly Cô Cô, Lốc Cốc Tử. Rất có thể chúng cùng một băng đảng.

- Chậc chậc...

- Bạn hãy đọc lớn lá tối hậu thư mà bạn tìm thấy dưới nệm giường thử xem.

Khởi thúc giục, Thúy Bụi giơ tờ giấy lên cấp tốc. Con mắt màu tím của cô liếc về Quyên với đầy đủ sự kính nể. Cô đọc rõ từng chữ.

- *“Truyền lệnh cho Đắc Kỷ Cô Cô phải thực hiện phi vụ của giáo chủ trước ngày 26 để trưa 27 có mặt tại thánh*

thất. Thắng hay bại cũng phải về núi không được lộ tung tích. Giáo chủ muốn Tứ Đại Cô Cô và Bát Đại Tử phải trình diện đầy đủ trong lễ kết nạp sứ đồ”.

Dì Mười nghếch mặt ra một cách... dị đoan trước những ngôn ngữ bí hiểm đầy tính tà thuật. Bà dựng tóc gáy:

- Tứ Đại Cô Cô và Bát Đại Tử là ai?

Quyên trả lời như một luật sư:

- Tứ là bốn còn Bát là tám. Chúng ta đã biết hai đại cô cô là mẹ Hồ ly và mẹ Đắc Kỷ, chúng ta cũng biết một đại tử là Lốc Cốc Tử. Trời ạ, thật không ngờ bọn chúng cùng một nguồn cội với nhau.

- Nghĩa là còn tới “hai cô cô” và “bảy đại tử” nữa hả Quyên?

- Đúng vậy, thưa dì Mười. Dưới trướng chúng là hàng loạt “sứ đồ”, trên chúng là một vị giáo chủ. Chúng lại còn có cả một “thánh thất” để làm sào huyệt. Bạn nghĩ sao về “phi vụ” của chúng hả Thúy Bội?

Thúy nhìn hộp đất sét thủ công mơ màng:

- Phi vụ mà chúng đang theo đuổi có thể liên quan tới cục sét dẻo màu trắng bị mất. Bây giờ mình nặn óc hoài vẫn nghĩ không ra.

- Mẹ Đắc Kỷ Cô Cô tưởng tụi mình là trẻ con, nên xong việc là phỉ tay lên đường quên luôn các món phụ tùng cần phải phi tang dấu vết. Mẹ cứ tưởng cái giáo phái Thiên Sứ mắc dịch của mẹ là bất khả xâm phạm.

- Cõi chừng ba Quyên có nhúng tay vô, nên nhớ ông Đỗ Long là một “sứ đồ” mới của giáo phái và...

- Và gì nữa hả Thúy?

- Và sáng nay lúc ả Đắc Kỷ bốc hơi là ba của bồ cũng kiếm có lên Ban Mê Thuật để biến mất luôn. Theo mình, sự tàng hình đồng loạt này không phải là chuyện trùng hợp ngẫu nhiên.

Quyên đầu đón trước nhận xét tế nhị của Thúy. Rõ ràng người bạn gái giang hồ đã cố tình tránh né việc ông Đỗ Long đang biến thành một cái bóng trước sức quyến rũ của nữ chủ mưu nông trại. Trái tim đa tình của vị giám đốc công ty địa ốc đã bị lệ thuộc, ông tự nguyện xa lánh vợ con và đầu hàng mục Đắc Kỷ hoàn toàn.

Cô thở nặng nề:

- Nội vụ càng lúc càng rắc rối. Chúng ta cần một cuộc họp khẩn cấp với các thành viên còn lại của nhóm.

- Họp ngay bây giờ à?

- Chứ sao. Dì Mười sẽ làm chứng trước ba Long và má Vỹ Dạ cho chúng ta. Rằng căn nhà ma ám này rất cần bổ sung thêm hai ông tướng Sơn Đại Ca và Thạch Sầu Đồi để bảo vệ đám đàn bà con gái.

Thúy quay qua ả mèo Mun thì thầm:

- Chị em mình chuẩn bị ngao du một vòng Sài Gòn, cưng há. Chưa chắc giờ này hai ông thần chịu ở yên Xóm Chùa hay Xóm Lách tu tỉnh.

Linh miêu Mun gào “ngao” lên một tiếng cùng lúc với tiếng chuông điện thoại reo vang. Dì Mười chạy ra rồi lại chạy vào hốt hải.

- Thuyền Quyên có điện thoại, có ai gọi cháu từ trên Ban Mê Thuột.

*

Quyên Tiểu Muội chỉ cần nghe chất giọng “phốt tỉnh Ảng Lê” hờ hững là biết ngay giọng của anh chàng bạch diện thư sinh đẹp trai.

Cô suýt nữa buông ống nghe vì quá bất ngờ bởi cú phôn của Hoàng Lăng Tử.

- Alo, Quyên đây. Phải anh Hoàng đó không?

- Hoàng Lăng Tử một trăm phần trăm với con đại bàng đang đậu trên vai. Tôi hiện ở trong một căn nhà người quen tại Ban Mê Thuột.

- O...

- Ở các tỉnh cao nguyên chỗ nào tôi cũng đặt chân đến, và có tí chỗ quen có thể tạm trú không sợ cảnh sát kiểm tra hộ khẩu. Căn nhà tôi đang nương náu địa chỉ 10B đường Bạch Đằng Giang, số điện thoại là...

- Từ từ, đợi mình ghi vô sổ tay đã.

- Ở trên núi được nghe giọng con gái cũng đỡ ngiễn. Quyên há.

- Anh liệu hồn kẻo con rệp đang rúc qua đường dây điện thoại bò vào lỗ tai anh đấy.

- Á à, tôi tối kỵ rệp và các con vật hiền lành...

- Vậy thì nghe đây, Thúy Bội hiện ăn Tết ở nhà mình và hai đứa rất cần một thông tin ngay tại Ban Mê Thuật. Ừm, ở trên đó anh Hoàng có nghe đồn về một giáo phái nào mang tên Thiên Sứ chẳng?

Quyên thoáng bối rối khi hơi thở của Hoàng Lăng Từ bên kia đầu dây đột nhiên mất tích. Một lát sau gã mới cất giọng rên rên.

- Không dè tại Sài Gòn mà các vị bén nhạy ghê gớm. Sau khi đưa thầy Tám Lục cha nuôi của Thúy Bội lên núi Ba Ngàn Mét gặp sư phụ Đinh Kheo, tôi lập tức nhận lệnh sư phụ xuống Ban Mê Thuật ngay. Ông thầy Bana cho tôi biết là bà con xứ Thượng thời gian gần đây rất phần nộ vì một giáo phái tà đạo có bảng hiệu là Thiên Sứ đang cướp dần những người con ưu tú khỏi bộ lạc và gia đình. Giáo phái này do một vị giáo chủ cao lớn đẹp mã có bùa ngải cầm đầu, đóng trụ sở tại một nơi nào đó ở Ban Mê Thuật. Hừ hừ, tôi đã tốn tới ba ngày đêm mà vẫn chưa tìm ra tung tích của chúng.

- Tội nhỉ, nghe Quyên cung cấp chút hy vọng ghen. Hoàng không cần mò kim đáy biển lão giáo chủ cho mất công, cứ tà tà dò thám thộp cổ một trong “Tứ Đại Cô Cô” hoặc “Bát Đại Tử” là ra hết...

Cô bé dồn dập kể lại mọi bất trắc tại gia kể từ khi ông Đỗ Long công du dỏm Washington hơn nửa tháng và làm quen với nữ chủ mười trang trại Đắc Kỳ Cô Cô. Cô thốn thức:

- Đầu đuôi như vậy đó, mình thù cái giáo phái ma quỷ kia đến tận xương tủy.

GIÁO PHÁI THIÊN SỨ

Đúng giờ Ngọ ngày 27 Tết, đôi “Hổ Mang Bành” diễn ra một sự kiện ly kỳ nhất trong lịch sử... phản khoa học. Coi, khi không hàng đoàn người cạo trọc đầu khoác áo thụng xám lũ lượt kéo rốc về khu vực núi non hẻo lánh cách xa thị trấn cao nguyên bụi đỏ Ban Mê Thuột ba mươi cây số về hướng Tây Bắc. Họ di chuyển bằng đủ các phương tiện, từ xe đò, xe lam, xe thồ, xe lôi, xe ngựa, xe bò và cả “lô ca chân”. Họ lầm lũi như ngậm tằm, ai tò mò hỏi han cũng chẳng hé răng, cứ lầm lũi li li tiến đến mục tiêu là đôi Hổ Mang Bành đèo heo hút gió.

Một vài người dân địa phương làm rầy xì xầm:

- Chắc họ trẩy hội bà Chúa, ông Thành Hoàng nào đó...

- Chưa chắc, miếu Bà Chúa Xứ ở tận tít trong Nam, tôi nghĩ rằng họ tế lễ sơn thần thì đúng hơn.

- Mặt người nào cũng có vẻ như bị thần thánh hớp hồn hả?

- Ấy, đừng nói lớn kéo thiệt mạng. Họ dần dần trước tà giáo chó chẳng hiền với tội mình đâu nghe. Tôi thấy đa số trong họ đều thuộc hạng dữ dằn. Ủa, sao trong đám áo thụng xám lại thấp thoáng mấy tà áo thụng cam coi “chỏi” quá.

- Suyt, còn có một cái áo thụng xanh tha thướt nữa. Chèn đét ơi, người mặc áo thụng xanh té ra là một ả đàn bà. Nhìn mái tóc thể phát phơ dưới gió kia kia.

- Ê, ông bạn có nhớ gã áo cam tóc xõa hippy đang tiến về phía đám rầy của tội mình hay không?

- Nhớ chứ. Y là tướng cướp Bảy Dao Phay bị cảnh sát phát lệnh truy nã ba lần trên đài phát thanh Ban Mê Thuột mà chưa bị bắt. Năm ngoái y và đồng bọn chặn đường bắt tội mình đóng tiền mãi lộ, đúng không?

- Chết mồ tổ, y trực chỉ tới chỗ chúng ta làm như sắp giờ bài ăn cướp cũ rích đó.

Y chang như những nông dân địa phương đã cảnh giác, gã đàn ông mặt mày bặm trợn che đậy tội lỗi của mình trong chiếc áo thụng cam tiến về họ một cách lạnh lùng. Y tỏ vẻ chẳng quan tâm gì đến ba vị nông dân đang dạt ra ba góc tay lăm lăm cuộc xằng sẵn sàng chiến đấu. Y cười hể hả.

- Bảy Dao Phay xin chào các sứ đồ tương lai của giáo phái Thiên Sứ.

Trong khi ba thứ vũ khí buông thông xuống ngo ngác, thì Bảy Dao Phay phồng mang.

- Biết điều thì làm rầy sẵn tiếp tục đi. Có gặp cớm điều tra cũng phải tụt đâm đui mắt làm như chẳng thấy gì, rõ chưa?

Một nông dân gan dạ nhất ấp ứng:

- Ông... Ông Bảy không có ý định bắt chúng tôi nộp thuế ư?

- Hê hê hê, không hề. Tao bây giờ đã tu hành để cứu rỗi nhân loại. Con dao phay chỉ xài với những ai cãi lệnh giáo chủ. Tụi mày phải gọi đúng thánh danh của tao là “Thất Kiếm Tử”. Thất Kiếm tức là bảy dao đó, hiểu chưa?

- Dạ hiểu, nhưng còn cái gọi là giáo chủ Thiên Sứ thì...

- Đồ tiểu phu có mắt không trông. Những sứ đồ mặc áo thụng xám đang lằm rằm đọc thánh chỉ trong hòng mà tụi bay nhìn lén đó là... là lính trơn hiểu chưa. Lính phải cạo đầu để phân biệt với quan. Tao là quan lớn, một trong tám ông quan được giáo chủ phong chức “Bát Đại Tử” đảng hoàng. Tao có quyền mặc áo thụng màu cam và để tóc tai tự do. Phía trên tao một cấp là “Tứ Đại Cô Cô” gồm bốn phu nhân nhan sắc trời gấm đất lụa. Tao mê bốn bà mặc áo thụng xanh ấy đến mất ăn mất ngủ. Chính một trong bốn nương tử ấy đã chiêu hồn tao lìa bỏ ngọn dao ăn cướp theo giáo chủ hành đạo. Hê hê, nàng tên là “Mary Sến Cô Cô”.

Những người nông dân ít học thức ngẩn ngơ. Họ dàu dề trưa nay giáo phái thiên sứ lại chọn vùng đồi gần đám đất rẫy của họ làm nơi khai trương hội nghị. Họ chưa biết phải đối phó thế nào, Bảy Dao Phay đã cười gằn.

- Tụi bây ngoan ngoãn mai mốt kỳ hội nghị sau, tao sẽ kết nạp vô sứ đồ giáo phái. Còn trước mắt hãy tuân thủ ba điều cấm: không nghe, không nói và không thấy. Coi như tụi bây hoàn toàn câm điếc mù lòa nếu gặp bất kỳ ai hỏi thăm, hê hê hê...

Tiếng cười chưa dứt, Bảy Dao Phay đã vung dao lặn trong bụng múa tít. Con dao phay dành cho nghề đồ tể thịt bò lượn đúng một vòng quanh đám rẫy sắn rồi chui tọt vào trong tà áo thụng cam của y. Ba vị nông dân đảo mắt hãi hùng. Trời Phật ơi, đúng bảy gốc khoai mì đứt làm đôi lòi mủ trắng tức tưởi. Hèn chi y chọn thánh danh Thất Kiếm Tử cũng là phải.

*

Hồ Mang Bành là tên của một ngọn đồi lùn nhất trong các ngọn đồi vây quanh. Lùn nhưng hiểm trở. Đồi Hồ Mang Bành cách đám rẫy của cư dân người Kinh gần đó cỡ hai cây số vậy mà đổ kẻ nào dám mò đến. Hầu hết những người dân liều mạng đến vùng sơn cước này, dù là dân kinh tế mới hoặc khai phá lâm sản lâu đời đều truyền khẩu hai câu chuyện rùng rợn quanh ngọn đồi huyền bí ấy. Thứ nhất, nghe ông

già bà cả nói trong rừng lau dưới chân đồi vẫn chình ình một cái hầm ngầm của lính Pháp thời xưa. Thiên hạ đồn rằng trong cái hầm bỏ hoang đêm đêm tiếng giày đinh cú nện thình thịch kèm với tiếng hô quân lệnh bằng ngôn ngữ Tây đông dặc. Có lẽ lính hồn binh lính đóng đồn Pháp chưa siêu thoát nên lòn vờn nơi rừng sâu nước độc làm kiếp ma lưu vong xứ người. Mới đây có người cả gan dựng lều gần hầm ngầm một đêm để rồi nửa khuya chạy trốn chết, sáng hôm sau anh chàng tri hô xốn xác rằng đã tận mắt chứng kiến cả một trung đội Tây tà duyệt binh trong tư thế cụt đầu. Khiếp.

Câu chuyện truyền khẩu thứ hai nghe bớt hoang đường hơn. Sở dĩ dân đi rừng không dám mon men tới ngọn Hồ Mang Bành chỉ vì... rắn. Đúng thế, cứ sau mỗi cơn mưa đổ xuống là rắn độc bò ra lớp ngóp khắp đường mòn. Người ta điểm danh có cả tỉ loại rắn ở đây, nhưng đáng sợ nhất vẫn là rắn hổ mang chúa. Con hổ mang chúa trung bình dài không dưới hai thước, mỗi lần tấn công con mồi là dựng đứng lên cao quá đầu người với hai mang bành ra lắc lư. Thỉnh thoảng có người vẫn bắt gặp một con beo hoặc trâu mộng tấp về làng rồi tắt thở mà không hiểu nguyên nhân. Đến chừng xác con thú đổi màu thành đen bà con mới biết chúng lìa đời do nọc độc của rắn hổ mang chúa. Chính hai câu chuyện rừng rợn kể trên khiến đồi Hồ Mang Bành đã hoang vu lại càng hiu hắt cực kỳ.

Ấy vậy mà trưa nay bất chấp rắn độc và ma Tây, từng đoàn người áo thụng tỉnh bơ thẳng tiến đến cái hầm ngầm đã được mở rộng như một nhà nguyện dưới lòng đất. Miệng họ không ngớt lầm rầm một câu thánh chỉ quái gở.

- “*Đồ đệ Thiên Sư mãi mãi trường sinh, đồ đệ Thiên Sư mãi mãi trường sinh...*”

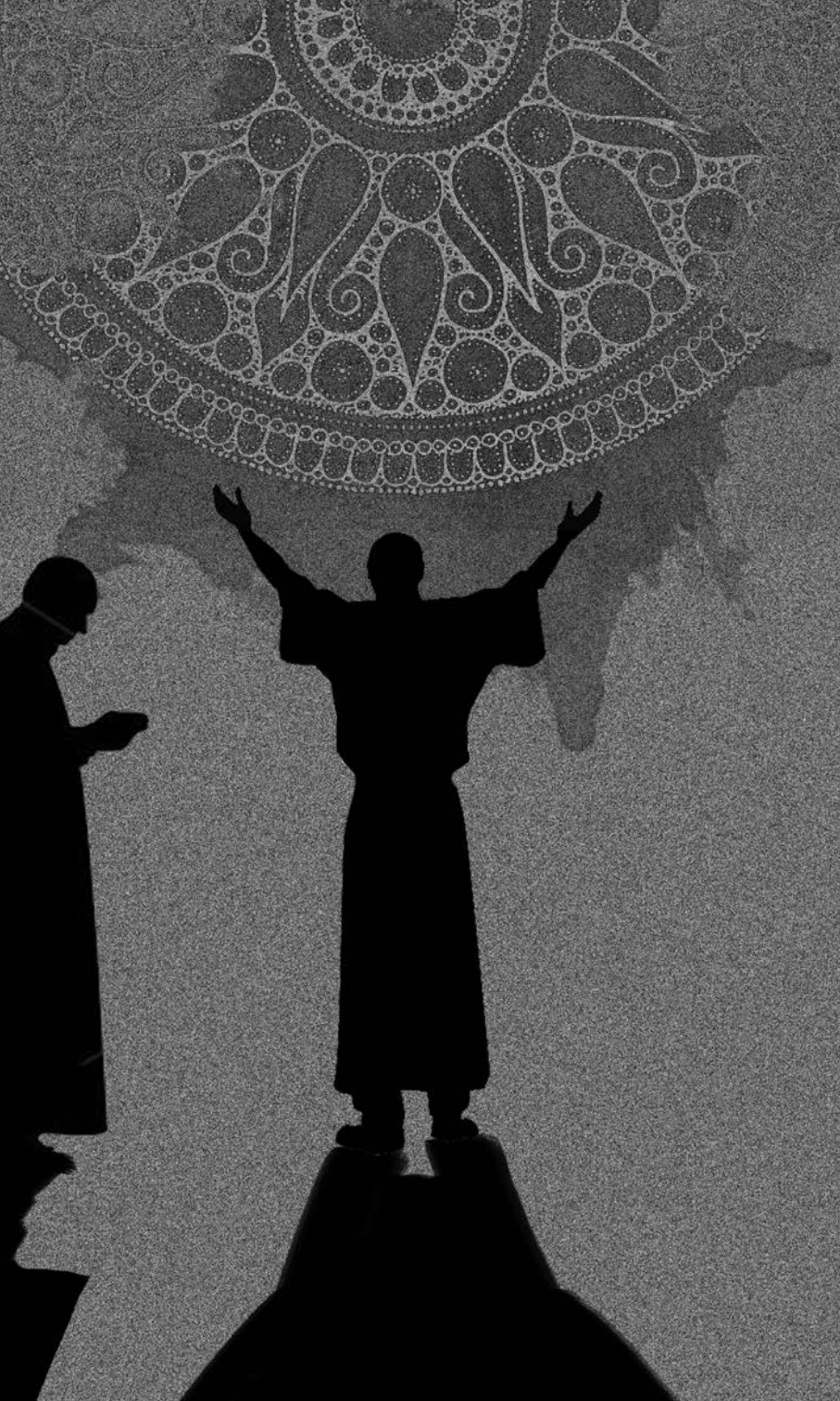
Đến khi tất cả sứ đồ đều rúc xuống địa ngục thì một âm thanh rè rè kinh dị nổi lên và sau đó một cánh cửa thép ản núp trong vách đá từ từ khép lại chôn vùi giáo phái thiên sư tách khỏi xã hội loài người.

Đúng lúc đó vị giáo chủ quái chiêu của mười phương cực lạc bắt đầu hiện ra. Trong hầm ngầm, những ngọn bạch lạp và đuốc nhựa thông lần lượt được đốt lên mà không làm cho ai ho sặc sụa, tất cả khói nhang bốc lên trần đều được máy hút thải qua những lỗ thông hơi tuôn ra ngoài ngọn đồi vô cùng điệu nghệ. Càng điệu nghệ hơn khi trên “bục sân khấu” bằng gỗ ván sàn ghép, giữa vô vàn làn khói ngũ sắc phun ào ạt như núi lửa, một con người thần uy凛凛 mặc áo thụng đen, tóc xõa, hai tay chấp trước ngực trời sụm trước ánh mắt hân hoan vô độ của chúng sinh.

Nằm chực cái loa cuồng tín gào thét điên dại:

- “*Giáo chủ cứu nhân độ thế giáng trần...*”

Đội cho cơn cuồng tín tung hô lắng đọng, vị giáo chủ bô trai tuổi tác cỡ chừng bốn mươi mới chỉnh lại

chiếc “microfone” gắn ở ve áo thụng hắc y cất tiếng ủy lạo. Khi y cất tiếng, mọi làn khói đột nhiên tan biến hết.

- Xin gửi lời chào thân thiết đến các sứ đồ. Kể từ khi giáo phái thiên sứ thành lập, tới hôm nay chúng ta mới có một cuộc họp mặt đông đủ hơn năm mươi sứ giả của mười phương cực lạc. Ta biết các người sau khi nhận được thánh lệnh triệu tập đã rất vất vả trên đường đến đây. Các người đã trung thành với nguyên tắc bí mật của chúng ta, biết thay hình đổi dạng trong quá trình di chuyển, biết đội tóc giả mặc quần áo của người dương thế, và chỉ hóa thân thành các sứ đồ khi tới lãnh địa của đôi Hồ Mang Bành. Ta cũng biết các người đã bôi thuốc chống nọc rắn vào những kẽ hở trên da thịt để đối phó với hiểm họa của thiên nhiên, nhưng điều đó xét ra không cần thiết, các người hãy nhìn đây...

Vị giáo chủ hắc y phát tay sang phía trái. Kia kia, từ góc khuất của sân khấu, bốn chiếc lồng sắt khổng lồ đan bít bùng được tám đồ đệ đầu trọc khoác áo thụng xám bung ra. Trong lồng sắt, hàng tá chú rắn hổ mang chúa to nhỏ đủ cỡ đang phồng mang ngọ nguậy.

- Các người thấy đó, ta rất yêu thương sự sống các người. Ta đã dùng ngải thôi miên rắn chúa hung dữ nhất vào bốn cái lồng cho “đồ đệ Thiên Sứ mãi mãi trường sinh”. Ta cũng đã đáp ứng sự phát triển

thánh thất theo yêu cầu các người. Tất cả tiền bạc tài sản quý giá mà các người tự nguyện sung vào công quỹ giáo phái được hô biến thành các công trình văn minh của thế kỷ 21. Nhân danh một khoa học gia vĩ đại có cái nhìn thấu thị vĩ đại, ta đã âm thầm cho người cải tạo lại hầm ngầm thời Pháp chiếm đóng. Các người hiểu chớ, xuống lòng đất mà các người hít thở cực nhẹ nhàng bởi hệ thống lò sưởi tân kỳ. Giáo phái chúng ta là một giáo phái hùng mạnh và siêu nhân bậc nhất.

Năm chục cái loa lại gào lên.

- *“Giáo chủ cứu nhân độ thế giáng trần...”*

- Ô ô... ta hiểu nỗi lòng các người. Chúng ta trừ tà diệt quỷ bằng đủ mọi phương tiện. Đối với chúng sinh mê tín dị đoan ta dùng bùa mê thuốc lú và các xảo ngữ tà thuật kỳ bí thuyết phục, đối với hạng trí thức ta dùng kỹ thuật khoa học lẫn các phát minh điện tử mới nhất để trấn áp. Nếu trong các người có ai là giám đốc, bác sĩ, kỹ sư... ắt phải hiểu cách ẩn hiện của ta trong màn khói ngũ sắc vừa rồi. Đó là ta áp dụng nghệ thuật hư ảo của ca sĩ nhạc Rock lừng danh Michael Jackson, một tên ca sĩ da màu mà ta hâm mộ lúc đi du học ở Mỹ.

- *“Giáo chủ cứu nhân độ thế giáng trần...”*

- Sở dĩ có hội nghị giáo phái hôm nay là do có nhiều sứ đồ mới chưa thông qua thủ tục kết nạp, bên cạnh đó đây cũng là dịp để các người hội ngộ.

Hơn năm mươi người các người đều là những thiên sứ được chọn lọc, lý lịch các người đa dạng và xuất sắc. Ta biết trong các người có người là tù trưởng bộ lạc, có người là giám đốc công ty, có người là chủ các nhà hàng khách sạn lớn, có người là thuyền trưởng viễn dương, lại có người từng là tướng cướp bị truy nã. Các người gồm đủ các dân tộc Kinh, Thượng, Khơ me, Chà và, Maroc, Tây lai... đủ kiểu. Các người đều bất mãn xã hội và muốn cùng ta thế thiên hành đạo cứu rỗi nhân loại, nhưng muốn đạt mục đích như thế phải có tiền, cực kỳ nhiều tiền...

- *“Giáo chủ cứu nhân độ thế giáng trần...”*

- Ô là là... để có tiền ta đã phân chia thứ bậc trong giáo phái. Đại giáo chủ khoác áo thụng đen, Tú Đại Cô Cô khoác áo xanh, Bát Đại Tử khoác áo cam và sứ đồ choàng áo xám. Nếu các người đóng góp của cải cao hơn Tú Đại Cô Cô và Bát Đại Tử thì đương nhiên đổi chỗ cho họ. Còn tiền bạc để làm gì ư? Việc xây dựng và củng cố thánh thất chỉ là chuyện nhỏ, trong Tú Đại Cô Cô có Kim Cương Cô Cô chuyên lo công tác ngoại giao. Cô ấy biết cách biến mọi của cải thành đôla chuyển ngân vào ngân hàng Thụy Sĩ để phát huy thanh thế khắp địa cầu. Khi đã dư tài khoản ở ngân hàng, chúng ta sẽ giao thiệp với các giáo phái tà đạo khác ở các nước châu Mỹ, châu Phi, châu Âu, châu Á. Chúng ta sẽ khùng bố tinh thần toàn thế giới.

Buổi thuyết giảng của giáo chủ quái chiêu tạm chấm dứt để ngài còn thở... lấy hơi. Trong lúc ngài thở, mười sứ đồ mới được kết nạp khúm núm bước lên sân khấu. Viên trợ lý của ngài oang oang:

- Xin tự giới thiệu, tôi là Tiểu Tử, một trong Bát Đại Tử. Kính mời các sư huynh Thất Kiếm Tử, Ma Giáo Tử, Quỷ Tử, Thiên Lôi Tử, Lốc Cốc Tử, Yếu Mạng Tử, Bao Tử và các sư tỷ trong Tứ Đại Cô Cô là Hồ Ly Cô Cô, Đắc Kỷ Cô Cô, Kim Cương Cô Cô, Mary Sến Cô Cô bước khỏi đám đông để truyền y bát cho các tân sứ đồ. Ủa...

Viên trợ lý Tiểu Tử ngừng phát ngôn để rỉ tai đại giáo chủ.

- Bẩm giáo chủ mười phương cực lạc, thiếu mất hai chiếc áo xanh và một chiếc áo cam.

- À à, đáng lẽ người phải nói là còn thiếu một chiếc áo xám nữa. Đó là tân sứ đồ thứ 11 họ tên Đỗ Long làm sếp một công ty địa ốc ở Sài Gòn. Ta đã sai đại mỹ nhân Đắc Kỷ Cô Cô phối hợp với Hồ Ly Cô Cô và Lốc Cốc Tử làm một phi vụ lớn liên quan đến họ Đỗ. Chắc chắn cả 4 người sẽ đến ngay bây giờ, chính đại mỹ nhân Đắc Kỷ vừa điện thoại di động cho ta. Ở nào, người có nghe chuông báo động reng ngoài cửa hầm chẳng?

Vị giáo chủ mắc phải hai sai lầm khi cánh cổng thép mở ra. Thứ nhất, chỉ có hai sứ đồ chui xuống hầm ngầm là Đắc Kỷ Cô Cô và ông giám đốc Đỗ Long.

Thứ hai, lúc cánh cửa tự động mở khép sau nửa phút, một cái bóng áo xám đã kịp lách ra ngoài và biến mất nhanh như khói.

*

Khi đã an toàn ở một khoảng cách xa ngọn đồi Hồ Mang Bành, “cái bóng” lặng lẽ trút bộ choàng xám xuống hiện hình thành Hoàng Lăng Tử chớ còn phải hỏi. Gã cười ha hả:

- Quyên Tiểu Muội cung cấp tin tức đúng lúc thiệt. Ta chỉ cần hạ một tên đầu trọc lăm rậm tụng niệm dọc đường mòn là có bộ xiêm y giáo phái ngay. Cũng may các tân sứ đồ chưa kịp xuống tóc nên không ai nghi ngờ một đồ đệ dỏm như ta, ha ha ha...

- Kreeec...

Hoàng Lăng Tử quay đầu nhìn dáo dác trước tiếng kêu khoái trá của con Bụt. Trời ạ, tên đại giáo chủ xạo hết biết, y tuyên bố đã bắt sạch lũ rắn hổ mang chúa thể mà nguyên một con rắn chàm quàm lưng lẳng nơi chiếc mỏ sát thủ của chú chim đại bàng mới là... dễ giận chứ sao.

m ư ờ i b ả y

CHỦ NHÂN CỦA CON MÀ

Ba giờ chiều 27 Tết, trong lúc các đứa trẻ và con
khỉ Tề Thiên bày binh bố trận trong khu vườn
bông sứ nhà Quyên thì chuông điện thoại reo inh ỏi.
Ngay lập tức dì Mười quản gia chạy ra vườn réo âm ỉ:

- Quyên ơi, có điện thoại của cậu Hoàng.

Điện từ Ban Mê Thuột ư? Không chần chờ một
giây, Quyên hốt hải bay vô tiền sảnh. Giọng cô bé
thật hồi hộp:

- Tìm ra địa chỉ chúng chưa anh Hoàng Lăng Tử?

- Rồi. Sào huyết giáo phái Thiên Sứ nằm trong lòng
đất dưới đồi Hồ Mang Bành hơi xa thị trấn. Chúng
đang tiến hành làm lễ kết nạp các sứ đồ mới, hình
như là 11 sứ đồ tất cả. Giờ này có lẽ 11 tên ngu xuẩn
ấy đã bị cạo trọc đầu, tôi thoát ra ngoài là nhờ may
mắn, phải nói là may mắn...

- Sao?

- Vì bọn chúng xài cửa thép tự động, cánh cửa chỉ khép mở trong vòng nửa phút khi có người bên trong hằm ngấm ấn nút. Tôi công nhận rằng tay giáo chủ cao lớn đẹp mã đó tài nghệ thật cao siêu, y chẳng những là một khoa học gia lỗi lạc từng đi du học ở Mỹ mà còn là một nhà tổ chức nhân sự hoàn hảo. Y biết cách phân cấp màu áo thụng dưới trướng cho các trợ thủ để tạo sự hãnh diện cho chúng. Chẳng hạn bọn Cô Cô gồm bốn mục đàn bà đẹp như tiên thì y cho mặc áo xanh da trời, bọn Tử Tử gì đó gồm tám mạng đàn ông thì y cho mặc áo màu cam, còn lũ đệ tử thì rất một màu xám. Y hứa hẹn sẽ thay đổi sắc áo nếu những sứ đồ cấp thấp cung cấp nguồn tài chính kếch xù. Hừ hừ, y hứa hẹn kiểu đó thì kẻ nào không muốn trở thành tội phạm hả?

- Trời đất, như vậy lão Lốc Cốc Tử mặc áo thụng cam coi bói cho má mình là... là một trong Bát Tử Tử ư?

- Bát Đại Tử thì đúng hơn. Mục Hồ Ly Cô Cô ở Lăng Ông và ả Đắc Kỳ Cô Cô quan hệ với ba Quyền chính là nhị vị quyền uy trong Tứ Đại Cô Cô đó.

- Kinh khủng!

- Có điều này tôi cần báo cho Quyền và bạn bè rõ là giáo phái ThiênSứ tuy hoạt động ngoài vòng pháp luật nhưng chưa bị sơ hở để chính quyền tóm gáy. Tôi không thủ theo máy ghi âm nên chẳng biết làm gì hơn. Tang chứng trước pháp luật chưa có đủ dân

chúng cao nguyên rên như bông. Theo tôi biết nhà nước chúng ta rất ngại đụng chạm đến vấn đề tôn giáo cho dù đó là tà đạo, có lẽ cuối cùng tôi sẽ chọn cách xử theo luật giang hồ.

Quyên Tiểu Muội giật mình bởi các tiếng động chung quanh. Té ra Sơn Đại Ca, Thúy Bội và Thạch Sầu Đồi nãy giờ âm thầm chồm lên sau lưng cô nghe ké tập thể. Cô bé mỉm cười chìa ống nghe cho các chiến hữu rồi tiếp tục cuộc đàm thoại. Cô nói.

- Đừng hấp tấp quá anh Hoàng ơi. Chúng ta không nên đi trước sự can thiệp của cảnh sát.

- Đó là quan niệm sai lầm. Chẳng lẽ chúng ta đợi giáo phái Thiên Sứ tung chất độc Sarin dưới hệ thống đường xe điện ngầm như một giáo phái tà đạo ở Nhật Bản đã từng rải làm thiệt mạng vô số hành khách lương thiện tại Tokyo rồi mới đưa họ ra tòa sao, không...

Quyên lặng thinh trong vài giây, cô sực nhớ ra một điều quan trọng.

- Hoàng à, 9 giờ sáng nay ba mình đã đáp máy bay lên Ban Mê Thuột, anh có thấy ông ấy trong đám sứ đồ mới chẳng?

- Hình như tôi và các bạn không hề biết mặt ông ta. Lúc chúng ta quen nhau và thành lập nhóm thì ba Quyên đã đi nước ngoài cơ mà.

- Ông ấy đã làm một chuyến Washington dòm như mình đã kể, Hoàng ạ. Anh sẽ nhận ra ông ấy bởi...

bởi... bên cạnh ba mình chắc chắn có mộ Đắc Kỳ đẹp thần bí kè kè...

- Là lá la, đúng rồi. Lúc tôi thoát ra ngoài thì có một cặp nam nữ ập vào bên trong cửa thép. Người phụ nữ đẹp lẳng lơ có thể là Đắc Kỳ Cô Cô, riêng người đàn ông cỡ hơn bốn mươi tuổi, mặt tròn không có mụn hay sẹo, bụng hơi phệ, cao một thước bảy mươi, mặc veston đen...

- Chúa ơi, đó đích thị là ba của mình.

Đằng sau lưng Sơn Đại Ca ho khe khẽ. Quyên hiểu ý giờ ông nói cho hẳn.

- Chào Hoàng Lăng Tử, - thủ lĩnh Ngũ Quái phát ngôn đồng dục.

- Chào Sơn Đại Ca.

- Tụi tao đều có mặt tại nhà Quyên đầy đủ trừ mày. Tao xin hứa sẽ thu nhập “các tang chứng sống” nội trong đêm nay để mày phối hợp với cảnh sát địa phương phá tan giáo phái Thiên Sứ nguy hiểm.

- Ô kê, mày tính vậy là phải. Tao có vài năm ở cao nguyên nên rất rành phong thổ và tính tình người dân lập nghiệp ở đây. Ở đây lắm đồi núi và lắm am, miếu. Nhiều người chán cuộc đời phàm tục đi tu tốt xấu đủ cỡ. Có người tu một mình trên núi Ba Ngàn Mét như sư phụ Đinh Kheo của tao hoặc dưỡng phụ Tám Lục của Thúy nhưng cũng có người tu như đang chiêu binh mãi mã. Mày coi, đâu phải chỉ mỗi tỉnh

Ban Mê Thuật mà còn Lâm Đồng, Dak Lak, Kontum, Gia Lai... lực lượng an ninh thì mỏng trong khi dân tứ xứ nhập cư liên lục. Chính vì lẽ đó, cảnh sát chỉ có thể giải tán một giáo phái tà đạo khi có bằng chứng cụ thể về sự phạm pháp.

Sơn Đại Ca hỏi một câu tưởng như ngoài lề.

- Tứ Đại Cô Cô và Bát Đại Tứ có đủ mặt hết không?

- Thiếu hai mạng thì phải. Tao nghe tên trợ lý giáo chủ rì rầm rằng vắng một chiếc áo cam và...

- Và một chiếc áo xanh, đúng chưa? Chúng là Lốc Cốc Tử và Hồ Ly Cô Cô đấy.

- Sao?

- Chúng còn ở lại Sài Gòn để tung con ma Thần Trùng vào nhà Quyên đêm nay nhằm thực hiện một phi vụ nào đó. Tao thể sẽ lột mặt nạ chúng.

- Theo đại ca thì tao phải làm gì bây giờ?

- Mày cứ bình chân như vại ở căn nhà người quen, có gì tao sẽ gọi điện. Quyên Tiểu Muội đã ghi số phon của mày vô sổ tay. Khi có bằng chứng thì chúng ta sẽ liên minh tấn công một loạt. Lúc đó mày sẽ có cảnh sát hậu thuẫn.

- Giỏi lắm, Sơn Đại Ca. Mày có khả năng trở thành giáo chủ giáo phái Thiên Sứ đó.

- Đồ ác khẩu, cho tao gửi ké một “chú gà trống bánh vẽ” đến con đại bàng nghe.

- Miễn đi, nó vừa xơi xong một con rắn hổ chúa dài khủng khiếp. Chào.

Sơn Đại Ca cúp máy. Hấn quay qua các chiến hữu cười lớn.

- Giờ thì tại mình có quyền dung dăng dung dẻ ra Sài Gòn chiêm ngưỡng thiên hạ đổ xô sắm hàng Tết cuối năm. Chớ sao hả, đến khuya con ma mới nhất chúng ta kia mà, hà hà...

*

Đêm bao giờ cũng bí ẩn. Trong rừng những con thú hiền lành lo tìm nơi lánh nạn còn những con thú gian ác thì lê bao tử trống rỗng bắt đầu cuộc săn mồi. Ở thành phố cũng tương tự, trong khi con người lương thiện đang say sưa trong giấc ngủ thư giãn thì có những kẻ biết lợi dụng bóng đêm để làm những chuyện xấu xa.

Lúc đó là nửa khuya, đúng 0 giờ tại một hẻm cụt đường Hồ Văn Huê. Một chiếc xích lô trước đó đổ xuống con hẻm vắng hoe này hai bóng đen, một cái bóng gầy nhom như bộ xương cách trí và cái bóng còn lại thì kềnh càng như một người đàn bà mang thai sắp đến ngày sinh nở. Hai cái bóng đều để tóc dài lỏa xỏa coi hắc ám cực kỳ.

Cái bóng gầy nhom rù rì.

- Xong chưa, Hồ Ly Cô Cô?

- Mọi sự đều hoàn hảo. Còn mỗi của chúng ta chỉ cách đây mười lăm thước. Tôi sẽ thả con Thần Trùng ra để hợp hồn chúng.

- Mặc “đồ tang” cho nó chưa?
- Rồi. Nhiệm vụ của hai đứa mình hoàn toàn khác nhau, anh hiểu chó Lốc Cốc Tử. Tôi sẽ đánh nghi binh mặt trước, phần anh lo tập hậu.
- Yên chí em cưng. Anh biết cách khóa mồm mụ quản gia bằng miếng giẻ tẩm thuốc. Kế hoạch của giáo chủ phải công nhận là quảng đại thần thông, ngài đã bố trí Đắc Kỷ Cô Cô xâm nhập biệt thự con mồi để vẽ đường đi nước bước và...
- Câm cái mồm lại Lốc Cốc Tử. Cái pháo đài bông sứ đó không dễ dàng xâm nhập đâu. Đêm qua Thần Trùng đã xuất hiện, đêm nay chắc chắn bọn đàn bà con gái trong nhà sẽ kêu thêm viện binh.
- Hê hê, viện binh thì làm quái gì nào, khi đối thủ của chúng không phải giống người mà là một con...
- Một lần nữa tôi nói anh câm mồm lại.
- Hề hề, cho dù em là một trong Tứ Đại Cô Cô thì anh cũng đâu lạ gì cưng chó. Cưng xuất thân từ vũ nữ vũ trường Maxim còn anh là vua đạo chích khu Tôn Đàn Khánh Hội. Trước sau gì chúng ta cũng làm đám cưới mèo mả gà đồng với nhau cơ mà.
- Hừm, anh nên nhớ tôi là “phu nhân” của giáo chủ đấy nhé.
- Phu nhân cũng mặc. Lần này vợ được mở kim cương hột xoàn ngân phiếu trong cái két sắt của lão Đỗ Long là anh sẽ hạ bệ giáo chủ của em ngay.

Giáo chủ bịp các sứ đồ là đi du học ở Mỹ chứ đừng hòng bịp được anh. Có phải y là kiến trúc sư Nguyễn Tà Đạo từng lãnh thầu rất nhiều công trình sụp đổ ở thành phố Vũng Tàu không nào, y bị nhà nước đuổi việc và lang bang xuống Sài Gòn hội ngộ em tại vũ trường Maxim, đúng không?

- Đúng. Rồi sao?

- Hê hê, xong phi vụ này chúng ta sẽ trói gô cổ giáo chủ Nguyễn Tà Đạo nộp cho cảnh sát và cao chạy xa bay với mớ của cải kếp xù. Anh và cung sẽ xây tổ uyên ương ở tận Hà Nội, ngoài đó dễ sống lắm. Hai trái tim vàng của chúng ta sẽ ở trong túp lều tranh cao khoảng chục tầng và dể khoảng mười tên thầy pháp Lốc Cốc Tử nhi đồng làm hậu duệ.

- Tôi chỉ dể được... một con vượn.

- Này Hồ Ly nương, chúng ta vẫn còn một cặp đối thủ đáng ngại.

- Ai?

- Đắc Kỷ Cô Cô và Đỗ Long chó ai. Cũng như em, Đắc Kỷ Cô Cô tuy mang tiếng “phu nhân” giáo chủ nhưng chết mê chết mệt vị lão giám đốc công ty địa ốc. Anh có cảm giác ả “kết mô-đen” Đỗ Long thực sự, ả muốn đảo chánh Nguyễn Tà Đạo để đưa Đỗ Long lên làm giáo chủ giáo phái Thiên Sứ.

- Cái gì?

- Vì Đỗ Long có tiền, rất nhiều tiền trong ngân hàng. Hơn xa giáo chủ chỉ có cái loa miệng.

- Hừm, mặc kệ chuyện thiên hạ. Nhân danh một trong Tứ Đại Cô Cô của giáo phái đầu trộm đuôi cướp, tôi yêu cầu anh kiểm tra lại đồ nghề.

- Xong. Cái chìa khóa mở cửa thiên đường đang nằm trong túi anh.

- Rồi chúng ta sẽ làm đám cưới như anh mơ ước, nhưng bây giờ anh làm ơn cầm tấm sơ đồ biệt thự bọc hậu vô của sau giùm. Tôi sẽ ra cửa trước nhất mà chúng cho anh thực hiện phi vụ đây.

Cuộc trò chuyện quý sứ chấm dứt. Hai cái bóng tản ra hai phía tiến về pháo đài êm đềm của gia đình Quyên Tiểu Muội.

*

Bên trong ngôi biệt thự, nhóm Ngũ Quái Sài Gòn đã dàn trận từ trước lúc nửa đêm. Con ma quả là nổi ám ảnh triền miên. Ngoại trừ di Mươi gánh vác phía hậu liêu, bốn đứa trẻ đều tập trung sức chiến đấu tại... khu vườn bông sứ, nơi Thần Trùng đã từng nhe nanh dọa nạt bà Vỹ Dạ đêm qua đúng như lời tiên đoán của “nữ dị nhân” Hồ Ly dưới gốc đa Lăng Ông.

Dưới sự chỉ huy của Sơn Đại Ca, bọn trẻ mai phục phải nói là miễn chê. Quyên Tiểu Muội giương cặp mắt thông thái nơi cửa sổ nhìn ra vườn. Thúy Bội trườn mền nằm dài đếm những vì sao bụi đời trên bầu trời tại băng ghế đá. Sơn Đại Ca khoác hắc y đen ngòm cho tiếp với bóng tối ngồi thu lu ở góc vườn

húng sương lãng xẹt. Còn Thạch Sầu Đồi thì leo tuốt lên ngọn cây dương quan sát những nhân sự khả nghi lảng vảng ngoài đường bộ, chỉ tội nghiệp cho chú khỉ Tề Thiên, nó rảnh rỗi đến nỗi phải ngồi ghế xích đu cấn móng tay đồ ghiền.

Đúng 12 giờ rưỡi, bất ngờ Thạch huyết sáo vang rân. Cu cậu nói vọng xuống:

- Ừ ừ, có một người đàn bà mang bầu khệ nệ rời khỏi con hẻm cách chỗ mình chừng 15 mét.

Sơn Đại Ca ngỡ ngàng:

- Mụ Hồ Ly Cô Cô đâu có bầu chớ.

- Tao không biết. Trời tối om, ngó bộ khuôn mặt hao hao mụ nhưng dáng đi thì lạch bạch như ả vệt xiêm. Chết mồ tổ...

- Sao?

- Chèn đét ời, té ra người đàn bà đó chẳng bầu gì ráo. Từ trong chiếc áo thụng của mụ chui ra một sinh vật. Á á... tao hạ thổ đây.

Thạch Sầu Đồi tự buông mình xuống đám cỏ nhẹ tênh trong thế ngã của phái Hầu Quyền. Nó nói líu ríu:

- Đến giờ thiêng của quý nhập tràng rồi ấy. Hic... tao thấy mụ đẻ ra một cái bóng trắng toát tuyệt vời kinh dị. Vừa nhảy xổ khỏi bụng mẹ, con quý đã nhảy nhót lung tung.

- Hà?

- Thần Trùng chớ hả hòng gì nữa. Mày xê qua một bên cho tao trùm mền ké với Sơn thủ lãnh.

Coi, Thạch Sầu Đồi vừa yên vị thì từ ngoài lộ một tiếng hú nào nuốt vang lên, thử hỏi nửa đêm tiếng hú rờn rợn như con nít khóc ai mà còn thức giấc cũng đổ dấm mở mắt. Tiếng hú quái đản chưa tàn dư âm là con ma đã xuất hiện. Cách xuất hiện của nó cũng thật đột ngột cho dù đám trẻ đã chuẩn bị tinh thần. Kia kìa, trên gờ tường cao ngất, hai bàn tay lông lá thò ra khỏi mớ vải liệm trắng toát ngoe nguẩy. Rồi đồng vải lưng nhùng ấy trỗi lên thành cái gọi là Thần Trùng. Thần Trùng không có mắt, mũi, miệng mới là ghê. Nó tự giã giụa trong bộ xiêm y xác chết và bay vút tới một cành bông sứ đu vắt vèo.

Thạch Sầu Đồi con mắt muốn lồi hẳn ra. Chặc chặc, trong cái đồng trắng lòng thông gần hai mét kia, Thần Trùng một là bị cụt giò, hai là một đứa hài nhi đỏ hỏn. Rõ ràng con sinh vật đang cựa quậy trong đồng vải liệm có cao lắm cũng chỉ tới đầu gối Thạch.

- Khếch khếch...

- Khếch khếch...

Bốn âm thanh “khếch, khếch” vang lên tiếp nối. Hai tiếng đầu toát ra từ cửa miệng giấu kín của Thần Trùng, hai tiếng sau từ cái mồm ăn mắm ăn muối của chú khỉ Tề Thiên. Ê, con khỉ đang tham thiền như cục đất bỗng dũ tợn hơn cả chần tinh. Trong khi đám trẻ chưa đứa nào rời khỏi vị trí mai phục thì Tề Thiên đã phóng vèo lên cây bông sứ chụp tằm

vải liệm Thần Trùng kéo mạnh. Tấm vải rút xuống hiện hồn thành “con vượn nhí” ở gốc đa Lăng Ông mới là nực cười.

Cuộc chiến giữa hai “người tiền sử” xảy ra chớp nhoáng. Chưa tới năm giây, khi Tề Thiên đã bẻ tay con vượn lấu cá vật từ trên cây xuống đám cỏ rồi đeo dính như sên bằng đòn siết cổ. Mặc kệ kẻ thù la hét chí chóa, Tề Thiên chỉ đợi dịp này để chứng minh sức mạnh của vua các loài khỉ vượn. Nó lôi xềnh xệch con vượn lông lá rách te tua, nước mắt nước mũi bù lu bù loa đến chỗ Thạch Sầu Đồi.

- Khếch khếch...

- Tao hiểu. Mà đúng là có 72 phép thần thông của Tề Thiên Đại Thánh. Quản lý tên tù binh giùm tao.

Thạch truyền mệnh lệnh xong là nhắc gót theo Sơn Đại Ca phi hết tốc độ ra cổng chính. Hai thằng vọt qua băng ghế đá trống trơn mà vẫn chẳng để ý. Chúng đâu ngờ Thúy Bội đã biến mất khỏi băng ghế từ lâu.

Chẳng cần bất cứ một tín hiệu nào của Sơn Đại Ca, khi mớ vải liệm rơi tuột khỏi mình mấy con vượn là Thúy Bội đã hiểu ngay cơ sự. Cô bé vỗ nhẹ đầu con Bé Mun rồi hai thầy trò nhẹ nhàng mở cổng biệt thự một cách âm thầm. Việc đối phó với mụ Hồ Ly Cô Cô chẳng có gì là khó. Giữa lúc ả đàn bà ngơ ngác trước cuộc ẩu đả của hai con thú, linh miêu Mun đã từ trên trời đổ bộ xuống thân thể mụ ta.

- Ngaaaao...

Thúy không để cho móng vuốt đệ tử mình hành hạ mụ quá ba giây, cô xài nhẹ một chiêu “Truy phong cước” đốn mụ nằm thẳng cẳng. Khi hai đàn anh Sơn, Thạch phà hơi thở sau gáy cô thì mọi thứ đã êm xuôi. Cô lắc đầu khe khẽ.

- Chủ nhân của con ma là mụ thầy bói thẻ xăm, ai mà ngờ.

- Mà... mà...

- Còn nhớ con nhỏ Thúy Bội này chớ, bà Hồ Ly Tinh. Tôi chính là “bà già tóc bạc da mồi” lê la ở mép chiếu của mụ chiều hôm qua tại Lăng Ông đây mà.

- Quý thần ơi, bà già biến thành con nít. Ôi, đau... đau ê ẩm...

Thúy cười ngất.

- Nào, mời bà vô nhà ngồi kể con vượn “Âm Bình”. Nó đang khóc lóc đòi bà trả nó về Sở Thú đó, hi hi hi...

*

Trong phòng khách, người đàn bà tà giáo có thời từng là vũ nữ vũ trường Maxim ngồi ủ rũ trên ghế bành. Một bên vai áo thụng xanh của mụ đã bị móng chân của mèo rừng xé rách nên Quyên Tiểu Muội thương hại đắp lên người mụ một chiếc áo khoác của bà Võ Dạ để lại.

Thạch Sầu Đồi cột cổ xong con vượn Âm Bình vào gốc sù, chạy vô hùng hổ.

- Quý vị đã hỏi cung vì sao bà ta mang bầu con quý Thần Trùng chưa?

Hồ Ly Cô Cô thoáng nhếch mép khinh bỉ. Con mắt ướm át của mẹ không nằm ở căn phòng khách mà đảo tạt cuối hành lang.

Quyên Tiểu Muội chột dạ. Cuối hành lang là cửa sau biệt thự, phía hậu liêu do dì Mười trấn giữ. Cửa ải quan trọng đó đã được mọi người khóa chốt cẩn thận. Chẳng lẽ...

Cô nhìn như xoáy vào mẹ đàn bà.

- Bà còn một tên đồng bọn nữa cơ à?

- Đương nhiên. Nể tình cô bé đã phủ chiếc áo khoác lên chỗ vết thương của ta nên ta tiết lộ. Két sắt của gia đình cô hiện giờ trống rỗng.

KẾT SẮT TRÔNG RỎNG

Đám trẻ chết điếng trong nửa giây. Trời đất chúng đã quá chủ quan chỉ lo ứng chiến với con ma ở khu vườn bông sứ mà quên bằng cửa hậu biệt thự tiếp giáp với một con hẻm qua trung gian của bức tường. Nhanh như cắt, Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội lao xuống nhà dưới. Một lát sau chỉ có mình Quyên quành lên phòng “hỏi cung”. Cô thở hổn hển:

- Di Muội đã bất tỉnh bởi mùi thuốc mê Cloroform y hệt như mùi thuốc mê đầu độc con mèo Mun đêm qua ấy.

Thúy và Thạch nháo nhác nhưng chính mục Hồ Ly lại trấn an. Mục ta trề môi:

- Bà lão đó chẳng chết đâu. Thuốc mê của giáo phái thiên sứ chỉ có hiệu quả trong nửa tiếng.

Thúy Bụi thở phào. Cô rút lên như rắn:

- Nếu sau nửa tiếng đồng hồ mà dì Mười chưa tỉnh, tôi sẽ cho bà ném đòn “Kiến Rúc Trong Xương” của môn phái Thiếu Lâm Tự.

- Không, tao thể độc trước mặt mày. Đừng tra tấn tao.

Trong lúc cô bé giang hồ chống nạnh vờn qua vờn lại đe dọa ả tội phạm thì Sơn Đại Ca xuất hiện ở ngưỡng cửa. Trên tay hắn là một cái thang dây được cuốn tròn. Hắn nhếch mép lắm lì:

- Tên đồng bọn của mụ đã đột nhập bức tường của sau bằng cái thang mất dạy này. Sau đó y đã mở cửa bằng một thứ chìa khóa vạn năng của bọn đạo chích. Y chỉ có thể là tiên sinh Lốc Cốc Tử. Riêng tình trạng sức khỏe của dì Mười không đáng ngại, tim và mạch đập bình thường, tôi đã xoa bóp một số huyết đạo cần thiết cho dì Mười mau hồi tỉnh.

Hắn liệng cuộn dây bện bằng sợi thùng lên bàn khiến ả đàn bà có nhan sắc của một con Hồ Ly Tinh thất sắc.

- Tôi có vài câu muốn hỏi bà, thưa bà Hồ Ly Cô Cô. Bà thừa hiểu cuộc thẩm vấn của chúng tôi vẫn êm dịu hơn của cảnh sát đấy.

- Ồ...

- Thứ nhất, Tú Đại Cô Cô gồm những ai, tên gì, nghề nghiệp thực sự trước khi tham gia giáo phái thiên sứ?

Ả Hồ Ly đảo ánh mắt tuyệt vọng trước đôi chân nhún nhảy của Thúy Bội, cánh tay chờn vờn của Thạch

Sầu Đồi, tia nhìn lạnh lẽo của Sơn Đại Ca. Đứa trẻ duy nhất mà mẹ có thể yên tâm là Quyên Tiểu Muội. Cô bé xinh như búp bê ấy chẳng có gì là một sát thủ.

Mẹ nói lí nhí:

- Tôi có phải khai ra ở đây không hả cô bé?

Nàng “luật sư” của Ngũ Quái gật đầu rất dỗi khuyển khích.

- Bà nên trả lời các bạn tôi trước khi những hậu quả xấu nhất xảy đến. Tôi bảo đảm bà sẽ không bị bắt, ít ra là lúc này.

- Tôi tin ở sự nhân hậu của cô. Nào, các vị thám tử nhóc thì hãy nghe đây. Tứ Đại Cô Cô gồm bốn nhân vật phụ nữ vai vế chỉ dưới giáo chủ. Đó là một gái nhảy về hưu có tên Hồ Ly, một cựu nữ tiếp viên quán đèn mờ biệt danh Đắc Kỷ, một thôn nữ hư hỏng sớm được gọi là Mary Sến và một bà chủ tiệm vàng ở Nha Trang ngoại hiệu Kim Cương.

Sơn Đại Ca không ngờ khả năng thuyết phục của Thuyền Quyên lại siêu đến thế, hần gục gặc:

- Thực ra chúng tôi đã biết tới chín phần mười, chỉ còn một phần mười đo lường sự thành thực của bà. Tốt lắm, chúng tôi muốn hiểu về Bát Đại Tử.

- Ngoài Lốc Cốc Tử xuất thân từ nghề đào tường khoét vách khu Tôn Đảo như các vị đã biết, Bát Đại Tử còn bảy người nữa. Đó là tướng cướp Bảy Dao Phay tự Thất Kiếm Tử đang bị cảnh sát Ban Mê Thuật truy nã, vua xỉn xứ Thượng là Đinh Cà Lốp tự Quậy Tử, con

buôn cần sa biên giới Việt Lào là Ba Cạn Thị tự Yếu Mạng Tử, “quân sư quạt mo” của giáo chủ tên Tiểu Tử, chủ quán nhậu vịnh Cam Ranh biệt hiệu Bao Tử...

Thạch Sầu Đồi chịu hết nổi đám Đại Tử, nó rú như bị nốc ao.

- Hic, mụ mà phun thêm chắc thành Thạch này phải Tự Tử quá...

- Đừng phí đời nhi đồng, cậu bé mặt khỉ. Cậu còn phải tỉ thí võ đài với hai kẻ võ công cao cường nhất trong Bát Đại Tử chứ. Tôi tin rằng các vị ở đây khó mà hơn thua nổi với Thiên Lôi Tử và Ma Giáo Tử.

- Cái gì?

- Thiên Lôi Tử quen sử dụng cái búa làm vũ khí như Trình Giảo Kim thời nhà Đường còn Ma Giáo Tử niệm chú thần quyền Thất Sơn trong vòng ba mét không ai bước qua được vòng tròn y vẽ trên mặt đất. Hai ông tướng đó đều là tù vượt ngục trại giam Suối Máu.

- Bèo!

Thạch Sầu Đồi cười vang.

- Trình Giảo Kim chỉ giỏi có ba búa chớ búa thứ tư là chạy làng. Chuyện Thiên Lôi Tử để cho tôi, còn Ma Giáo Tử thì...

Sơn nhún vai:

- Người học võ tối kỵ làm chuyện ác ôn. Thần quyền Thất Sơn không bao giờ có môn đồ hành động bất hảo. Chính vì để ngăn ngừa chuyện càn quấy của đệ tử mà vị sư phụ đầu tiên khai sáng võ phái Thần

quyển vẫn lưu truyền một bí quyết tiêu diệt bọn phản đồ. Nếu bà nghe, tiện thể tôi nói rõ bí quyết ấy luôn: Khi tên phản đồ niệm chú hại bá tánh, tôi chỉ cần vỗ nhẹ lên đỉnh đầu y là y tức khắc học máu tẩu hỏa nhập ma tại chỗ.

Hồ Ly Cô Cô lè lưỡi trước kiến thức võ học uyên thâm của những đứa trẻ. Thực hư ra sao chưa biết nhưng giọng nói của chúng chẳng hề xao xuyến chút nào. Đã đến lúc Sơn Đại Ca nêu lên câu hỏi quan trọng nhất. Hắn rồn rảng.

- Hồi nãy bà nói rằng “két sắt của gia đình bạn gái tôi trong tình trạng trống rỗng”. Tôi không tin.

- Sao?

- Tôi và Thuyền Quyên đã kiểm tra cửa phòng chứa két sắt. Cánh cửa không có dấu hiệu bị phá khóa.

Ả Hồ Ly cười ngất:

- Hô hô hô, hi hi hi... cuối cùng những hiệp sĩ trẻ con cũng bị Lốc Cốc Tử và Đắc Kỳ Cô Cô qua mặt. Trời ạ, một siêu quái nhập nha như Lốc Cốc Tử chẳng bao giờ xài cộng thép vạn năng cả. Lão ta có chìa khóa hẳn hoi.

- Chìa khóa ư?

- Còn phải hỏi. Người đẹp Đắc Kỳ nhờ hộp hôn nhà tỉ phú Đỗ Long đã có cơ hội cung cấp mẫu chìa cho Lốc Cốc Tử.

*

Hai mươi phút đã trôi qua, dì Mười vẫn chưa tỉnh giấc mơ Cloroform. Bốn đứa áp giải mụ Hồ Ly lướt qua phòng bà quản gia để xuống tầng hầm mà không cần trói tay mụ. Tối thiểu mụ cũng tỏ vẻ biết điều trong hoàn cảnh trước mắt.

Phía ngoài tiền sảnh, khi Tề Thiên vẫn thỉnh thoảng gào lên “khếch khếch” như báo động cho chủ nhân Thạch Sầu Đồi hiểu rằng nó thừa khả năng làm cai ngục trước con vượn Âm Binh. Ngược lại bên trong tầng hầm đèn đuốc sáng trưng, chủ nhân của nó lắc đầu thảm bại trước cánh cửa thép đóng kín mít. Người đàn bà từng là một gái nhảy nổi tiếng của vũ trường Maxim chỉ ngồi bó gối im lặng nhìn đám trẻ một cách khó hiểu. Những đứa nhóc thiệt kỳ cục, mỗi đứa có một con thú cũng như mụ còn võ công thì cao siêu không thể tả. Đứa con gái Tây lai có đôi mắt màu tím mới tung một ngọn cước mà đã hạ một người khỏe mạnh như mụ thì con trai còn ghê gớm đến đâu. Ấy là chưa nói con nhỏ Thúy Bội đó nghệ thuật hóa trang còn giỏi hơn cả đạo giáo chủ Nguyễn Tà Đạo. Nó có thể hô biến từ một đứa con nít thành... bà già dễ như bỡn.

Tay nghề mở khóa của Thạch Sầu Đồi dạo này đã tiến bộ ngang với một... điệp viên quốc tế. Nó luyện được ngón “Hầu thủ” có thể táy máy phá khóa chỉ bằng một cọng kim loại cứng. Tuy nhiên khuya nay đứng trước ổ khóa cánh cửa đại tân kỳ, cu cậu chỉ

còn nước thở dài. Nó sẫm soi một hồi rồi rầu rĩ nói với Sơn Đại Ca:

- Có khi bà Hồ Ly nói đúng đó. Loại ổ khóa được bảo hiểm này muốn mở chỉ có thể dùng chìa đặc biệt.

Hồ Ly Cô Cô khều tay Quyên rồi cất giọng khàn khàn.

- Ta sẵn sàng đối trá với tất cả mọi người nhưng với cô bé thì không. Cô bé tốt bụng và giống hệt đứa con gái đã bị yểu tử của ta. Hãy tin ta đi cô bé: trong một đêm ngủ trọ ở đây ả Đắc Kỷ đồng đạo của ta đã dùng một cục đất sét dẻo màu trắng lấy mẫu ổ khóa cánh cửa thép. Ngay sáng hôm sau cô ta giao mẫu ổ khóa cho Lốc Cốc Tử trước khi cùng Đỗ Long lên Ban Mê Thuật dự hội nghị giáo phái.

Phát biểu của ả Hồ Ly tương đương với một quả bom nguyên tử vừa phát nổ. Sức công phá của quả bom hình nấm tỏa ra và Thúy Bội lẫn Thuyền Quyên đều mơ màng nhớ lại hộp đất sét thủ công dành cho đám nhi đồng học nặn tượng có sáu màu khác nhau. Đúng rồi, cái hộp bị thiếu mất một cục màu trắng. Quyên bàng hoàng.

- Đó là loại đất sét không làm dính tay người nặn, lạy chúa!

Thúy sùng sốt:

- Hèn chi quanh ổ khóa cánh cửa không có một chút tì vết, mụ Đắc Kỷ quả vô cùng lợi hại. Mình tính sao hả Quyên?

- Hãy mau đánh thức dì Mười quản gia. Trước khi về bên bà ngoại, má Võ Dạ của mình đã bàn giao chiếc chìa khóa duy nhất mở được cánh cửa dưới tầng hầm cho dì ấy.

Đám trẻ không cần cất bước, một tiếng ho sù sụ nổi lên rồi tiếng chân nặng nề tiếp theo lê gót xuống cầu thang tầng hầm. Kia kìa, dì Mười sau cơn choáng thuốc mê đi đứng lảo đảo như người say rượu.

Giọng của dì mơ hồ như người nói từ bên kia thế giới trở lại trần gian.

- Cái... cái kết sắt vẫn còn nguyên chứ các cháu?

Quyên lao phất tới bà quản gia trung thành.

- Bọn trộm đã đánh thuốc mê dì. Chìa khóa của má cháu đưa dì đâu?

-Ồ ờ, có đây...

Thạch Sầu Đồi chụp lấy chiếc chìa có những cọng gai bạch kim đâm tua tua rồi dứt vô lỗ khóa xoay một vòng. Tức khắc cánh cửa bất khả xâm phạm mở ra và phía trong lù lù một kết sắt... trống rỗng.

Dì Mười gào lên sắp sửa ngắt xiềng lần thứ hai nhưng những đứa trẻ bình tĩnh hơn. Thạch ngấm nghĩa ổ khóa cánh cửa kết sắt. Nó gập gù.

- Ông giám đốc Đỗ Long đã chuẩn bị mở nhà bằng gia đình khá kỹ nhưng vẫn còn sơ hở: chỉ có cánh cửa thép vòng ngoài là ngừa được bọn đạo chích còn tủ kết sắt chỉ xài ổ khóa mã số tầm thường. Trong nghệ thuật ăn trộm hiện nay, việc mở mã số

kết không còn gì bí ẩn, mục Đắc Kỷ có thể khai thác tính tình hoặc sự vô ý trong lúc phát ngôn của ông Long để làm một số bài toán giải mã cung cấp cho Lốc Cốc Tử.

Sơn không cần hỏi Quyên hoặc dì Mười rằng trong kết sắt mất những gì bởi chưa chắc cô bé và bà quản gia đã biết rõ nội dung tài sản. Hấn lạnh lùng mời Hồ Ly Cô Cô đứng dậy.

- Bà là tông phạm của vụ việc này vì vậy chúng tôi bắt buộc phải giao bà cho cảnh sát hình sự. Bà và Lốc Cốc Tử đã áp dụng trò chơi “giương đông kích tây” giả ma để lôi kéo chúng tôi cho đồng bọn xâm nhập tầng hầm. Không riêng chúng tôi mà cả con khỉ và con mèo cũng bị lừa nốt. Tội của bà thật lớn.

Hồ Ly Cô Cô bây giờ mới biết sợ. Mục run lấy bảy hướng về phía Quyên cầu cứu.

- Cô bé phải giữ đúng lời hứa thả ta chớ, ta đã khai báo ráo rạo rồi cơ mà. Tất cả đều do tội lỗi của ba cô, ngài giám đốc Đỗ Long. Ông ta đã mù quáng say mê ả Đắc Kỷ chỉ sau một cuộc liên hoan giữa các giám đốc tư doanh tại Đà Lạt. ả đã coi bói cho ông ta và hướng dẫn ông ta gia nhập giáo phái. ả đã lợi dụng mối tình của ông ta để thực hiện kế hoạch “thực kết” theo mưu đồ giáo chủ. Tôi... tôi chỉ là kẻ thừa hành lệnh của thượng cấp.

- Còn việc xử giục ông Đỗ Long chia tay với bà Võ Dạ, ai bày trò?

- Hic, cũng do ông Đỗ Long lẫn ả Đắc Kỷ. Ông Đỗ Long chỉ có ý định ly thân tạm thời với vợ để lao vào cuộc phiêu lưu tình cảm nhưng Đắc Kỷ thì ngược lại. Cô ả hình như rất thích ông ta, trong phi vụ “thịt két” này, ả chỉ chủ trương một công hai việc nên phối hợp với tôi và anh Lốc Cốc Tử tung hỏa mù... Thần Trùng.

Mọi sự qua lời tự thú của Hồ Ly Cô Cô đã phơi bày giữa... đêm hôm khuya khoắt. Nghĩa là ông Đỗ Long chỉ biết “ngoại tình” chứ hoàn toàn vô can đối với chiếc két sắt. Quyên Tiểu Muội đau đớn như bị một lưỡi dao đâm thẳng vào tim, có điều nước mắt của cô đã cạn khô. Cô không thèm khóc nữa, tiền bạc đối với cô vô nghĩa, tình phụ tử quan trọng hơn nhiều. Cô không thể nhu nhược như má cô lẳng lặng bỏ qua bên ngoài chỉ vì những lời phán ma quỷ chia rẽ tình chồng vợ, cô có học thức và văn minh hơn những người lớn cổ hủ xa lắc, cô phải bảo vệ hạnh phúc gia đình đang mong manh như ngọn đèn trước gió, cô phải kéo ông Đỗ Long trở về với cương vị một người chồng, người cha, cô phải xứng đáng là một thành viên của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn.

Cô nói dứt khoát:

- Cảm ơn bà Hồ Ly, kể từ giờ phút này bà có quyền được tự do.

Mụ thầy bói xinh đẹp sung sướng chạy thoăn thoắt lên cầu thang và biến mất đằng sau cánh cửa hậu căn

biệt thự. Trong lúc mọi người ngơ ngác trước quyết định tai hại của Quyên thì cô bé mỉm cười.

- Tôi đã tôn trọng chữ tín còn phần sau thuộc về các bạn. Tại sao các bạn không thả con vượn Âm Bình ra, con vượn đương nhiên biết chỗ ở của bà ta, có khi tại sào huyết của bà ta, các bạn còn thấy cả Lốc Cốc Tử và số tài sản bị mất cắp trong két sắt.

*

Quyên là một “tiểu muội” lạ lùng không kém gì Thúy nhưng giữa hai cô gái xinh đẹp này có những nét đối lập nhau. Nếu Thúy thường xuyên tinh quái và hành xử trước cuộc sống bằng bản năng sinh tồn thì Quyên thỉnh thoảng thông minh tột độ và tự lập bằng ý chí quyết đoán mãnh liệt.

Sơn và Thạch hiểu được sự tính toán tuyệt vời của Quyên khi thả con vượn ra. Coi, dưới sự kềm cặp của con khỉ Tề Thiên bởi sợi xích cột cổ tay hai con vật với nhau, phái đoàn hiệp sĩ lên đường giữa thành phố không một bóng người đến một khu cư xá bỏ hoang đang chờ xây dựng mới. Dĩ nhiên trong phái đoàn không có mặt Quyên. Cô bé đã tôn trọng lời hứa đối với đối thủ.

- Chiiiiéc....

- Khếch, khếch...

Hai con thú lông lá kêu lên liên tiếp. Con vượn chỉ trở liên tục vào một hành lang tối om dẫn xuống

một cái gác sâu hoắm cạnh đồng xà bần khổng lồ, còn con khỉ rùng mình ghì sợi dây xích như thủ thế.

Sơn Đại Ca ngửa mặt nhìn trời. Đêm 27 Tết không trăng nhưng vẫn có sao chi chít. Chỉ cần chút ánh sáng ảo ảnh đỏ, hấn cũng thừa khả năng phát giác tung tích tên vua đạo chích của giáo phái thiên sứ. Hấn quàng vai hai chiến hữu thì thầm:

- Một mình tôi xuống cái gác thôi nghe. Thạch và Thúy mỗi người trấn giữ một phía hành lang chặn lối thoát của chúng.

Bóng Sơn lọt thỏm xuống vùng tối trong nháy mắt. Thạch Sầu Đồi giữ chặt hai “người tiền sử” trong tay chờ đợi thật hồi hộp. Thúy Bụi hít một hơi dài cho lồng ngực bớt xao xuyến, đột nhiên cô nghe một tiếng hét đau đớn của gã đàn ông và sau đó một bóng người trôi lên hành lang phóng như bay. Cô la oai oái:

- Coi chừng tên Lốc Cốc Tử tẩu thoát.

Hai cái chân võ sĩ của cô và Thạch cùng gờ chéo ra một lượt thành một dấu X. Ê, tên tội phạm tóc xõa trên đà chạy không kềm hãm được tốc độ... chúi nhủi. Cái bóng lăn lộn mấy vòng và nằm bẹp dí khóc rống lên.

- Hic hic... tàn “đời cô Lựu”.

- Trời đất, mụ Hồ Ly Cô Cô.

Thúy Bụi chưng hửng. Cô không muốn hạ đo ván một người đàn bà hai lần trong một đêm. Trong lúc

cô còn đang ngỡ ngàng thì hai cái bóng nối đuôi nhau rời khỏi ngách tối. Đi đầu là Lốc Cốc Tử tiên sinh khoác áo thụng cam rách te tua, đi sau là đại ca Sơn một tay ôm cái bọc vải nặng trĩu, một tay đặt lên huyệt đạo tử của đối thủ.

Giọng hần rên rên:

- Xong. Nhờ con vượn Âm Binh thuộc lòng đường đi nước bước của chủ nhân nó nên chúng ta đạt thắng lợi ngoài dự kiến.

Thạch Sầu Đồi nháy từng tưng:

- Hoan hô con vượn... ngu ngốc. Tao có quyền nuôi thêm nó ngoài con khi Tề Thiên chó đại ca?

- Không. Một con Tôn Ngộ Không, nhóm tội mình đã đủ khùng. Con vượn tuy “chiến” thiệt nhưng đành phải giao cho Sở Thú bảo lãnh.

- Hả? Tại sao không tặng cho công viên Đầm Sen để có tình nghĩa hậu phương chứ, mừng một Tết Đinh Sửu này tao sẽ tham gia đại hội Lân Sư Rồng ở đó...

- Ủm, tùy mày. Bây giờ tội mình nhìn mặt vua đạo chích chút chơi.

Dưới ánh sáng thoi thóp của các vì sao, Lốc Cốc Tử hiện hình trước mặt lũ nhóc thê thảm chưa từng thấy. Trên thềm xi măng của dãy nhà hoang phế, cái mõ mười phương cực lạc của lão nằm lán lóc kể bao của cải toàn vòng vàng, kim cương, cà rá, hột xoàn, tiền đô... chất đống.

Thúy Bụi chớp đôi mắt tím tím.

- Hồi nãy, mình nghe lão gào inh ỏi, cứ tưởng Lốc Cốc Tử xông ra, ai dè Hồ Ly Cô Cô...

- Đúng vậy, bọn họ đang chia của ăn trộm với nhau. Ái chà, đồ đặc mất cắp trong két sắt thì đã thu hồi lại được nhưng vấn đề hai tên tội phạm hơi khó xử lý. Trong vụ phá án này, phải nói mụ Hồ Ly cũng có công một phần.

Ba đứa chụm đầu hội ý chớp nhoáng. Lát sau, Sơn Đại Ca đồng dặc.

- Nể lời hứa của Thuyền Quyên, chúng tôi đồng ý tha cho bà Hồ Ly về nhà hoàn lương. Còn Lốc Cốc Tử, ông xách cái mõ đi theo chúng tôi...

CHIẾN CÔNG CỦA HOÀNG LĂNG TỬ

Đêm bắt đầu trong gian khổ nhưng đoạn kết thật đẹp. Ba giờ sáng hôm đó, đồn cảnh sát gần nhà Quyên Tiểu Muội từ giã cơn ngái ngủ để đón nhân vật Lốc Cốc Tử xông đất bất đắc dĩ. Với bằng chứng sờ sờ trong tay các đứa trẻ và lời xác nhận sục sùi của vua đạo chích vùng Khánh Hội, viên sĩ quan trực của đồn cực kỳ hân hoan tống Lốc Cốc Tử vào trại tạm giam.

Anh chép miệng:

- Chắc chắc, không ngờ lão dám thụt két sắt nhà giám đốc Đỗ Long. Tôi thấy chiến công này của các cô cậu có vẻ hao hao như đám Ngũ Quái Sài Gòn.

Thạch Sầu Đời lè lưỡi.

- Tụi em ba người sao giỏi bằng nhóm Ngũ Quái. Thôi bái bai anh nghe, em còn phải về cho hai người tiền sử ăn uống xả hơi đây.

- Ô khoan đã chú em, lấy nải chuối cúng ông Địa của tụi anh bồi dưỡng cho con khỉ và con vượn. Còn cô bé lai Tây xinh như mộng này nữa, bé mấy tuổi để anh lì xì?

- Hứ, tụi này già rồi, chỉ xin nải chuối thôi.

Ba người hùng tạm biệt viên sĩ quan và các đồng nghiệp vui tính của anh ta quày quả trở về biệt thự bông sứ.

Sơn Đại Ca thở mạnh:

- Kể như giáo phái Thiên Sứ hao binh tổn tướng hai nhân sự lợi hại. Lốc Cốc Tử bị bắt và chắc chắn đếm lịch mỗi miệng, riêng Hồ Ly Cô Cô chẳng biết sẽ ngựa quen đường cũ hay không?

Thúy ngâm ngùi:

- Bà ấy sẽ giải nghệ thầy bói Lăng Ông là cái chắc, có điều với lứa tuổi xế chiều của một vũ nữ, mình đoán rằng tương lai bà ta chẳng tốt đẹp gì.

- Cầu mong đừng gặp lại bà ta cho Quyên Tiểu Muội đỡ khổ tâm.

Ba đứa bấm chuông biệt thự bông sứ vào lúc ba giờ hai mươi phút.

*

Lần đầu tiên đám trẻ được dì Mười đãi “tiệc giao thừa” trước hai ngày. Việc thu lại số của cải bị mất trong két sắt bà quản gia là người hạnh phúc hơn ai hết. Bà như người chết đi sống lại chứ sao. Trời ạ,

với số tài sản vĩ đại không cánh mà bay, bà có thể bị ông Đỗ Long mời ra đi không có ngày trở lại. Vì thế để tạ ơn cứu mạng của đám nhóc, bà đã tiếp đãi bọn chúng thật linh đình. Hầu như trên bàn ăn, trừ nem công chả phượng, còn món nào cũng thừa mứa. Ngay lũ thú hoang dã cũng “trúng mánh”, con mèo Mun chơi nguyên cặp lap xướng, khi Tề Thiên bê hai đĩa xôi chả lụa để kế bên dự trữ, vườn Âm Bình ngòm ngòm nải chuối “cúng ông Địa” ngon ơ. Trong bữa tiệc bồi dưỡng muộn màng, kẻ duy nhất chưa nở được nụ cười là búp bê Quyên. Cô bé cắn một sợi tóc thể trong kẽ răng nhìn u uẩn.

Thúy Bội hiểu ý bạn gái. Cô rừ rì.

- Nhớ ba phải không?

- Ồ, nhớ má nữa. Hai người có thể chia tay nhau vĩnh viễn.

- Làm gì có chuyện trời ơi đó. Ông ấy sẽ phải tỉnh ngộ, cả má Quyên nữa, bà ấy sẽ chẳng còn mê tín dị đoan.

- Mình không tin.

- Ăn bánh tét đi rồi mình nói, Sơn Đại Ca đã quyết định vạch mặt chân tướng bọn giáo phái Thiên Sứ sau bữa tiệc này.

- Sao?

- Đại ca sẽ làm việc với Hoàng Lăng Tử qua điện thoại. Bỏ chuẩn bị cung cấp số phôn cho hắn là vừa.

- Chao ôi, lỡ ba mình bị bắt cùng với đám tà đạo thì sao?

- Cảnh sát sẽ phân loại và không giữ ông ta lâu đâu. Và lại chuyện đó đã có Hoàng Lăng Tử lo liệu.

Tiệc khuya vừa chấm dứt là bốn đứa trẻ đã bu quanh bàn điện thoại. Bốn giờ sáng 28 Tết không ai nghĩ rằng Hoàng Lăng Tử còn thức trong căn nhà người quen ở Ban Mê Thuật lồng lộng gió, thế mà gã vẫn thức. Khi chuông điện thoại từ Sài Gòn kêu réo, gã đã nhảy phóc xuống giường ngay.

- Là lá la, mày đó hả Sơn Đại Ca?

- Tao đây. Một tên Cô Cô và một tên Đại Tử đi lạc khỏi giáo phái đã bị tụi tao dẹp gọn. Giờ thì đến phiên mày.

- Tụi bay chì thiệt. Tao vừa biết tên lão giáo chủ thiên sứ đẹp trai. Lão ta tên họ là Nguyễn Tà Đạo, năm nay 42 tuổi, cựu kiến trúc sư có một số công trình hư hỏng trước thời hạn bảo hành ở Vũng Tàu. Lão bị lộ bởi các bằng cấp giả tốt nghiệp ở Hoa Kỳ nên bị đuổi việc, lão được miễn truy tố hình sự vì quan hệ rộng rãi với nhiều sếp lớn. Trong tâm trạng bất mãn, lão vung tiền ăn chơi trác táng trong các hộp đêm, vũ trường từ Nam chí Bắc và bắt bồ với các mệnh phụ trẻ đẹp để mưu đồ đội đá vá trời. Nguyễn Tà Đạo qui tụ dưới trướng bốn nữ yêu có nhan sắc lẳng lơ là nữ tiếp viên Đắc Kỷ, vũ nữ Hồ Ly, chủ tiệm vàng Kim Cương, thôn nữ Mary Sến. Lão sử dụng bốn nữ yêu trong công tác “mỹ nhân kế” chiêu dụ túi tiền vô tận

của các giám đốc, thủ trưởng, tướng cướp, dân chơi mới lớn hảo ngọt. Khi các vị đa tình đã sa bẫy, lão thành lập giáo phái Thiên Sứ để níu giữ họ và cũng để “thoát tục hóa” các âm mưu bất chính của mình. Nói chung là lão thành công mỹ mãn. Không thành công làm sao lão bưng bít được công trình xây dựng “thánh thất” dưới lòng đồi Hồ Mang Bành trước tai mắt của dân địa phương. Ở các tỉnh cao nguyên lão như một lãnh chúa không ngại.

- Hừm, đúng như luật nhân quả. Ở đâu có mê tín là ở đó có đại bịp.

- Vụ của tụi mày làm ra sao?

Sơn Đại Ca bắt đầu kể lại các chi tiết ly kỳ về trò chơi “thịt kết” căn biệt thự bông sứ của cặp bài trùng Hồ Ly Cô Cô và Lốc Cốc Tử. Hết kết luận:

- Bây giờ mày đã có bằng chứng phạm pháp của giáo phái Thiên sứ. Qua lời khai của lão Lốc Cốc Tử đang bị giam ở đồn cảnh sát, đích thân tên Nguyễn Tà Đạo đã chỉ đạo cho các đàn em tiến hành “phi vụ Đỗ Long”.

Hoàng Lăng Tử thở dài:

- Cám ơn bạn bè đã giúp tao, sau cuộc nói chuyện này tao sẽ liên hệ với đội cảnh sát đặc nhiệm Ban Mê Thuật. Tao rất có uy tín với họ. Nhưng... chỉ tội cho Quyên Tiểu Muội, cô bé quá nhân hậu, ngay kẻ thù mà cô bé cũng tha thứ, thí dụ Hồ Ly Cô Cô...

- Tao lại hiểu mày đang định nói vấn đề khác.

- Ô... tóm tắt lại Quyên Tiểu Muội có một người cha khá tệ hại, tương tự như cha tao hồi xưa. Tao cảm thấy động lòng trước hoàn cảnh cô bé.

- Bạn bè kết nghĩa phải như vậy, tao muốn mày “cứu” ông Đỗ Long trả về sum họp gia đình.

- Tao hứa. Hãy cho tao nói một câu với Quyên.

Quyên Tiểu Muội nhận điện thoại của Sơn bàn giao. Cô nghe giọng Hoàng xúc động thấy rõ.

- Mình muốn Quyên được hạnh phúc, gia đình mình đã ly tán, mình không thích điều đó lặp lại trong gia đình bạn.

- Cám ơn anh Hoàng. Quyên cũng hứa sẽ không bao giờ hù dọa anh bằng những con côn trùng như gián, châu chấu, bọ xít, nhện nhện...

- Á á, ghê quá. Chào Quyên nghe.

*

Dưới sự phối hợp của các lực lượng an ninh cao nguyên đất đỏ, tờ mờ sáng đôi Hồ Mang Bành rung chuyển như bị động đất. Cách đánh bọn tội phạm ở rừng thiêng nước độc khác xa cách đánh “đặc công” trong thành phố, các chiến sĩ trong đội đặc nhiệm hình sự tỉnh lẫn quân đội biên phòng người nào cũng bôi thuốc chống nọc rắn vào kẽ hở trên quần phục trước khi xông vào thế trận địa võng thiên la.

Hoàng Lăng Tử thoát ẩn thoát hiện giữa đoàn quân ma. Gã không ngờ lực lượng vũ trang đông như thế,

giáo phái thiên sứ tụ tập hơn 50 người, nhưng đầu phải chúng có 50 người là phe ta phải huy động một lực lượng tương đương để tạt cá vào rọ.

Hoàng lướit gần như không chạm đất trong đám cỏ lau cao ngheù dẫn đường viên đội trưởng đặc nhiệm xông tới cửa hầm ngầm. Sương mù lúc này vẫn chưa tan, vài chú rắn hổ chúa hỗn hào định xúc phạm tới nhân loại đều bị con đại bàng xơi tái. Một số nông dân làm rẫy ở địa phương thấy có biến cố lớn cũng tò mò nai nịt cuộc xẻng theo ủng hộ cuộc hành quân. Họ cười nói vang rân.

- Phen này thằng tướng cướp Bảy Dao Phay hết mong ăn hiệp bà con lối xóm. Đáng đời Thất Kiếm Tử.

- Cầu trời cho giáo phái tà đạo đó sớm giải tán để người dân lương thiện yên ổn làm ăn.

- Khả khả, để đêm đêm tội mình còn tưởng tượng câu chuyện cổ tích về binh lính Pháp oan hồn vất vương quanh ngọn đồi nữa chứ.

Hoàng Lăng Tử lạnh lùng nhìn cánh cửa thép tự động khép mở trong nửa phút. Cánh cửa được thiết kế theo hệ thống ròng rọc điện tử khoét sâu vô hai vách núi đá và là con đường duy nhất dẫn xuống “thánh thất”. Gã vỗ vai viên đội trưởng.

- Anh Sáu Hồ này, em nghĩ phải chơi theo kiểu “điệp viên” thôi.

- Anh hiểu. Anh sẽ cho đặt chất nổ với lượng thuốc vừa phải đủ đánh sập bản lề cánh cửa mà không

gây thiệt hại sinh mạng cho những người bên trong hầm ngầm.

Mọi người lại nằm rạp xuống đất. Một phút sau một tiếng “rầm” vang lên kinh động. Cánh cửa thép bị bật ra và hơn chục chiến sĩ hình sự tràn vào địa ngục như con nước vỡ bờ. Trong đám đông nhốn nháo, Hoàng Lăng Tử là người sành sỏi nhất địa ngục môn bởi gã từng là khách không mời tham gia hội nghị giáo phái. Gã không hề ngạc nhiên trước hàng dãy giường tầng và võng mắc xếp lớp, những tên đầu trọc áo thun xám vừa tỉnh cơn ngái ngủ, gã cũng không hề bị bất ngờ trước sự chống cự yếu ớt của lũ đại tử mặc áo thun cam và hai người kẹp tóc dài mặc áo thun xanh. Tất cả đều giơ tay lên cao úp mặt vào vách đá trước hàng chục họng súng lên đạn răng rắc từ trên trời rơi xuống.

Một tên mặc áo cam meo mào:

- Hic, công an mới là những thiên sứ chứ đâu phải chúng ta.

Hoàng đặc biệt chú ý đến cái “sân khấu” mà vị giáo chủ đã từng trỗi lên trong làn khói ngũ sắc. Gã lao như bay tới đó trước cả đội trưởng Sáu Hồ. Ái chà, té ra giữa sân khấu là một cái hố thang máy tự động do Nguyễn Tà Đạo thiết kế hòng bịp chúng sinh. Không chần chờ nửa giây, gã phi thân xuống hố chẳng cần ấn nút điện.

- Chiiiiiu...

Hoàng rơi tõm xuống một tấm nệm êm hơn bông gòn. Gã vừa mới định thần thì một ngọn dao phay và một lưỡi búa đã ập tới màng tang sát rạt.

- Búp... búp... á... á...

Hai món vũ khí bắn thiêu bị tung lên cao kèm với hai thân hình đổ gập trước ngón “Thần Điều Song Phi” của Hoàng Lăng Tử. Gã chụp cổ hai tên áo cam khố kiếp vừa đánh lén thất bại, cười gần:

- Tụi bây là ai?

- Dạ, tôi là Thiên Lôi Tử còn thằng ăn cướp bị truy nã này là Thất Kiếm Tử, hic hic...

- Giáo chủ áo đen đâu?

- Ngài đang được Ma Giáo Tử bảo vệ tại căn buồng có rèm màu tím, dạ...

Hoàng Lăng Tử bàn giao hai tên vệ sĩ hạng bét của giáo chủ cho các chiến sĩ đặc nhiệm vừa phóng xuống hố và cùng với Sáu Hổ lao như tên bắn đến trước cửa căn buồng có rèm màu tím. Gã nói cực nhỏ vào tai viên đội trưởng:

- Anh lo gã Ma Giáo Tử, em lo lão giáo chủ. Em còn một món nợ với tay kiến trúc sư mắc bệnh hoang tưởng này.

Hoàng đã nói là làm bất chấp Sáu Hổ há hốc mồm. Gã trụ thân thể xuống lùn xùn, để khí, và bung “trái bóng thịt” của mình vô cánh cửa chính. Sáu Hổ chỉ nghe một âm thanh đổ vỡ tàn bạo và sau đó trước mặt viên đội trưởng là căn buồng trống trơn. Trời đất,

anh và Hoàng Lăng Tử đều bị thất nghiệp bởi cánh cửa bằng gỗ nặng trĩu đã đè lên hai bóng áo cam và áo đen đang giãy giụa. Màn biểu diễn nội công đặc dị của Hoàng đầu đè hạ một lượt hai đối thủ nguy hiểm mà không cần phải hao hơi tổn sức.

Sáu Hồ ì ạch nhắc cánh cửa tai họa ra trong khi Hoàng lôi đầu tên giáo chủ đẹp trai như một hộ pháp gác cửa đền. Gã cười lạnh

- Chào kiến trúc sư ma thuật Nguyễn Tà Đạo. Ông giám đốc Đỗ Long đâu?

- O... đau, đau quá. Ông Long đang ở khách sạn mini số 4 thành phố Đà Lạt cùng với nàng Đắc Kỷ.

Hoàng nhăn mặt. Gã quay sang Sáu Hồ.

- Em hết nhiệm vụ ở đây. Phiên anh Sáu chi viện chút tiền còn làm lộ phí cho em bay qua Đà Lạt.

KẾT QUẢ CUỘC THI VẤN ĐÁP

Hoàng Lăng Tử đến Đà Lạt thơ mộng vào buổi trưa 28 Tết bằng chính xe Jeep của viên đội phó đặc nhiệm phụ tá sếp Sáu Hổ. Ngày mai là thiên hạ chuẩn bị đón giao thừa năm con Trâu thế mà gã vẫn phải “cày cuốc” ở cao nguyên. Gã xoa đầu con Bụt buồn bã.

- Đại bàng ơi, chắc tao với mày ăn Tết xứ lạnh quá.

Ông trời vẫn chưa ngưng hành hạ gã. Tại văn phòng khách sạn mini số 4, tay quản lý lắc đầu:

- Thưa các ông cảnh sát hình sự, đúng là tối hôm qua cặp nhân tình Đỗ Long và Đắc Kỳ có ngủ trọ ở đây nhưng sáng sớm nay họ đã trả phòng bay về Sài Gòn mất biệt.

Hoàng tê tái.

- Nghe đồn bà Đắc Kỳ là chủ tới mười nông trại quanh đây...

- Làm gì có chuyện Tề Thiên thế chú em, tôi là dân Đà Lạt ba đời đầu lạ xuất thân của ả. Hồi trẻ ả có làm chủ một nông trại ở khu đồi Pháo Binh, sau đó bị phá sản làm nghề tiếp viên đèn mờ ở Sài Gòn. ả từng mở quán nhậu đồi trụy trên Đà Lạt gây tai tiếng rồi lặn mất. Tôi cũng được bà con xầm xì rằng ả đã làm mất chức khoảng chục giám đốc.

Thế là hết. Hoàng Lăng Tử chán nản xin phép mọi người vô phòng trong để gọi điện thoại. Giọng của gã nhừa nhựa:

- Alô, di Mười phải không? Cháu là thằng Hoàng cần gấp gấp cô Quyên.

Tiếng của Quyên rộn ràng như chim hót:

- Anh đã gặp ba Quyên chưa hở anh Hoàng?

- Gặp mà như không gặp. Đại khái nội vụ như sau...

Hoàng Lăng Tử đau khổ kể lại cho “búp bê” xinh đẹp nghe từ đầu đến cuối cuộc hành quân liên tỉnh của gã. Gã chỉ sợ cô bé thất vọng nhưng ngược lại, trời ạ. Người đẹp bên kia đầu dây reo lên thán phục:

- Ôi chao, anh Hoàng thật cừ khôi. Anh đã xuất trận thần tốc như vua Quang Trung ngày xưa ăn Tết sớm, cuối cùng bọn tà đạo đã bị quét sạch, Quyên và các bạn đang mong ngóng anh về đón xuân ở Sài Gòn. Năm nay giao thừa là 29 chứ không phải 30 nghe.

- Tôi hiểu, nhưng...

- Nhưng nhị gì nữa nhị ca. Đón xe tốc hành về ngay hôm nay đi, còn chuyện đón tiếp ba Long và

cô bồ ông ấy để em lo, em đã có kế hoạch làm cho ba Long phải hồi tỉnh.

Hoàng Lăng Tử buông ống nghe trong tư thế... bay trên mây lơ lửng. Thượng đế ơi, cô bé tuyệt vời đó lần đầu tiên lỡ miệng xưng “em” với gã, gã nghe lồng ngực giang hồ đập thình thịch, vụ này còn lâu thằng Sơn mới có điểm phúc bằng mình, hà hà...

*

Hai giờ chiều một chiếc taxi đỗ trước cửa biệt thự bông sứ. Xuống xe là ông Đỗ Long và ả Đắc Kỷ Cô Cô. Như thường lệ, ả đàn bà chỉ hơi nhếch đôi môi trái tim lảng lơ rồi tự tin khoác tay người tình bấm chuông cổng inh ỏi.

Cánh cổng mở ra cùng lúc với sự xuất hiện của bà Vỹ Dạ và dì Mười quản gia. Hai người đàn bà im lặng chìa tay mời hai vị khách vào tiền sảnh trước đôi mắt lác thần của ông Đỗ Long. Ông không ngờ bà vợ “sợ ma” của ông lại dám cả gan ở đây, ông lại càng không ngờ trong phòng khách có thêm hai thằng con trai uy dũng ngồi sẵn ngoài con nhỏ Lolita Thúy, ái nữ Tổng giám đốc công ty dầu lửa ALICE.

Đỗ Long ấp úng:

- Bé Quyên đâu?

Bà Vỹ Dạ nhún vai.

- Con gái chúng ta đủ lớn để hiểu bi kịch của gia đình. Có lẽ nó đã lánh mặt.

- Có chuyện đó nữa à, e hèm... tôi cùng cô Đắc Kỷ về đây lần này là tính bàn với em chuyện ly thân giữa...

Sơn Đại Ca và hai chiến hữu đứng lên. Hấn khoan tay nghiêm nghị như một quan tòa.

- Khoan đã bác Đỗ Long, cháu xin tự giới thiệu, tụi cháu là Sơn Xóm Lách, và Thạch Xóm Chùa bạn của Quyên và Thúy. Khi bác vắng mặt ở căn nhà này đã xảy ra một vụ mất cắp nghiêm trọng. Két sắt dưới hầm ngầm của bác bị mở trống rỗng, nhưng tạ ơn trời tụi cháu đã tóm cổ được hai hung thủ. Chỉ còn thiếu hung thủ thứ ba...

Không đợi cho Đỗ Long ngất xỉu, hấn quay sang Đắc Kỷ Cô Cô.

- Bà không chạy thoát được đâu. Cảnh sát đã còng tay Lốc Cốc Tử và đang vây chặt biệt thự. Tôi tóm tắt nội vụ cho bà rõ: giáo chủ Nguyễn Tà Đạo của quý vị đã bị bắt cùng toàn bộ sứ đồ tại ngọn đồi Hồ Mang Bành. Trước khi bị bắt, ông “kiến trúc sư dòm” ấy đã chỉ đạo cho bà dùng “mỹ nhân kế” dụ dỗ ông Long gia nhập giáo phái chó kỳ thực là rúc rĩa hầu bao gia đình ông ta. Bà đã phối hợp với hai tên tội phạm Lốc Cốc Tử và Hồ Ly Cô Cô tung trò “nhát ma” ly gián vợ chồng kẻ khác để cướp tài sản trong két sắt. Tôi tuyên bố, chiếc mặt nạ bà chủ nông trại của bà đã bị rớt xuống, cảnh sát cao nguyên vừa điện về cho chúng tôi biết bà chỉ là nữ tiếp viên dày dạn của một quán đồ truỵ đèn mờ...

Đắc Kỳ Cô Cô buồn rùn. Trong một giây, mặt trở nên xấu xí chưa từng thấy, mặt giây này như đĩa phải vôi.

- Đồ vu khống ngậm máu phun người. Bằng chứng đâu?

- "*Bằng chứng đây...*"

Một âm thanh eo éo vang lên từ đằng sau cánh cửa đóng kín của phòng khách, rõ ràng đó là giọng Lốc Cốc Tử tiên sinh. Lão nói mếu máo:

- Cô khỏi cần lẻo mép nữa, Đắc Kỳ ạ. Tứ Đại Cô Cô các cô đều là nhân tình của Nguyễn Tà Đạo. Giáo chủ đã sai cô lấy mẫu chìa khóa cánh cửa thép nhà Đỗ Long bằng cục đất sét dẻo và giao cho tôi làm chìa khóa dỏm để thực hiện phi vụ hắc ám. Con quỷ Thần Trùng của Hồ Ly Cô Cô đã lòi tẩy là con vượn Âm Binh. Hic hic, hiện giờ tôi đang bị cảnh sát còng tay thì đâu dễ gì cô được tự do...

- Đồ phản bội, lão đã khai hết rồi ư?

- Rồi. Cuộc thi vấn đáp của chúng ta chấm dứt. Giờ đến phiên cảnh sát làm việc.

Cánh cửa đóng kín hé ra và bốn nhân viên hình sự đặc biệt bước vào phòng khách, nhưng không thấy bóng Lốc Cốc Tử ở đâu.

*

Đêm giao thừa 29 Tết, tại khu vườn bông sứ của nhà Quyên, cuộc đoàn tụ gia đình diễn ra thật cảm động. Sau cơn sóng gió phiêu lưu tình cảm lộn xộn,

Đỗ Long như kiệt quệ tinh thần lẫn thể xác vì hối hận. Ông sẵn sàng quỳ mọp xuống đất xin lỗi má Quyên trước mặt cảnh sát và đám nhóc. Ông đã khóc ròng trong vòng tay con gái bởi sự vô trách nhiệm về tình phụ tử của mình. Dĩ nhiên là hai người phụ nữ đã tha thứ cho ông. Nhưng ông vẫn tự tạ tội bằng cách mua một lượt năm chiếc xe gắn máy đời mới để tặng nhóm Ngũ Quái Sài Gòn. Còn phải hỏi, bao nhiêu đó đã thấm gì với số của cái trong két sắt suýt nữa bị mất lẳng nhách vì hai ả Đắc Kỷ, Hồ Ly.

Vợ chồng Henry, Alice thì thực tế hơn. Người mẹ kế của Thúy Bội sắm hẳn năm chiếc xe đạp thể thao “ngoại” thuộc dạng băng đồng leo núi cho các thám tử nhí. Chúng thích năm chiếc xe đạp “xịn” đến nỗi gửi món quà tặng của giám đốc Đỗ Long vào gara biệt thự bông sứ phòng ngừa khi có dịp cần dùng.

Trong đêm giao thừa rực rỡ pháo bông, Hoàng Lăng Tử mò lại gần Quyên Tiểu Muội tỏ vẻ:

- Em giả giọng Lốc Cốc Tử hay ghê, mà lại còn tế nhị tránh mặt không cho bác Long bị xấu hổ nữa chứ.

- Ô, đừng có gọi mình là “em” nghe, mình méc Sơn Đại Ca và Thạch Sầu Đồi là anh Hoàng ốm đòn đó. Hi hi hi...

MỤC LỤC

m ộ t

NGƯỜI ĐÀN BÀ PHÁP 11

h a i

TÌM THÂN NHÂN 23

b a

QUÁ NHIỀU LOLITA 35

b ố n

BÀ MẸ GIẢ HIỆU 46

n ă m

GẤ ĐÀN ÔNG VÀNG 57

s á u

ÔNG CHỦ LỚN Ở BANGKOK 77

b à y

BẢNG DANH SÁCH THIẾU NỮ 85

t á m

MẸ GHẺ CON CHỒNG 102

c h í n

VÀNG GẶP LỬA 109

m ư ờ i

NGÔI TRƯỜNG CỦA ƯỚC MƠ 123

m ư ờ i m ộ t	
NƯỚC MẮT CỦA BÚP BÊ	127
m ư ờ i h a i	
LỐC CỐC TỬ TIÊN SINH	140
m ư ờ i b a	
QUẺ XĂM CUỐI NĂM	151
m ư ờ i b ố n	
BÀ CHỦ MƯƠI NÔNG TRẠI	162
m ư ờ i l ă m	
CÀNG LÚC CÀNG RẮC RỐI	177
m ư ờ i s á u	
GIÁO PHÁI THIÊN SỨ	188
m ư ờ i b à y	
CHỦ NHÂN CỦA CON MÀ	200
m ư ờ i t á m	
KẾT SẮT TRỐNG RỖNG	214
m ư ờ i c h í n	
CHIẾN CÔNG CỦA HOÀNG LĂNG TỬ	229
h a i m ư ơ i	
KẾT QUẢ CUỘC THI VẤN ĐÁP	239

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

Tập 2 - Chuyện của Thúy Bội và Quyên Tiểu Muội

BÙI CHÍ VINH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Biên tập & sửa bản in: HUỖN TÔN NỮ KIM TUYẾN

Thiết kế bìa: BÙI NAM

Minh họa: PINKMAO

Trình bày: MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanhhanoi@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Sau 20 năm kể từ lần đầu tiên ra mắt, bộ truyện **Ngũ Quái Sài Gòn** lại tái ngộ bạn đọc nhỏ tuổi với một phiên bản mới có minh họa đẹp, cùng một postcard với những câu thơ tình độc đáo tặng kèm trong mỗi cuốn sách.

Lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1990 với các nét đặc trưng về văn hóa, xã hội, Ngũ Quái Sài Gòn xoay quanh những vụ án phức tạp, và bộ năm thiếu niên giỏi võ, giàu tính trượng nghĩa đã sát cánh cùng lực lượng cảnh sát triệt phá các băng nhóm tội phạm nguy hiểm đứng sau những vụ án đó.

Tập 2 – Chuyện của Thúy Bụi và Quyên Tiểu Muội gồm hai vụ án liên quan đến hai cô gái trong nhóm. Nếu với Thúy Bụi, sau mọi rắc rối là một cuộc trùng phùng đầy tiếng cười thì với Quyên Tiểu Muội, một tấn bi kịch gia đình đã có thể xảy ra và dập tắt nụ cười của Tiểu Muội, nếu như Ngũ Quái Sài Gòn không ra tay lật mặt kẻ xấu...

Mời các bạn đón xem hai cuộc phiêu lưu ly kỳ với lối kể chuyện vô cùng sinh động và hình ảnh của tác giả.

SỬ DỤNG TEM THÔNG MINH Chương trình chăm sóc khách hàng và Khuyến mãi của NXB Trẻ. Cào tem và đăng ký bằng 1 trong 2 cách:
1. Truy cập <http://cskh.nxbtre.com.vn/Active> và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số
2. Dùng smartphone quét QR Code và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số. Để được hỗ trợ sử dụng tem, Hotline: 0932.260.062 - Email: cskh@nxbtre.com.vn

QR Code

ISBN 978-604-1-09707-0

9 786041 097070